

การออกแบบหนังสือ เรื่อง “Red In Cultures”
อิทธิพลของสีแดงต่อวัฒนธรรม
BOOK DESIGN “RED IN CULTURES”

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานิตศิลป์ ภาควิชานิตศิลป์
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2560

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุญาตศิลปนิพนธ์

การออกแบบหนังสือ เรื่อง “Red In Cultures” อิทธิพลของสีแดงต่อวัฒนธรรม
BOOK DESIGN “RED IN CULTURES”

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชานิสิตศิลป์

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์.....*พ.ศ. ๒๕๖๑* วันที่.....*14/6/25๖1*
(อาจารย์พรรณศรี ชูอารยะประทีป)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์	ออกแบบหนังสือ เรื่อง “Red In Cultures” อิทธิพลของสีแดงต่อวัฒนธรรม
ชื่อ	BOOK DESIGN “RED IN CULTURES”
สาขาวิชา	นางสาวปุณยณัฐ อั้งประเสริฐ
ภาควิชา	นิเทศศิลป์
คณะ	นิเทศศิลป์
ปีการศึกษา	สถาปัตยกรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา	2560
	อาจารย์พรณศรี ชูอารยะประทีป

บทคัดย่อ

สีแดงหมายถึงสิ่งต่างๆมากมายจากพลังแห่งชีวิตและความรักของพระเจ้า ความปรารถนา และความโกรธ ในยุคกลางสีแดงถือเป็นสีที่ได้รับความนิยมในโลกตะวันตก และสำหรับในอีกหลายวัฒนธรรม แต่ส่วนใหญ่เป็นสีที่ใช้เพื่อวัตถุประสงค์ทางสังคม ในภาษาคำว่าสีแดงจะให้ความหมายที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละวัฒนธรรม อีกทั้งยังเป็นสีแรกๆที่พัฒนาขึ้นเพื่อการวาดภาพ สีแดงเริ่มมีส่วนเกี่ยวข้องกับสมัยสงครามกับความมั่งคั่งและอำนาจ ในช่วงยุคกลางสีแดงถือเป็นสีที่มีความสำคัญทางศาสนา เป็นสีของพระโลหิตของพระเยซูคริสต์และไฟนรกและความหมายของโลกาภิวัตน์ เป็นทั้งสัญลักษณ์แห่งความรักและความงาม ในช่วงการปฏิรูปโปรเตสแตนต์สีแดงเริ่มเสื่อมลง เพราะถูกมองว่าไม่สุภาพและผิดศีลธรรมและยังเชื่อมโยงกับความมรณะและความตะกละ หลังจากการปฏิวัติฝรั่งเศส สีแดงจึงเป็นสีที่สื่อถึงการเคลื่อนไหวที่ก้าวหน้าและการเมืองหัวรุนแรง

ที่มาของสีแดง และความหมาย จึงเป็นจุดที่น่าสนใจที่ทำให้เราเห็นถึงความหลากหลายของวัฒนธรรมบวกกับที่ข้าพเจ้ามีความสนใจในเรื่องนี้อยู่ก่อนแล้ว จึงอยากถ่ายทอดเพื่อให้ผู้รับสารเข้าถึงได้ง่าย ข้าพเจ้าจึงได้ทำหนังสือเชิงทดลองนี้ขึ้นมาเพื่อ รวบรวมข้อมูลที่น่าสนใจ ความมีอิทธิพลของสีแดง ที่ส่งผลต่อวัฒนธรรม เป็นหนังสือที่ให้ความรู้ มีประโยชน์ต่อผู้คน มีเทคนิคต่างๆ สไลด์ภาพประกอบ ในเล่มที่ชวนสะดุดตา เช่น เทคนิคการพิมพ์ออฟเซต เทคนิคการฉลุ การเย็บกับกระดาษ เป็นต้น

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณพ่อและแม่ผู้สนับสนุนงบประมาณในทุกๆด้าน ขอขอบคุณอาจารย์ทุกท่าน โดยเฉพาะอาจารย์ที่ปรึกษา ครูแดง ที่คอยแนะนำงานที่สับสน เชื่อในความตั้งใจของหนู ว่าหนูสามารถ ไขว้ศักราชได้ว่าหนูก็ทำได้ จากคนที่เริ่มจากศูนย์ และเพื่อนๆอีกหลายคน ที่คอยให้คำปรึกษา ระหว่างงาน และสุดท้าย ขอขอบคุณ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง และ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชานิเทศศิลป์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
สารบัญภาพประกอบ.....	ง
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ.....	1
1.3 ขอบเขตของโครงการ.....	1
1.4 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย.....	2
2 Red In Cultures.....	3
2.1 Red In Japan Cultures.....	3
2.2 Red In China Cultures.....	7
2.3 Red In India Cultures.....	9
2.4 Red In Russia Cultures.....	13
2.5 Red In France Cultures.....	18
2.6 Red In Egypt Cultures.....	24
2.7 Red In Thai Cultures.....	29
3	
3.1 ภาพแบบเวกเตอร์.....	31
3.2 การวาดเส้นสร้างสรรค์.....	32
3.3 วาดเส้นร่วมสมัย.....	42
4 การออกแบบหนังสือ Book Design.....	45
4.1 Book Design.....	45
4.2 สิ่งที่ต้องกำหนดและวางแผนก่อนการออกแบบหนังสือ.....	45
4.3 การออกแบบกราฟิกสำหรับหนังสือ.....	47
4.4 ตัวอย่างอ้างอิงหนังสือ.....	51
5 การวิเคราะห์และสรุปข้อมูลเบื้องต้น.....	53

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

	หน้า
5.1 concept book design.....	53
5.2 แนวทางการออกแบบ.....	53
5.3 ขอบเขตของงาน.....	54
6 การออกแบบและพัฒนาแบบร่าง.....	55
6.1 การออกแบบ.....	55
6.2 Layoutและกราฟฟิก.....	55
6.3 ขนาดเล่มหนังสือ.....	58
7 ผลงานจริง.....	60
7.1 ภาพผลงานจริง book design.....	60
8 บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....	65
บรรณานุกรม.....	66
ประวัติผู้วิจัย.....	67

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่	หน้า
2.1	4
2.2	4
2.3	5
2.4	6
2.5	7
2.6	9
2.7	10
2.8	11
2.9	11
2.10	12
2.11	15
2.12	15
2.13	17
2.14	18
2.15	19
2.16	20
2.17	21
2.18	22
2.19	22
2.20	24
2.21	25
2.22	26
2.23	26
2.24	27
2.25	28
2.26	29
3.1	31
3.2	40
3.3	40
3.4	40

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่		หน้า
3.5	materials	41
3.6	collage	41
3.7	photomontage	41
3.8	contemporary drawing	44
4.1	ภาพ risograph book - urbanisation&biodiversity	51
4.2	ภาพ a book of animations from the echo of the urals	52
5.1	ภาพแนวทางการออกแบบที่ 1	53
5.2	ภาพแนวทางการออกแบบที่ 2	54
6.1	ภาพแผนภาพแสดงรายละเอียดอาร์ตสื่อประสม	55
6.2	ภาพ sketch layout graphic ครั้งที่ 1	56
6.3	ภาพ sketch layout graphic ครั้งที่ 2	57
6.4	ภาพ sketch layout graphic ครั้งที่ 3	58
6.5	ภาพ sketch	58
6.6	ภาพ sketch	59
7.1	ภาพผลงานจริง	60
7.2	ภาพผลงานจริง	61
7.3	ภาพผลงานจริง	61
7.4	ภาพผลงานจริง	62
7.5	ภาพผลงานจริง	62
7.6	ภาพผลงานจริง	63
7.7	ภาพผลงานจริง	63
7.8	ภาพผลงานจริง	64

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของโครงการ

สื่อนับว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีอิทธิพลต่ออารมณ์ ความรู้สึก ของมนุษย์ โดยแต่ละสื่อนั้นจะมีความหมายเฉพาะในเชิงสัญลักษณ์ ซึ่งความหมายเชิงสัญลักษณ์นี้ ก็มักจะต่างกัน โดยขึ้นอยู่กับชาติและวัฒนธรรมนั้น ในบางประเทศมีความเชื่อเกี่ยวกับสีบางสีในทางมงคล แต่ในทางกลับกัน สีเดียวกันนี้อาจจะสื่อในทางลบ ในมุมมองของอีกวัฒนธรรมหนึ่งเช่นกัน ดังนั้นการที่จะไปพบปะ มิว่าจะในเชิงธุรกิจ หรือการค้าสมาคมนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องทราบถึงความหมายของสี เพื่อที่จะได้ใช้ในการแต่งกายให้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ สถานที่ และวัฒนธรรม

สีแดง เป็นสีที่มีความร้อนแรงมากที่สุด มองเห็นได้รวดเร็วที่สุด จึงมักเลือกให้เป็นสีที่ใช้ดึงดูดความสนใจมากที่สุดสีหนึ่ง สีแดงจะให้ความรู้สึกรักชาติ ความก้าวร้าว รุนแรง รวดเร็ว และปราดเปรียว นอกจากนี้ สีแดงยังเป็นสีที่แทนความรู้สึกรักชาติ ความเป็นชาตินิยม จึงมักพบว่าสีแดงเป็นสีประจำชาติของหลายชาติ และสีแดงยังใช้เป็นสัญลักษณ์ของความรัก ตลอดจนอารมณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับความเร้าร้อน ความขัดแย้ง ทะเลาะวิวาทและอันตราย เป็นต้น

“ความหมาย” ที่ซ่อนอยู่ภายใต้สีอาจจะบอกอะไรมากกว่านั้น สีแดงในแต่ละวัฒนธรรมก็ตั้งกรอบความคิดของสีแต่ละสีตามจารีตประเพณีตนเอง บางทีก็ทำให้เราไม่ทราบ และไม่เข้าใจถึงวัฒนธรรมของเขา เนื่องจากที่เราไม่ค่อยได้ศึกษา หรือมีสีออกมาไม่เพียงพอ ในการค้นคว้าและทำความเข้าใจในวัฒนธรรมนั้นๆ ข้าพเจ้าเล็งเห็นความสำคัญกับเรื่องนี้ จึงได้คิดเป็นสื่อในรูปแบบหนังสือเชิงทดลองขึ้นมา เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่รับสื่อ

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ

1.2.1 ศึกษาเรื่อง “อิทธิพลของสีแดงต่อวัฒนธรรม”

1.2.2 ศึกษาเรื่องประเด็นทางกราฟฟิก หนังสือเชิงทดลองโดยใช้หลายเทคนิค มีทั้ง Material และ Interactive ให้ผู้ที่ได้รับสื่อ เข้าใจ และเข้าถึงได้ง่าย

1.2.3 การออกแบบหนังสือเชิงทดลอง จะทำให้ผู้คนได้เล็งเห็นความสำคัญ ได้รู้และเข้าใจในความต่างของสีแดงในแต่ละวัฒนธรรมนั้นๆ ได้

1.2.4 ต้องการให้ผู้รับสื่อ ลดความเข้าใจผิดกัน เพียงเพราะว่า การตีความหมายของสีต่างกัน

1.3 ขอบเขตของโครงการ

1.3.1 โครงการจะออกแบบหนังสือเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ประสม ขนาดเล่ม 14*22 ซม. เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น มิอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.3.2 การออกแบบสื่อจะให้เห็นภาพรวมของสีแดง ในวัฒนธรรมตะวันออกและตะวันตก ว่ามีความเชื่อหรือความแตกต่างกันมากแค่ไหน จะมีด้วยกัน 7 ประเทศ โดยให้ผู้รับสื่อในยุคนี้ สามารถเข้าใจถึงวัฒนธรรมที่มีมาตั้งแต่สมัยก่อน จนถึง การเปลี่ยนแปลงว่า สีแดงนั้น มีอิทธิพลมากน้อยแค่ไหนจนถึงปัจจุบัน

1.3.3 หัวข้อสำคัญ จะแบ่งเป็นเรื่อง ภาษา ศาสนา การแต่งกาย ความเชื่อ สัญลักษณ์ และศิลปะ ฯลฯ

1.3.4 สไตล์อาร์ตการใช้ภาพประกอบ และกราฟฟิก แต่ละประเทศจะใช้ไม่เหมือนกัน เพื่อดึงจุดเด่น และดึงความเป็นเอกลักษณ์ของประเทศนั้นๆ

1.3.5 Mood ของหนังสือจะใช้สามสีหลัก คือ แดง ดำ ขาว

1.4 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย

1.4.1 ศึกษาและรวบรวมข้อมูล

- 1 ที่มาของสีแดง ใน 7 ประเทศ
- 2 หาเนื้อเรื่องที่น่าสนใจและดึงจุดเด่นในแต่ละประเทศ
- 3 สไตล์อาร์ตของแต่ละประเทศ
- 4 การออกแบบหนังสือเชิงทดลอง

1.4.2 วิเคราะห์และสรุปข้อมูลเบื้องต้น

1 รูปแบบให้เห็นเป็นกราฟภาพรวม ถึงสถิติว่าประชากรส่วนใหญ่ มีความเชื่อแตกต่างกันมากแค่ไหน และมีอิทธิพลมากน้อยขนาดไหน เกี่ยวกับสีแดง โดยเริ่มจัดหมวดหมู่ข้อมูล โดยแยกเป็นหัวข้อเรื่องที่น่าสนใจ โดยแบ่งเป็น ดังตัวอย่างเช่น ภาษา ศาสนา การแต่งกาย สัญลักษณ์ ความเชื่อ ฯลฯ

2 วางแนวทางการออกแบบการฟฟิก

1.4.3 ออกแบบและพัฒนาแบบร่าง

บทที่ 2

Red In Cultures

2.1 Red In Japan Culture

2.1.1 สีแดงที่มีความหมายสองแบบในญี่ปุ่น “อะคะ” [赤] และ “คุระเน” [紅]

คนที่เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่นใหม่ๆ เราจะรู้จักสีแดงในคำว่า 赤 [อะคะ] หรือ Aka ไฟแดงที่ห้ามไม่ให้รถวิ่งก็คือ 赤信号 [อะคะชินโก] ไฟแดง เด็กทารกที่เพิ่งเกิดใหม่ก็เรียกว่า 赤ちゃん [อะคะจัง] อะคะจัง เพราะเด็กตัวแดง คำว่า “คนนอก” (ที่ไม่ได้เป็นพวกเรา) ก็ใช้คำว่า 赤の他人 [อะคะโนะตะนิ] ภาษา ภาษาอังกฤษก็ใช้คำว่า 赤十字 [อ่านว่า เซคิจูจิ] ซึ่งคือคำว่า 赤 [อะคะ] สีแดง บวกกับคำว่า 十字 [จูจิ] ที่แปลว่า ไม้กางเขน แต่คนที่เรียนภาษาญี่ปุ่นมาระดับหนึ่งน่าจะรู้จักสีแดงอีกคำคือคำว่า 紅 [คุระเน] หรือว่า [เบะนิ] คำแรกๆ ที่เราน่าจะรู้จักคือ 紅葉 [โคโย] ใบไม้แดง ที่เราชนกองทัพคนไทยไปเยี่ยมชมโมะมิจิ หรือ ต้นเมเปิลที่กรุงเกียวโต Lipstick ภาษาญี่ปุ่นก็ใช้คำว่า 口红 [คุจิเบะนิ] ซึ่งเป็นการผสมของคำว่า ปาก 口 [คุจิ] กับ 紅 [คุระเน] แสดงว่าจะมีความหมายหลายๆ ว่า lipstick สีแดง แล้วทำไมถึงมีสีแดงสองคำอย่างคำว่า “อะคะ” [赤] และ “เบะนิ” [紅] ได้ละ ตรงดวงอาทิตย์ของธงชาติญี่ปุ่นคือสี 紅 [คุระเน] นะครับ มีบัญญัติไว้ทางกฎหมายอย่างเป็นทางการเลยทีเดียว แล้วทำไมถึงมีสีแดงสองคำอย่างคำว่า “อะคะ” [赤] และ “เบะนิ” [紅] ได้ เมื่อย้อนกลับ ไปว่า คนจีนใช้สีแดงด้วยตัวคันจิ คุระเนจึงถูกใช้ในความหมายของสีแดงที่สว่างไสว ในความหมายที่ดีและมงคล ด้วยเหตุผลนี้จึง มีอิทธิพลมาถึงญี่ปุ่นด้วย สีของเสาต้นโทริที่ศาลเจ้าฟูชิมิอนาริ ก็คือสีคุระเน เช่นกัน ส่วนคำว่า อะคะ หรือ Aka ถูกใช้ในความหมายในเชิงลักษณะเดียวกับคำว่า “สว่าง” และ “มีด” ถ้าจะพูดว่าลักษณะสีแดงที่เป็นจ้ำๆ เหมือนเด็กทารกนั่นคือคำว่า อะคะ ไฟแดงที่ห้ามไม่ให้รถวิ่งก็คือ AKashingou (อะคะชินโก) เป็นต้น เมื่อเวลาผ่านไปแล้วคำว่า อะคะ ได้ค่อยๆ เปลี่ยนไปเป็นอะไรที่แสดงถึง “สี”

ภาพที่ 2.1 ใบหน้าสีแดงของทารก

ที่มา : <https://gigazine.net/news/20170627-baby-born-around-8am/>

2.1.2 ดอกคำฝอย

บริเวณพื้นที่ทั้งสองฝั่งของแม่น้ำโมกามิ(Mogami)นั้นเป็นพื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์ทั้งผืนดินและแหล่งน้ำ ทำให้บริเวณนี้เป็นพื้นที่การผลิตที่สำคัญมากของเบนิบานะ ผ้าไหมทอที่ย้อมด้วยเบนิบานะของจังหวัดยามากะตะถือเป็นของที่มีค่ามาก แม้แต่ในจังหวัดเกียวโตและจังหวัดโอซาก้าเองก็ตาม สีแดงมาจากดอกคำฝอย หรือที่ญี่ปุ่นเรียกว่า Benibana เป็นที่นิยมมากในช่วง ค.ศ.794 -1185 ซึ่งเป็นสีแดงแบบดั้งเดิมในสมัยก่อน คนญี่ปุ่นจึงถือว่าเป็นสีที่มีความสง่างาม พอ 1200 ปีต่อมา ดอกคำฝอยถูกย้อมให้เป็นสีแดงชาดที่ใช้ในการย้อมกิโมโน และยังเป็นสี ชาดทาปาก เป็นดอกไม้ที่หนามเยอะ อีกทั้ง กว่าจะสกัดได้ก็แสนยาก แม้กระทั่งอย่าง โทริ Torii (ซุ้มศาลเจ้าชินโต) ที่มักพบบ่อยมากในญี่ปุ่นก็ทำสีนี้ ในการย้อมเบนิบานะ ถึงแม้ใช้สีย้อมเดียวกันก็ตาม แต่เฉดสีจะค่อยๆ เข้มขึ้นจากการที่ย้อมทับซ้ำไปซ้ำมา ไม่ว่าจะเป็สีแดงไหนหนักก็ตาม ดูแล้วก็จะเห็นถึงความสวยงามสดงดงามในตัวของสีนั้นๆ ความงดงาม ของชุดกิโมโนผ้าไหมเบนิบานะนี้ เป็นเฉดสีที่มีความประณีตละเอียดอ่อนแลดูมีเอกลักษณ์

ภาพที่ 2.2 ดอกคำฝอย

ที่มา : <http://komachijp.com/culture/389>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไมอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.3 ดอกไม้ที่วาดอยู่บนชุดกิโมโน

ความสวยงามของชุดกิโมโนญี่ปุ่นนั้นเป็นที่รู้จักของคนทั่วโลก ซึ่งในหลายๆครั้งสิ่งที่ดึงดูดสายตาของผู้พบเห็นได้ก็คงจะเป็นภาพวาดที่โดดเด่นไม่เหมือนใครบนชุดกิโมโนทั้งชุด โดยเฉพาะลายดอกไม้ นั่นเองแต่ถึงจะดูภาพดอกไม้บนกิโมโนไป ก็ยังมีคนที่ไม่เข้าใจว่าเป็นดอกไม้อะไรกันแน่

ภาพที่ 2.3 ดอกไม้ต่างๆที่วาดอยู่บนชุดกิโมโน

ที่มา : <https://matcha-jp.com/th/704>, <https://www.etsy.com/people/hayashiraihanah>

ดอกเบญจมาศ

ดอกไม้ที่นิยมใช้กันมากที่สุดก็คือดอกเบญจมาศ ถึงแม้ว่าดอกเบญจมาศจะบานแค่ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงก็ตาม แต่ชุดกิโมโนลายดอกเบญจมาศนั้นก็ยังสามารถสวมใส่ได้ทั้งปีหรือพูดได้ว่า การใส่กิโมโนโดยไม่มีลายดอกเบญจมาศดูเป็นเรื่องค่อนข้างยากเลยทีเดียว ดอกเบญจมาศนั้นมีหลากหลายรูปแบบ ทั้งดอกเล็ก ดอกใหญ่และสีสน่มากมายไม่ว่าจะเป็นสีเหลือง สีขาว สีแดงหรือสีชมพู แต่ก็มีลักษณะเด่นที่มีร่วมกันคือเกสรรูปทรงกลมและกลีบดอกไม้ทรงเรียวยาวจำนวน 10 กลีบขึ้นไป

ดอกบ๊วย

ดอกบ๊วยเองก็ถูกนำมาทำเป็นลวดลายบนชุดกิโมโนอยู่บ่อยๆ แม้ว่าจะจะเป็นดอกไม้ประจำวงต้นฤดูใบไม้ผลิ แต่ก็สามารถพบเห็นลายนี้ได้บ่อยโดยไม่เกี่ยงฤดูกาล ลักษณะเด่นของลวดลายนี้ก็คือกลีบดอกไม้ทรงกลมป้อมจำนวน 5 กลีบกับกิ่งไม้ยาว โดยมีสีแดง ขาวและชมพูเป็นสีพื้นฐาน

ใบเมเปิ้ล หรือโมมิจิ

เป็นใบที่มีลักษณะเหมือนเท้าของกบ เป็นใบไม้ที่เปลี่ยนสีสวยงามในช่วงฤดูใบไม้ร่วง คนญี่ปุ่นจึงนิยมใส่ชุดกิโมโนลายใบเมเปิ้ลกันในช่วงฤดูใบไม้ร่วง ใบเมเปิ้ลสีแดงนั้นให้ความหมายว่า ความโชคดี ฤดูใบไม้ร่วง (秋) ของญี่ปุ่นจะเป็นภาพที่เต็มไปด้วยบรรยากาศของใบไม้เปลี่ยนสี ใบไม้ เปลี่ยนสีในภาษาญี่ปุ่น ก็คือ 紅葉 “โมมิจิ” เป็นวัฒนธรรมเฉพาะของญี่ปุ่นในการเที่ยว ชมใบไม้เปลี่ยนสีตามภูเขา หรือตามในสวนสาธารณะ ซึ่งนับเป็นสัญลักษณ์แห่งฤดูใบไม้ร่วงของญี่ปุ่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.4 ความหมายของสีแดงในศาสนาญี่ปุ่น

ภาพที่ 2.4 สีแดงในศาสนาญี่ปุ่น

ที่มา : ไชกระจ่าง! ความแตกต่างของศาลเจ้าชินโตและวัดพุทธในญี่ปุ่น | Kiji.life

ในประเทศญี่ปุ่นสีแดงมีความเกี่ยวข้องกับเทวดาในศาสนาชินโต สีแดงคือสีแห่งชีวิตทั้งยังช่วยปิดเป่าภัยร้ายต่างๆ ได้ ดังนั้นรูปปั้นของเหล่าเทพมักพบว่าจะตกแต่งด้วยเสื้อผ้าสีแดง หรือทาสีแดง หรือเรียก กันว่า “สีแดงในตำนานญี่ปุ่น” ส่วนใหญ่แล้วในญี่ปุ่นเราจึงมักเห็นสีแดงตามสถาปัตยกรรมวัด ที่สามารถมองเห็นได้จากประตูของศาลเจ้า (Torii) เรียกว่า “Akani” ศาลแต่ละแห่งใช้สีแดงที่แตกต่างกันเล็กน้อย แต่ศาลเจ้าส่วนใหญ่จะใช้สีแดงชาดกัน เสาโทริอิเปรียบเสมือนประตูกั้นแบ่งระหว่างโลกของมนุษย์กับโลกของเทพเจ้าออกจากกัน ดังนั้นการใช้สีแดงจึงหมายถึงการเพิ่มพลังของพระเจ้า และแต่โบราณกาลก็ยังเชื่อกันว่า สีแดงแสดงถึงการขับไล่และความงาม ซึ่งเป็น เอกลักษณ์ของวัฒนธรรมญี่ปุ่น ขณะที่สะพานญี่ปุ่นก็ยังใช้สีแดง เพราะหาก สังเกตจะเห็นว่าสะพานสีแดงมักจะเป็นที่ข้ามไปสู่สถานศักดิ์สิทธิ์ควรเคารพบูชา เช่น ศาล เจ้า ที่ตั้งปราสาท หรือที่ที่เชื่อว่ามีเทพสถิตย์ เหตุผลคือสะพานสีแดงจะเป็นสัญลักษณ์ของการข้ามไปสู่อีกโลกหนึ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ การเดิน ข้ามสะพานนั้นเป็นการชำระมลทินให้กายใจสะอาด สวรรค์ที่ใช่ทำสีแดงชาด (朱) หรือ สี Vermillion มีสารที่ช่วยป้องกันการเน่าผุกร่อนของไม้ได้

2.1.5 สีแดงกับดวงอาทิตย์

วัฒนธรรมญี่ปุ่นสีแดง(ชาด) เกี่ยวข้องกับดวงอาทิตย์และเป็นสีที่แสดงถึงอารมณ์มากกว่าความคิด สื่อถึงสัญลักษณ์แห่งชีวิตและพลังของคน สีแดงจึงเป็นสีที่สำคัญในวัฒนธรรมญี่ปุ่น งบประมาณชาติญี่ปุ่นจึงมีสัญลักษณ์ที่เป็นวงกลมสีแดงขนาดใหญ่กับพื้นหลังสีขาวซึ่งหมายถึง ความบริสุทธิ์และความซื่อ สัตย์สุจริต ส่วนสีแดง หมายถึงความจริงใจ และความปรารถนาแรงกล้า (passion) และเป็นที่รู้จักกันในชื่อ “Hinomaru” 日の丸 ซึ่งแปลว่า “วงกลมของดวงอาทิตย์” ความเป็นจริงแล้วชื่อญี่ปุ่น “Nihon” แปลว่า ดินแดนที่ดวงอาทิตย์ขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2 Red In China Culture

ภาพที่ 2.5 สีแดงในวัฒนธรรมจีน

ที่มา : <http://thai.cri.cn/221/2016/02/03/228s239483.htm>, <https://sites.google.com/site/chinesenewyear111/prawati-chud-ki-phea>

ทำไมต้องเป็นสีแดง?

สำหรับชาวจีนซึ่งตามสภาพภูมิประเทศของประเทศส่วนใหญ่อยู่ในอากาศที่หนาวหรือเย็นมากกว่าร้อน ดังนั้นคนจีนจึงชอบวันที่ฟ้าโปร่ง มีแสงแดด แล้วถ้าพูดถึงสีที่เป็นตัวแทนของแสงแดด ความอบอุ่นก็ต้องเป็น “สีแดง” นอกจากนั้นในเบญจธาตุของจีน ที่ประกอบด้วย ธาตุทอง ธาตุไม้ ธาตุน้ำ ธาตุไฟ และธาตุดิน สีแดงก็ยังเป็นสัญลักษณ์ของธาตุไฟ และธาตุไฟในแผนภูมิโບัยก้วย (八卦) ของจีน ยังหมายถึงแสงสว่าง ความอบอุ่น พละกำลัง และความรุ่งโรจน์อีกด้วย

“สีแดง” จึงกลายเป็นสีที่เปรียบเสมือนจิตวิญญาณของชาวจีน และอยู่ร่วมกับวัฒนธรรมประเพณีต่างๆของชาวจีนมาเป็นเวลานาน อีกทั้งมีการขยายความออกไปต่างนานาอาทิ สีแดงหมายถึงความรัก น้ำใจ ความเป็นสิริมงคล อำนาจบารมี ความกล้าหาญ ฯลฯ

สีแดงใช้กับอะไรบ้าง?

สิ่งหนึ่งที่ต้องไม่ลืมก็คือ สีก็เป็นเหมือน “ภาษา” ที่ใช้สื่อสารชนิดหนึ่ง ดังนั้นการที่จะใช้สีอะไรกับเรื่องราวใดก็ย่อมต้องมีเหตุผลหรือที่มาของสีนั้นๆ เสมือนเป็นการบอกกล่าวความหมายระหว่างผู้เอกสารนเป็นเอกสารที่ส่งวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่งกับผู้บริหาร อย่างที่รู้กันดีว่าคนจีนใช้สีแดงมาตั้งแต่โบราณ การใช้สีแดงจึงถูกใช้ไปตามความหมายที่ต้องการจะสื่อ เช่นฮ่องเต้จีนสมัยก่อนที่ใช้หมึกประทับตราลัญจกรเป็นสีแดง เพราะเห็นว่าเป็นสีที่แสดงถึงความเชื่อมั่นและพลังอำนาจ ยิ่งหลังช่วงศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมา ที่ถูกใช้เป็นสัญลักษณ์ของเลือดรักชาติ การปฏิวัติ สีแดงจึงถูกใช้เป็นสีของงททหาร สีธงชาติ ธงพรรค หรือหน่วยพิทักษ์แดง (เรดการ์ด) ขณะที่ในวันตรุษจีน กระดาษที่ใช้ติดหน้าบ้าน โคม ประทัด หรือว่าซองอั่งเปาที่ให้กับเด็กๆ จะใช้สีแดง นั่นก็เพราะว่าสีแดงเป็นสีแห่งไฟ สีแห่งแสงสว่าง จึงเชื่อว่าเป็นสีที่มีพลังอำนาจในการขับไล่สิ่งอัปมงคล ภูตผีปีศาจทั้งหลายออกไป ดังนั้นบ้านที่ติดสีแดง คนที่สวมชุดแดงหรือเด็กที่พกของแดง จึงสามารถอยู่รอดปลอดภัยมีชีวิตที่สงบสุข ด้วยเหตุผลเดียวกันนี้ สีแดงจึงกลายมาเป็นสีที่มีนัยยะแห่งความศักดิ์สิทธิ์อีกหนึ่งความหมาย จะเห็นได้จากวัดวาอาราม พระราชวัง พระตำหนักหรือสิ่งปลูกสร้างสมัยก่อนของจีนก็จะมีเสา หลังคา หรือว่าส่วนประกอบต่างๆที่เป็นสีแดง อย่างเช่นที่กำแพงของพระราชวังต้องห้าม หรืออาคารที่เทียนอันเหมินนอกจากนั้นก็ยังถูกใช้ในพิธีต่างๆที่แสดงความเป็นมงคล เช่นในการเปิดกิจการใหม่ ก็จะมีการติดกระดาษแดง โปแดง ธิบั้งแดง ผ้าคลุมป้ายแดง ผ้าปูโต๊ะแดง ถ้าเป็นสมัยก่อนก็จะสวมชุดแดงด้วย หรือในความหมายมงคลควบคู่กับความรักอย่างในพิธีแต่งงานที่จะเห็นชัด เพราะจะเห็นสีแดงละลานตาไปหมดไม่ว่าจะเป็นชุดของเจ้าบ่าวเจ้าสาว ตัวอักษรที่ใช้ประดับในงาน หมวก ดอกไม้ รวมไปถึงเกี้ยวเจ้าสาว ขนาดกระดาษห่อของขวัญก็ยังใช้สีแดงไม่เว้นแม้แต่ในตลาดหุ้นของจีน สีแดงก็ยังเข้ามามีบทบาทอยู่ด้วยเช่นกัน กระดาษหุ้นทางฟากตะวันตก หรือในหลายๆประเทศเวลากลายเป็นสีแดงหมายถึงหุ้นกำลังร่วง แต่สำหรับจีน ได้หัววัน ฮ่องกง หากกระดาษหุ้นขึ้นสีแดงกลับมาถึงหุ้นกำลังขึ้น ดังนั้นจึงมีคำว่าเปิดกระดานแดง (开红盘) ที่หมายถึงหุ้นดีตัวสูงขึ้นไปตั้งแต่เปิดตลาด ยังมีอีกหลายอย่างที่มีการประยุกต์นำเอาสีแดงไปใช้สื่อความหมาย ซึ่งก็คงไม่สามารถสาธยายกันได้หมดสิ้น เพราะสำหรับจีน สีแดงแทบจะกลายเป็นสีแห่งวัฒนธรรม หรือที่เรียกกันว่าวัฒนธรรมแดง (红文化) ไปแล้ว เพราะได้หล่อหลอมกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกับรูปแบบการดำรงชีวิตหลากหลายแบบ รวมไปถึงภาษาที่ใช้เช่น คำว่า 红人 ที่ถ้าถอดอักษรจะแปลว่าคนแดง แต่ถูกใช้ในความหมายของคนดี คนที่ได้รับความชื่นชอบ หรือคำว่า 红运 ที่แปลตรงตัวว่าดวงแดง ก็ใช้ในความหมายว่าดวงดี คำว่า 红榜 ที่แปลว่ากระดานแดงหรือบอร์ดแดง ใช้ในความหมายของรายชื่อเกียรติยศเป็นต้น อย่างไรก็ตาม แม้ว่าสำหรับชาวจีน สีแดงส่วนใหญ่จะถูกใช้ไปในด้านที่ดีและเป็นมงคล แต่ก็ไม่ใช่ใช้กันพร่ำเพรื่อได้ทุกโอกาส เช่นชุดแดง หมวกแดง รองเท้าแดง จะถูกห้ามใช้ในการสวมใส่ไปงานอวมงคล นอกจากนั้นในสมัยโบราณฮ่องเต้จะสวมชุดมังกรสีเหลือง ส่วนชาวบ้านทั่วไปก็จะใส่ชุดสีเทา สีดำ หรือน้ำเงิน ซึ่งหากเคยสังเกตสักนิด จะเห็นว่ารุ่นอาภิง อาม่าของเราปกติแทบจะไม่ใส่ชุดแดงให้เห็นสักเท่าไร จะเก็บไว้เฉพาะในงานเฉลิมฉลอง งานแต่งงาน หรืองานมงคลพิเศษๆเท่านั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.6 สีแดงกับการปฏิวัติจีน
ที่มา : <http://www.prairiestateblue.com>

2.3 Red In India Culture

สีแดงเป็นสัญลักษณ์ของพลังหรือ Shakti (พระ ปารวตี หรือ พระลักษมี เป็นเทพสตรีในศาสนาฮินดู) หมายถึง ดวงไฟที่บริสุทธิ์ทำลายความชั่วร้ายและดึงดูดพลังของพระเจ้าให้ช่วยปกป้องร่างกาย ความเชื่อของฮินดู สีแดงจะสามารถเรียกพรจากเทพธิดาใน วัฒนธรรมของอินเดียส่วนใหญ่แล้วจึงมีสีแดงอยู่ในงานมงคลด้วยเช่น งานแต่งงานและพิธีทางศาสนา หญิงที่ได้สมรสแล้วจะแต่งกายชุดสีแดงในชีวิตประจำวันถือว่าเป็นการรับพรให้คู่สมรมีชีวิตที่ยืนยาว และให้คู่ชีวิตมีสุข เจริญรุ่งเรือง

2.3.1 ด้ายสีแดงรอบข้อมือ

ก่อนที่จะเริ่มพิธีทางศาสนาใดๆ ประเพณีสำหรับชาวฮินดูจะผูกด้ายสีแดงที่เรียกว่า Mauli หรือ Kalava บนข้อมือ มักผูกกับข้อมือขวาของผู้ชายและข้อมือซ้ายของผู้หญิงการผูกด้ายแดงจะถือว่าเป็นการได้รับพร ซึ่งการผูกด้ายสีแดง ทำให้นึกถึงเทศกาลแห่งความรักของอินเดียที่มีในราวเดือนกรกฎาคม - สิงหาคม มีชื่อว่า “เทศกาลรักคี (Rakee, Ruksha) หรือเทศกาล รักชา บันดอัน เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(Rakshaa Bandhan)” เป็นเทศกาลของพี่น้องต่างเพศแสดงออกซึ่งความรักและความผูกพันต่อกัน ความสัมพันธ์ที่งดงามระหว่างพี่ๆ น้องๆ ชายและหญิงที่มีความเคารพกันที่แสดงออกถึงพลังของชาวฮินดู ผู้ที่นับถือศาสนาฮินดูจัดให้มีการฉลองความสัมพันธ์ที่น่าชื่นชมนี้ทั้งวัน ชุมชนชาวฮินดูฉลองวันพิเศษนี้เสมือนเป็นเทศกาลและเรียกว่า “รักคี” (Rakhi) หรือ “รักษา-บันดฮัน” (Rakshaa ‘ปกป้องรักษา’ Bandhan ‘ความผูกพัน’) หมายถึง “ความผูกพันเพื่อการปกป้องคุ้มครอง” ในวันรักคี พี่ๆ น้องๆ ผู้ชายสัญญาว่าจะดูแล ปกป้องคุ้มครองพี่ๆ น้องๆ ผู้หญิงจากความชั่วร้ายต่างๆ เทศกาล “รักคี” มีความสำคัญเป็นพิเศษสำหรับพี่ๆน้องๆ ชาย หญิงและกับทั้งครอบครัวตลอดจนญาติๆ ต่างก็ฉลองเทศกาลนี้ด้วยความสนุกสนานอย่างเต็มที่ เทศกาล “รักคี” มิใช่เป็นแต่เพียงความผูกพันระหว่างพี่ๆน้องๆ เท่านั้น แต่ยังเป็นโอกาสดีที่ญาติพี่น้องจะได้มาพบปะกัน พื้นความสัมพันธ์และความเป็นหนึ่งเดียวกันทางสังคม เทศกาลนี้ไม่ได้จำกัดเฉพาะกับพี่ๆน้องๆ ตามที่มีความเชื่อกันเพราะในสมัยพระเวทการผูกรักคีเป็นสัญลักษณ์ของการที่คนอ่อนแอกว่าแสวงหาความช่วยเหลือหรือการปกป้องคุ้มครองจากคนที่มีกำลังมากกว่า ภรรยาผูกด้ายไว้ที่ข้อมือสามีเมื่อสามีต้องจากบ้านไปทำงานหรือไปสงครามเป็นเวลานานๆ (กรณีของกษัตริย์) ชาวอารยะทำพิธียัญนาส (บูชาไฟ) ก่อนไปทำสงครามเพื่อขอพรจากพระเจ้าให้ทรงคุ้มครอง ก่อนที่บรรดาผู้ชายเดินทางไปรบ บรรดาผู้หญิงผูกด้ายศักดิ์สิทธิ์หรือยันต์ป้องกันตัว และเป็นการเตือนให้พวกผู้ชายรู้ถึงหน้าที่ๆ ต้องรักษาเกียรติยศของเผ่าไว้ นี่เป็นที่มาของรักษา บันดฮัน พิธีกรรมของรักคี ผู้คนจะตื่นแต่เช้าและอาบน้ำเพื่อชำระร่างกายและจิตวิญญาณ ให้บริสุทธิ์ ลูกสาวพร้อมมารดาเตรียมอาหารรวมทั้งขนมหวานต่างๆ ลูกสาวเตรียมถาดบูชาประกอบด้วยด้าย ผงสีแดงสำหรับแต้มหน้าผาก ขนมหวาน (ที่ไม่มีไข่) และหม้อดิน และเครื่องสำหรับบูชาอื่นๆ พี่และน้องสาวจะผูกข้อมือให้พี่หรือน้องชาย แต้มผงแดง (tika) ที่หน้าผากให้ด้วยแล้วให้พี่หรือน้องชายบูชาเทวดาด้วยการวนมือเหนือเปลวไฟในถาด พี่และน้องสาวสวดมนต์เพื่อให้พี่หรือน้องชายมีอายุยืนยาว และหยิบขนมใส่ปากพี่น้องผู้ชาย พี่หรือน้องชายให้ของขวัญแก่พี่หรือน้องสาวตอบแทนและสัญญาว่าจะปกป้องคุ้มครองพี่หรือน้องสาวให้ผ่านพ้นอุปสรรคในชีวิต พิธีที่เรียบง่ายของรักคีนี้เป็นสัญลักษณ์และสร้างความเข้มแข็งให้กับความผูกพัน ความรักระหว่างพี่น้อง

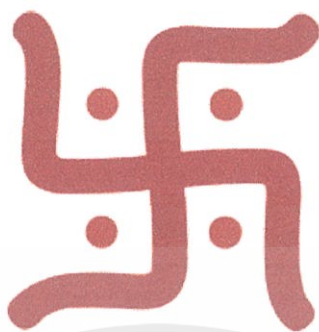

ภาพที่ 2.7 ด้ายแดงในเทศกาลรักคี

ที่มา : <https://www.gotoknow.org/posts/339118>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.2 สวัสดิกะแดง เครื่องหมายโชคดี

ภาพที่ 2.8 สวัสดิกะแดง

ที่มา : <https://en.wikipedia.org/wiki/Swastika>

สวัสดิกะ เป็นศาสนาโบราณไอคอนที่ใช้ในอนุทวีปอินเดีย และเป็นสัญลักษณ์อันศักดิ์สิทธิ์ของหลักทางจิตวิญญาณในศาสนาฮินดู สวัสดิกะมาจากสามภาษาสันสกฤต “su” (ดี), “asti” (ที่มีอยู่) และ “ka” (ทำให้) จะมีความหมายว่า “โชคดี “หรือ” เครื่องหมายของความโชคดี” และความเจริญรุ่งเรืองและเป็นมงคล สวัสดิกะแดงเป็นที่นิยมกวาดไว้ในบ้านชาวฮินดูหลายแห่งในห้อง Pooja ในช่วงเทศกาลสำคัญๆ หน้าประตูจะติดป้ายสัญลักษณ์นี้เพื่อเป็นมงคล นอกจากนี้ยังพบในคำเชิญงานแต่งงาน ใน ประเพณีที่หลากหลายในศาสนาฮินดูจะพบเห็นสัญลักษณ์สวัสดิกะตามเข็มนาฬิกาและทวนเข็มนาฬิกาตามความหมายที่ต่างกัน สัญลักษณ์ตามเข็มนาฬิกาหรือขวา เรียกว่า “Swastika” ในขณะที่ทวนเข็มนาฬิกาหรือซ้าย เรียกอีกแบบว่า “Sauvastika” เครื่องหมายสวัสดิกะตามเข็มนาฬิกา คือสัญลักษณ์แสงอาทิตย์ สะท้อนการเคลื่อนไหวของดวงอาทิตย์ในอินเดีย ส่วนเครื่องหมาย Sauvastika หรือทวนเข็มนาฬิกาเป็น ไอคอนสำหรับเทพธิดากาลีในรูปร่างที่น่ากลัวของ Devi Durga

2.3.3 Red Henna

ภาพที่ 2.9 เฮนน่า

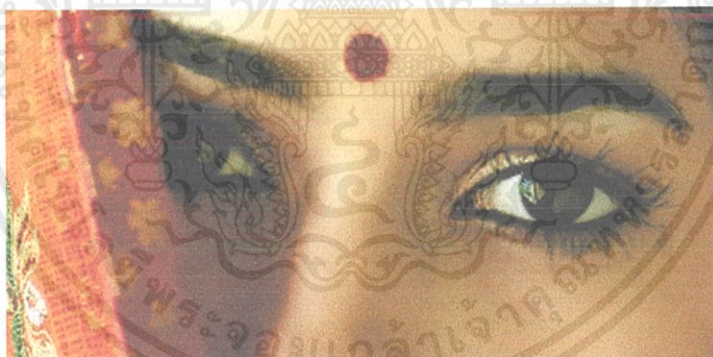
ที่มา : <http://www.sensationalcolor.com/color-meaning/color-around-the-world/>

[india-color-red-simplicity-purity-candor-1938#.Wx1w4NizblU](http://www.sensationalcolor.com/color-meaning/color-around-the-world/india-color-red-simplicity-purity-candor-1938#.Wx1w4NizblU)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อีกชื่อของ Henna(เฮนน่า) คือ Mehendi(เมเฮนดี) เป็นศิลปะการเพ้นท์ร่างกายของประเทศอินเดีย โดยไม่สามารถระบุได้ว่ามีมาตั้งแต่เมื่อใด ทราบแต่เพียงว่าในอดีตนั้นจะเป็นแค่เพียงการวาดวงกลมลงไปเท่านั้น ต่อมาจึงได้มีการพัฒนาเป็นลวดลายที่วิจิตรสวยงามเฉกเช่นปัจจุบัน การเพ้นท์เฮนน่าเป็นที่นิยมในผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย สิ่งหนึ่งที่เห็นได้ชัดคือประเพณีการเพ้นท์เฮนน่าตามร่างกายของเจ้าสาวชาวอินเดีย ที่เรียกกันว่า “พิธีเมเฮนดี” หรือ “พิธีเพ้นท์เฮนน่า” โดยเจ้าสาวจะเพ้นท์ลวดลายต่างๆ ตั้งแต่บริเวณมือไปจนถึงข้อศอกและเท้า ทั้งนี้หากเจ้าสาวไม่ได้ทำพิธีดังกล่าวจะถือว่า การแต่งงานนั้นไม่สมบูรณ์ เพราะเชื่อกันว่าสีน้ำตาลแดงที่ใช้เพ้นท์เฮนน่าตามร่างกายเจ้าสาวเป็นตัวแทนของความมั่งคั่งร่ำรวยที่เจ้าสาวจะนำมาสู่ครอบครัวของเจ้าบ่าว อีกทั้งการเพ้นท์เฮนน่ายังสื่อถึงความมั่งคั่งของเจ้าสาวและความรักที่ทั้งคู่มีให้กันอีกด้วย ลวดลายที่นำมาเพ้นท์จะเป็นลายสัตว์ ใบไม้ ดอกไม้ พระอาทิตย์ ทิวทัศน์ ฯลฯ อีกทั้งยังมีการเขียนชื่อหรือชื่อย่อของเจ้าบ่าวซ่อนไว้ในลวดลายอันสลบซับซ้อนนั้นด้วย โดยจะให้เจ้าบ่าวหาชื่อตัวเองให้พบ เพื่อแสดงถึงความพยายามและความอดทนในการใช้ชีวิตคู่ ทั้งนี้พิธีเมเฮนดีจะจัดขึ้นที่บ้านของเจ้าสาวในคืนก่อนวันแต่งงาน บางเมืองเรียกพิธีนี้ว่า “Henna Night” โดยผู้เข้าร่วมพิธีจะต้องเพ้นท์เฮนน่าที่มือด้วยเช่นกัน

2.3.4 Bindi

ภาพที่ 2.10 จุดสีแดงบนติ

ที่มา : <https://www.desiblitiz.com/content/the-bindis-a-dot-of-indian-fashion>

บนติ (Bindi) หรือ Vermilion หรือติลักษณ์ (Tilaka/ Tilak/ Tilakam)บนติ มีชื่อเรียกเยาะเยาะ เช่น ติกะ, ชินดัวร์, ติลักษณ์, ติลักกัม, บนติยา, กุมกุม ชื่อพวกนี้เรียกแตกต่างกันเพราะความแตกต่างกันของท้องถิ่น หรือวัสดุ ที่นำมาใช้ บนติ มีรากศัพท์มาจากภาษาสันสกฤต บางครั้งก็เรียกว่า บนติ ซึ่ง แปลว่า จุด ชาวอินเดียส่วนมากที่นับถือศาสนาฮินดู เชื่อว่า บนติเป็นสัญลักษณ์อันเป็นมงคลมากกว่าคิดถึงเรื่องความสวยความงาม โดยหญิงชาวฮินดูไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ จะทำสัญลักษณ์นี้ไว้บริเวณระหว่างคิ้วทั้งสองข้าง โดยส่วนมากจะใช้ผงชินดัวร์หรือกุมกุม แต่เดิมอินเดียตอนเหนือ นั้นจะเป็นที่เข้าใจกันว่า บนติ เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงสถานะทางสังคมว่าหญิงผู้นี้ได้ผ่านพิธีการมงคลสมรส เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยญาติให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แล้ว แต่ทางอินเดียได้นั้น ผู้หญิงทุกคนไม่ว่าจะแต่งงานแล้ว หรือยังไม่แต่งงานไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่จะ
 แต่งบิณฑิตทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะงานแต่งงาน เจ้าบ่าวนั้น จะแต่งตัวไม่สมบุรณ์ถ้าขาด
 ตีลักษณ ตีลักษณนี้จะถูกทำสัญลักษณ์บริเวณหน้าผากของเจ้าบ่าว ขณะอยู่ในพิธีแต่งงาน เพราะผู้
 นับถือฮินดูอย่างเคร่งครัดจะมีความเชื่อกันว่า จะไม่มีประเพณีใดหรือการบูชาใดที่สมบุรณ์ ถ้าขาด
 ตีลักษณ และซินดูร์สีแดง ถูก เลือกเพราะว่าเป็นสีที่นำมาซึ่งความโชคคิต เมื่อได้รับเจ้าสาวเข้ามาอยู่ใน
 บ้าน บ้านนั้นจะมีแต่ความโชคคิต เพราะเชื่อว่า บิณฑิต ที่อยู่ระหว่างคิ้วเจ้าสาวนั้นมีพลังแห่งศกคิตที่ช่วย
 คุมครองครอบครัวช่วยคุมครองผู้เป็นสามีแต่ในระยะหลังการทำสัญลักษณ์บิณฑิตกลายเป็นแพ้นมีรูป
 แบบและสีส้นที่หลากหลายขึ้น ทำไมต้องทำบิณฑิตอยู่ระหว่างคิ้ว เพราะเชื่อกันว่า บริเวณนั้นจะเป็นจุด
 ที่มีพลังมากที่สุดในร่างกายมนุษย์เป็นจุดศูนย์รวมของจักราทั้งหลายในร่างกาย เป็นจุดศูนย์รวมของ
 สมาธิเรียกว่า จุดควบคุม (command) ของมนุษย์เลย และบางความเชื่อ จะกล่าวว่า เป็นสัญลักษณ์
 แห่งพระแม่ปารวตี ที่คอยปกป้องคุมครองคนในครอบครัวให้อยู่กันอย่างผาสุก รักใคร่กลมเกลียว ต่อ
 มาจะพูดถึงตีลักษณ จะอยู่หน้าผากฝ่ายชายและ ฝ่ายหญิง เพื่อแสดงว่าตนเป็นสาวกในศาสนาฮินดู
 เป็นสาวกของพระเป็นเจ้า มีหลายรูปแบบด้วยกัน เช่น เป็นตัวยู หรือขีดสามขีด และส่วนนี้จะมีการใช้
 ผงวิภูติ และผงจันทรด้วย กำไลแขน สร้อย มงคลสูตร (Mangalsutra) และจุดแดง ที่แต้มกลางหน้า
 ผากสตรีอินเดีย (บิณฑิต) ล้วนแต่เป็นสัญลักษณ์ของการแต่งงาน ในทุกๆ วัน สามีจะต้องแต้มทำจุดแดง
 ที่กลางหน้าผากให้กับภรรยาด้วยความเชื่อว่าจุดแดงนี้เชื่อมโยงกับเส้นชีวิตของตน แต่เมื่อใดที่สามีเสียชีวิตลง
 รูดาลี (Rudali) ผู้หญิงที่รับจ้างรับให้ในงานศพจะเริ่มตันร้องไห้คร่ำครวญและเข้ามาดิงหรือ
 ทำลายสัญลักษณ์ต่างๆ ของ ผู้เป็นภรรยาออก เช่น หักกำไลทิ้ง ดิง สร้อยมงคลสูตรออกจากคอ และ
 ลบจุดแดงที่กลางหน้าผาก

2.4 Red In Russia Culture

สีแดงเป็นสีแรกที่ใช้ทำสีผ้า พวกเขาเริ่มใช้ช่วงต้นยุค Paleolithic เริ่ม แรกการแต่งกายด้วยสี
 แดง จะใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในพิธีกรรม สมุนไพรรูบาร (Rubia tinctorum) และแร่ธาตุ (hematite)
 สามารถย้อม เป็นสีแดงกับผ้าได้ คนรัสเซียให้ความหมายกับสีแดงว่า หมายถึงเลือด และไฟ เป็น
 สัญลักษณ์ที่แสดงถึงกระแสพลังงานระหว่างธรรมชาติกับมนุษย์ สีแดงเป็นสีที่โดดเด่นในวัฒนธรรม
 และประวัติศาสตร์ของรัสเซีย คำว่า “Krasni” ในภาษารัสเซียเป็นคำที่ใช้อธิบายบางสิ่งบางอย่างที่
 สวยงามหรือมีเกียรติ

2.4.1 จัตุรัสแดง Red Square

จัตุรัสแดง (รัสเซีย: Krásnaya plóshchad) เป็นจัตุรัสกลางเมืองของกรุงมอสโก

สหพันธรัฐรัสเซีย จัตุรัสแดงมีขนาดกว้าง 70 เมตร ยาว 695 เมตร มีขนาดพื้นที่รวม 23,100 ตาราง
 เอกสารเป็นเอกสารทงวันไว้สำหรับการแข่งขันเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้เข้าไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าการณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมตร จัตุรัสแดงอาจถือได้ว่าเป็นจัตุรัสกลางกรุงมอสโกและทั้งประเทศรัสเซียเพราะถนนสายสำคัญทุกสายของกรุงมอสโกจะวิ่งตรงออกจากจัตุรัสแดงแห่งนี้ นอกจากนี้ จัตุรัสแดงยังเป็นสถานที่ตั้งของมหาวิหารเซนต์เบซิล และสุสานวลาดีมีร์ เลนินอีกด้วย ชื่อจัตุรัสแดงมักเข้าใจผิดว่า คำว่า “แดง” ในชื่อจัตุรัส มาจากสีของคอมมิวนิสต์ หรือสีของอิฐในบริเวณนั้นที่เป็นสีแดง แต่แท้จริงแล้วชื่อจัตุรัสแดง มาจากภาษารัสเซียคำว่า (krásnyj) ซึ่งในภาษารัสเซียดั้งเดิมมีความหมายว่า สวยงาม ในขณะที่ภาษารัสเซียสมัยใหม่ แปลว่าสีแดง

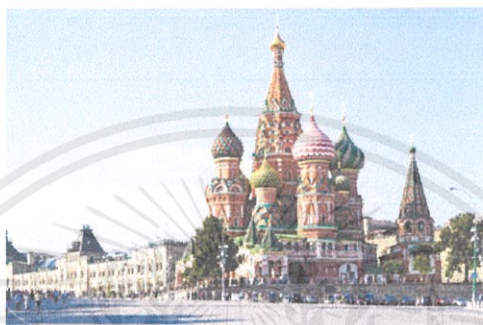
ประวัติจัตุรัสแดงถูกตั้งขึ้นในช่วงศตวรรษที่ 15 ภายใต้พระราชโองการของพระเจ้าอีวานมหาราช การสร้างจัตุรัสแดงนี้มีจุดประสงค์เพื่อปรับปรุงความปลอดภัยของพระราชวังเครมลินโดยการสร้างพื้นที่นอกกำแพงวังสำหรับใช้ยิงเพราะตำแหน่งที่จัตุรัสแดงตั้งอยู่นั้นขาดแนวป้องกันทางธรรมชาติ โดยพื้นที่ของจัตุรัสแดงในสมัยนั้นถือเป็นศูนย์กลางของการค้าขาย ต่อมาในสมัยของพระเจ้าซาร์อีวานที่ 4 มหาวิหารเซนต์เบซิล มหาวิหารที่ถือเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์ของจัตุรัสแดงในปัจจุบันก็ได้ถูกสร้างขึ้น หลังจากนั้นจัตุรัสแดงก็ถูกปรับปรุงพื้นที่เรื่อยมา จนกระทั่งหลังจากรุกรานของฝรั่งเศสโดยนโปเลียน มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เกิดขึ้น อาคารบางหลังและสิ่งปลูกสร้างสำหรับการค้าขายซึ่งถูกไฟไหม้ได้ถูกรื้อถอนออกและมีการสร้างสิ่งใหม่ ๆ ขึ้นแทน อาทิเช่น รถราง การประดับด้วยโคมไฟ ห้างสรรพสินค้า GUM เป็นต้น สมัยสหภาพโซเวียต จัตุรัสแดงใช้เป็นสถานที่สำหรับการเดินสวนสนามแสดงแสนยานุภาพทางทหาร โดยจะมีการแสดงแสนยานุภาพทางการทหารสำหรับวันเมย์เดย์, วันแห่งชัยชนะ และการปฏิวัติเดือนตุลาคม การเดินขบวนสวนสนามที่เด่น ๆ มีอยู่ 2 เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับมหาสงครามรักชาติ คือ การเดินขบวนในปี ค.ศ. 1941 ซึ่งในเวลานั้น สหภาพโซเวียตกำลังถูกรุกรานโดยนาซีเยอรมนี ทหารที่มาเดินขบวนนั้น หลังเสร็จสิ้นการเดินขบวนก็ถูกส่งตรงจากจัตุรัสแดงไปแนวหน้าทันที และ อีกครั้งคือการเดินขบวนใน ค.ศ. 1945 ซึ่งเป็นการเดินฉลองชัยชนะหลังจากที่นาซีเยอรมนียอมแพ้ต่อสหภาพโซเวียตแล้ว ต่อมาในปัจจุบัน จัตุรัสแดงถูกใช้เป็นสถานที่สำหรับการจัดแสดงของศิลปะและวงดนตรีชื่อดังหลายกลุ่มเช่น ชากีรา วงสกอว์เปียนส์ พอลแม็กคาร์ตนีย์ เป็นต้น นอกจากนี้ในเดือนมกราคม ค.ศ. 2008 รัสเซียได้ประกาศว่าจะกลับมาเดินขบวนอีกครั้งและในเดือนพฤษภาคมปีเดียวกัน ก็ได้มีการเดินขบวนเป็นครั้งแรกหลังจากการล่มสลายของสหภาพโซเวียต ล่าสุดในวันที่ 9 พฤษภาคม ค.ศ. 2010 ในโอกาสครบรอบ 65 ปีของการยอมรับความพ่ายแพ้ของเยอรมนี กองทหารจากฝรั่งเศส โปแลนด์ และสหราชอาณาจักรได้ร่วมกันเดินสวนสนามในวันแห่งชัยชนะที่มอสโกเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์

การได้รับคัดเลือกเป็นมรดกโลก ในปี พ.ศ. 2533 จัตุรัสแดงและอนุสาวรีย์เครมลินได้รับการคัดเลือกจาก UNESCO ให้เป็นมรดกโลกด้วยข้อกำหนดและหลักเกณฑ์ในการพิจารณา ดังต่อไปนี้

- (i) - เป็นตัวแทนในการแสดงผลงานชิ้นเอกที่จัดทำขึ้นด้วยการสร้างสรรค์อันชาญฉลาดของมนุษย์
- (ii) - เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลยิ่ง ผลักดันให้เกิดการพัฒนาสืบต่อมาในด้านการออกแบบทางสถาปัตยกรรม อนุสรณ์สถาน ประติมากรรม สวน และภูมิทัศน์ ตลอดจนการพัฒนาศิลปกรรมที่เกี่ยวข้อง หรือการพัฒนาการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์ ซึ่งได้เกิดขึ้นในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง หรือบนพื้นที่ใดๆ ของโลกซึ่งทรงเอกลักษณ์เป็นเอกสารที่ส่งมอบไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นับญาติให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไว้ซึ่งวัฒนธรรม

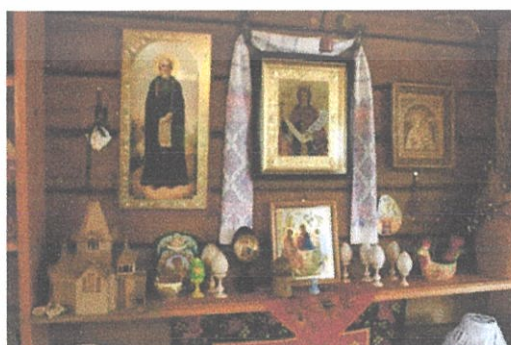
- (iv) - เป็นตัวอย่างอันโดดเด่นของประเภทของสิ่งก่อสร้างอันเป็นตัวแทนของการพัฒนาทางด้านวัฒนธรรม สังคม ศิลปกรรม วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี อุตสาหกรรม ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ
- (vi) - มีความคิดหรือความเชื่อที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเหตุการณ์ หรือมีความโดดเด่นยิ่งในประวัติศาสตร์

ภาพที่ 2.11 จัตุรัสแดง Red Square
ที่มา : <http://www.govivigo.com/ideas/394>

2.4.2 มุมแดง Red Corner

ในวัฒนธรรมของรัสเซียมีมุมไอคอนพิเศษเรียกว่า “มุมแดง” หรือ “krasni ugol” จะมียู่ในทุกครัวเรือนของออร์ทอดอกซ์ คือเนื่อง จากคำว่า “สีแดง” หมายถึงภาษารัสเซียที่สวยงาม มุมแดงเป็นแท่นบูชาที่บ้าน ซึ่งแต่ละครอบครัวจะยื่นละหมาดทุกเช้าและเย็นทุกคำคืน บริเวณไอคอนถูกคลุมด้วยผ้า และเทียนเพื่อความสว่างไสว เมื่อแขกที่เข้ามาในบ้านครั้งแรกที่เห็นจะรับรู้ได้เลยว่ามุมแดงเป็นตัวแทนของการแสดงตนของพระเจ้าในครอบครัว พวกเขาให้ค่านับเคารพโดยมีเครื่องหมายกางเขนเป็นสื่อกลางและบางครั้งให้พรสั้นหรือสวดมนต์ก่อนที่จะไปในการทักทายสมาชิกในครัวเรือน

ภาพที่ 2.12 มุมแดง Red Corner

ที่มา : <https://mashakuka.wordpress.com/2013/03/14/culture-centre-russian-village/>
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.3 สีแดงสัญลักษณ์ของลัทธิคอมมิวนิสต์

การปฏิวัติรัสเซีย (อังกฤษ: Russian Revolution) คือภาพรวมของระลอกการปฏิวัติในรัสเซีย ช่วงปี พ.ศ. 2460 ซึ่งทำลายระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ของพระเจ้าซาร์ และนำไปสู่การก่อตั้ง สหภาพโซเวียต พระเจ้าซาร์ถูกถอดพระอิสริยยศและแทนที่ด้วยรัฐบาลเฉพาะกาลในการปฏิวัติครั้งแรก ช่วงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2460 (ตามปฏิทินจูเลียนซึ่งรัสเซียยังคงใช้อยู่ในขณะนั้น แต่ตรงกับเดือนมีนาคมตามปฏิทินเกรโกเรียน) ในการปฏิวัติครั้งที่สองในเดือนตุลาคม รัฐบาลเฉพาะกาลถูกโค่นล้มและแทนที่ด้วยรัฐบาลพรรคบอลเชวิก ช่วงเวลาของ อำนาจคู่ (Dual power) จึงได้ถือกำเนิดขึ้น ซึ่งเป็นช่วงที่รัฐบาลเฉพาะกาลครอบครองอำนาจรัฐ ขณะที่เครือข่ายโซเวียตแห่งชาติซึ่งนำโดยพวกสังคมนิยมก็ได้รับการสวมมิกัดจากเหล่าชนชั้นล่างและพวกฝ่ายซ้าย และตลอดช่วงเวลาแห่งความวุ่นวายนี้มีการก่อกบฏ, ประท้วง และนัดหยุดงานมากมายหลายครั้ง ต่อมารัฐบาลเฉพาะกาลตัดสินใจที่จะยังคงทำสงครามกับเยอรมนีต่อไป ส่งผลให้พวกบอลเชวิกและนักสังคมนิยมกลุ่มต่างๆ เริ่มออกมารณรงค์ให้ยุติการสู้รบกับเยอรมนี บอลเชวิกได้ทำการเปลี่ยนกองกำลังจากชนชั้นแรงงานให้ไปเป็นเรดการ์ด ซึ่งต่อมาได้พัฒนามาเป็นกองทัพแดง และกองกำลังนี้เองที่บอลเชวิกควบคุมเอาใจใส่อย่างมีนัยสำคัญ ถัดมาในการปฏิวัติเดือนตุลาคม (เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2460 ตามปฏิทินเกรโกเรียน) พรรคบอลเชวิกภายใต้การนำของวลาดีมีร์ เลนินและเหล่าชนชั้นแรงงานโซเวียตเข้าล้มล้างการปกครองของรัฐบาลเฉพาะกาล ณ กรุงเซนต์ปีเตอส์เบิร์ก พวกบอลเชวิกแต่งตั้งตนเองขึ้นเป็นผู้นำในกระทรวงต่างๆ มากมายรวมไปถึงการเข้ายึดอำนาจตามชนบทต่างๆ จัดตั้งหน่วย เซกา เพื่อปราบปรามการต่อต้านการปฏิวัติ และเพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายการยุติสงครามกับเยอรมนี บอลเชวิกได้ร่วมลงนามในสนธิสัญญาเบรสต์-ลิโตนอฟส์กับเยอรมนีในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2461 สงครามกลางเมืองอุบัติขึ้นระหว่าง กองทัพแดง (ฝ่ายบอลเชวิก) กับ กองทัพขาว (ฝ่ายต่อต้านบอลเชวิก) ซึ่งดำเนินไปหลายปี แต่ในท้ายที่สุดแล้วกองทัพแดงของฝ่ายบอลเชวิกก็มีชัยชนะอย่างเด็ดขาดเหนือฝ่ายกองทัพขาว และการสิ้นสุดลงของระลอกการปฏิวัตินี้เองที่ปูทางรัสเซียให้เข้าสู่ยุคของสหภาพสาธารณรัฐสังคมนิยมโซเวียต แม้ว่าเหตุการณ์หลักทางประวัติศาสตร์ส่วนมากจะเกิดขึ้นในกรุงเซนต์ปีเตอส์เบิร์กและกรุงมอสโก แต่ก็ยังสามารถพบเห็นการเคลื่อนไหวต่างๆ ตลอดช่วงของการปฏิวัติได้ในแถบชนบทและหมู่บ้านทั่วประเทศ รวมไปถึงชนกลุ่มน้อยและบริเวณทุรกันดาร ที่ซึ่งชาวนาและทาสเข้ายึดที่ดินทำกินจากชนชั้นขุนนางแล้วแจกจ่ายปันส่วนให้แก่ตนเองใหม่

กลุ่มบอลเชวิก (สมาชิกของกลุ่มหนึ่งๆ ภายในพรรคแรงงานสังคมนิยมประชาธิปไตยรัสเซีย) ใช้สีแดงเป็นสัญลักษณ์ของเลือดคนงานและธงสีแดงของสหภาพโซเวียตที่มีสัญลักษณ์รูปค้อนกับเคียวสีทองอยู่บนธงยังคงเป็นที่รู้จักในยุคนปัจจุบันระหว่างการปฏิวัติกองทัพแดง (กองกำลังคอมมิวนิสต์) กับกองทัพขาว (ผู้จงรักภักดีต่อจักรพรรดิ) ช่วงยุคโซเวียตสีแดงกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน ตั้งแต่อายุน้อย เด็กๆ ทุกคนเป็นสมาชิกของกลุ่มเยาวชนคอมมิวนิสต์ที่เรียกว่าผู้บุกเบิกตั้งแต่อายุ 10 - 14 ปี และ ต้องสวมผ้าพันคอสีแดงล้อมรอบคอไปโรงเรียนทุกวัน คอมมิวนิสต์รัสเซียและโซเวียต เรียกว่า Reds in popular culture - "Better dead so red" เป็นคำกล่าวที่ได้รับความนิยมเพิ่ม เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มากขึ้นในสหรัฐและสหราชอาณาจักรในอุดมคติ การขัดแย้งของการปฏิวัติรัสเซียและสหภาพโซเวียตสะท้อนให้เห็นในการแสดงโปสเตอร์บนท้องถนน ลิขิตรที่สั้นสะท้อนโลกโดยนักข่าวอเมริกัน John Reed อธิบายการปฏิวัติเดือนตุลาคม 1917 ว่าภัยพิบัติในสงครามโลกครั้งที่ 1 นำไปสู่การล่มสลายของระบอบเผด็จการของซาร์สนธิสัญญาสันติภาพและพื้นที่ชนบท ถูกพรรคคอมมิวนิสต์ของเลนินยึดอำนาจอีกครั้ง โดยได้รับการสนับสนุนจากทหารสงครามกลุ่ม แรงงานและชาวนา พวกเขาลุกขึ้นมาประกาศต่อต้านว่าตนเองเป็นรัฐคอมมิวนิสต์แห่งแรกของโลกเพื่อสนับสนุนแนวคิดของพวกเขา Bolsheviks ได้เข้ามาควบคุมเครื่องพิมพ์ แม้ จะขาดแคลนอุปกรณ์ในการผลิตหนังสือพิมพ์ ใบปลิว และโปสเตอร์ก็ตาม การขยายตัวของโปสเตอร์การโฆษณาชวนเชื่อที่มีสีสันนี้ทำให้เมืองเปลี่ยนไปสร้างงานศิลปะบนท้องถนนให้กับทุกคน การผลิตภาพอย่างต่อเนื่อง ตลอดจนสำเนาหลายฉบับรวมกันเสริมข้อความของพลังชุมชน และความสามัคคี เลนินและผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์ได้รับการยกย่องว่าเป็นวีรบุรุษที่กล้าหาญสามารถรวมความเป็นอันหนึ่งเดียวกัน ในขณะที่ศัตรูของพวกเขาในสงครามกลางเมืองถูกประณาม หลังจากที่ยุทธศาสตร์กลายเป็นผู้นำในปี 1927 พวกโปสเตอร์โฆษณาชวนเชื่อมีความสำคัญในการผลักดันให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมโดยไม่คำนึงถึงความยากลำบากที่เกิดจากนโยบายเหล่านี้ จากการปฏิวัติที่ถ่ายทอดผ่านโปสเตอร์แรกเริ่มบังคับใช้การปกครองแบบเผด็จการปราบปรามการก่อกบฏ ความคิดและความขัดแย้งที่สื่อถึงในโปสเตอร์

ภาพที่ 2.13 โปสเตอร์ลัทธิคอมมิวนิสต์

ที่มา : <http://www.tate.org.uk/whats-on/tate-modern/display/russian-revolutionary-posters>

2.4.4 สีแดงในชุดชาวรัสเซีย Red in Russian Folk Costumes

สีแดงหรือสีเลือด มีส่วนสำคัญในชุดชาวรัสเซียเป็นส่วนมาก ความเอาใจใส่ในการออกแบบเครื่องแต่งกายของหญิงชาวรัสเซียถือว่ามีประสิทธิภาพประณีตละเอียดอ่อน เครื่องแต่งกายของรัสเซียไม่เพียงแต่สวยงามเท่านั้น แต่ยังสะดวกในการสวมใส่ ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของเครื่องแต่งกาย และความหลากหลายของสีสำหรับเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมแสดงความงามและความหลากหลายหลายทางเชื้อชาติ ในเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไมอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2..5.1 สีแดงในความเชื่อของฝรั่งเศส

ในวัฒนธรรมฝรั่งเศส สีแดงหมายถึง เลือด ความรักความกระตือรือร้น ความต้องการทางเพศ ความสุขและวัยเด็ก เริ่มแรกสีแดงมีความเกี่ยวข้องกับด้วยเลือดและไฟชีวิต ความแข็งแรง อำนาจและความงาม ช่วงยุคกลางสีแดงได้รับความนิยม แม้กระทั่งการเขียนชื่อบุคคลในข้อความก็จะเป็นสีแดง หลังจากนั้นสีแดงก็กลายเป็นสีของเครื่องหมายสัญญาณอันตรายและข้อห้าม

ภาพที่ 2.15 ต้นไม้ครอบครัวแทนความสุข

ที่มา : <http://expositions.bnf.fr/rouge/bande/bande.htm>

2.5.2 การย้อมผ้าสีแดงและการเกิดภาพวาดสีแดง

ในศตวรรษที่ 16 และ 17 ในยุคเรเนสซองส์สีแดงถูกนำมาใช้เพื่อดึงดูดความน่าสนใจ มักจะใช้เป็นสีของเสื้อคลุมหรือเครื่องแต่งกายของพระคริสต์ และที่เห็นกันส่วนใหญ่ก็จะเป็นรูปภาพพระแม่มารีย์สวมชุดสีแดงการย้อมสีแดง เขาจะใช้หลายชั้นของเม็ดสีผสมกันกับเคลือบกึ่งโปร่งใสที่ปล่อยให้แสงผ่านไปเพื่อสร้างสีที่สว่างมากขึ้น เวนิสเป็นคลังสินค้าหลักที่นำเข้ามา ทำการผลิตเม็ดสีสำหรับศิลปินและช่างย้อมสีตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 15 โดยมีสีชาตและ Kermes (สีแดงเข้ม มาจากแมลงครั้ง ครั้งจะขับสารชนิดหนึ่งซึ่งมีลักษณะเป็นเหมือนยางหรือชันออกมาไว้ป้องกันตัวเองจากศัตรู ซึ่งสารที่ขับถ่ายออกมานี้เรียกว่า “ครั้งดิบ” ตามชื่อเรียก สารนี้จะมีสีแดง ซึ่งมนุษย์ได้นำมาใช้ประโยชน์กันมานานกว่า 4,000 ปีแล้ว ในหลายอารยธรรม)

สีแดงในงานจิตรกรรมสีแดงในงานจิตรกรรมตั้งแต่ยุคโบราณจนถึงปัจจุบันมีความสำคัญอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ใช้เป็นสัญลักษณ์ถึงความมั่งคั่งแล้วยังเป็นจุดเด่นของภาพที่สะดุดตาที่สุด สีแดงในภาพเขียนสกัดจากรากต้นไม้ชื่อรูเบีย (rubia) เรียกว่าเมดเดอร์รูท (madder root) เป็นรากไม้ที่ให้สีแดงสดเป็นที่รู้จักตั้งแต่สมัยอียิปต์จนถึงปัจจุบัน การสกัดสีชนิดนี้ใช้วิธีละลายน้ำแล้วตากแห้งจะได้เนื้อสีเป็นเอกสารเป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เกล็ดแล้วนำมาบดเป็นสี ตัวอย่างผลงานของราฟาเอลชื่อ Madona and child และผลงานของGiorgione ศิลปินเวนิสชื่อภาพ Pastoral sceane สีแดงของเสื้อผ้าในภาพเป็นตัวอย่างสีที่สกัดจากเม็ดเดอรัฐูมหาผสมกับน้ำมันลินสีดกลายเป็นสีน้ำมัน สีแดงที่ได้จากรากไม้ชนิดนี้มีทั้ง แดงalizarine และ แดง rose madder

ภาพที่ 2.16 Madonna and child

ที่มา : <http://www.italianrenaissanceresources.com/units/unit-1/essays/raphaels-madonnas-full-of-grace/>

2.5.3 สีแดงกับศาสนาคริสต์

คริสต์ศาสนาในช่วงยุคกลางการใช้สีแดงเป็นสีที่ใช้กันทั่ว สีแดงมีความเกี่ยวข้องกับโลหิตของพระคริสต์และความเสียสละ พระวิญญาณบริสุทธิ์และมีความศักดิ์สิทธิ์ สีแดงได้กลายเป็นหนึ่งในสามสีหลัก ที่ใช้ในพิธีสวด (liturgical) ซึ่งจะไปเกี่ยวข้องกับเทศกาลของพระวิญญาณและไม้กางเขน เป็นจุดเริ่มต้นของสมเด็จพระสันตะปาปาและพระคาร์ดินัลของคริสตจักรโรมันคาทอลิก จะสวม สีแดงเพื่อเป็นสัญลักษณ์ของเลือดของพระคริสต์และสักขีคริสเตียน ใน ศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก สีแดงหมายถึง ความโกรธซึ่งเป็นหนึ่งในเจ็ดบาปร้ายแรง แล้วมักเกี่ยวข้องกับมากที่สุดกับการล่อลวงทางเพศ ความหลงใหลทางเพศ ส่วนบาปหรือชาตานมักจะเป็นภาพที่มีสีแดงหรือสวมชุดสีแดง โดยในช่วงศตวรรษที่ 20 ปีศาจแดงได้กลายเป็นตำนานพื้นบ้านในเรื่องราวต่างๆ ในปี พ.ศ. 2458 เออร์วิงเบอร์ลินเขียนเพลงเรื่อง The Devil's Ball และปีศาจ แดงปรากฏตัวขึ้นบ่อยๆ ในทางของภาพยนตร์การ์ตูน ซึ่งมากกว่าศิลปะทางศาสนา สีแดงยังคงเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี ซึ่งหญิงโสเภณีในหลายเมืองต้องสวมใส่สีแดงเพื่อประกาศอาชีพของพวกเขาเริ่มต้นในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ย่านโสเภณีที่ได้รับอนุญาตเท่านั้นที่ระบุให้อยู่ในย่านสีแดงหรืออุตสาหกรรมทางเพศย่านสีแดงขนาดใหญ่ที่เป็นที่รู้จักก็จะมีในกรุงเทพฯ และอัมสเตอร์ดัม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.17 พิธีกรรมของชาร์ลมาญทางศาสนาคริสต์
ที่มา : <http://expositions.bnf.fr/rouge/bande/bande.htm>

2.5.4 ธงสีแดงกับการปฏิวัติฝรั่งเศส

ธงชาติฝรั่งเศสมีที่มาจากการปฏิวัติฝรั่งเศส บางครั้งสีแดงก็แสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งและการประท้วง แต่ปัจจุบันทั้งสามสีรวมกัน คือน้ำเงิน ขาว แดงหมายถึง เสรีภาพ ความเสมอภาค และ ภราดรภาพ ในศตวรรษที่ 17 การยกธงสีแดงเพื่อบอกผู้บุกรุกว่าพวกเขาจะไม่ยอมจำนน ธงสีแดงปรากฏเป็นสัญลักษณ์ทางการเมืองในช่วงการปฏิวัติฝรั่งเศส พอหลังจากการล่มสลายของ Bastille กฎหมายที่ใช้โดยรัฐบาลใหม่เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม ค.ศ. 1789 อนุญาตให้ Garde Nationale ยกธงสีแดงขึ้นในกรณีมีการจลาจลเพื่อให้สัญญาณว่า Garde กำลังแทรกแซงอย่างฉับพลัน ซึ่งผู้นำระดับโลกก็ยังสวมเสื้อผ้าสีแดงเพื่อเป็นการแสดงพลังมานับร้อยๆ ปี อย่างภาพของ เจ้าหญิงเอลิซาเบธ ก่อนที่จะเข้าเป็นราชินีแสดงให้เห็นว่าหญิงสาวคนหนึ่งกำลังเตรียมพร้อมรับตำแหน่งของเธอในฐานะกษัตริย์ที่มีอำนาจ โดยชุดสีแดงที่ตกแต่งอย่างหรูหรา หลังจากการล่มสลายของระบอบกษัตริย์แล้วทั่วโลกได้รับการยกย่องว่าเป็นสัญลักษณ์ของเสรีภาพ ซึ่งสัญลักษณ์ที่สื่อถึงเสรีภาพ ก็คือการสวมหมวก Phrygian สีแดง เป็นสัญลักษณ์แห่งการปลดปล่อยอิสรภาพที่ชาวกรีกและโรมันได้ให้กับทาสเพื่อแสดงว่าทาสได้ถูกปลดปล่อยเป็นอิสระ สีแดงในธงฝรั่งเศสถูกนำมาจากสัญลักษณ์ของเมืองปารีสซึ่งเป็นตัวแทนของนักบุญอุปถัมภ์ของเมืองที่เซนต์เดนิส การปฏิวัติฝรั่งเศส ค.ศ. 1848 โพล่งออกมาซึ่งแทนที่สถาบันพระมหากษัตริย์ของหลุยส์ฟีลิปป์กับสองสาธารณรัฐฝรั่งเศส คนงานปารีสไม่แยแสกับรัฐบาลใหม่จึงสร้างรั้วและยกธงสีแดง รัฐบาลใหม่เรียกกองทัพฝรั่งเศสเพื่อระงับการจลาจลซึ่งเป็นการเผชิญหน้าครั้งแรกระหว่างกองทัพกับการเคลื่อนไหวของแรงงานใหม่ในยุโรป เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

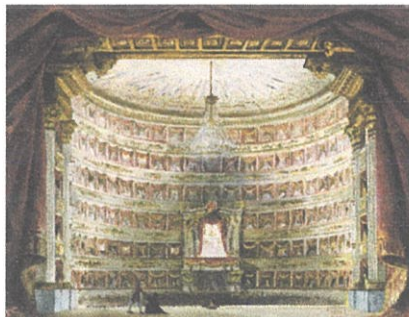

ภาพที่ 2.18 การปฏิวัติฝรั่งเศส

ที่มา : <http://lesmaterialistes.com/revolution-francaise-1789-1871-1848-2de-republique-fin-bourgeoisie-progressiste>

2.5.5 สีแดง สีแห่งความบันเทิงและการเฉลิมฉลอง

ตั้งแต่สมัยโบราณสีแดงเกี่ยวข้องกับการแสดงละครของอำนาจและความศักดิ์สิทธิ์ ความหรูหรา และการเฉลิมฉลอง รวมถึงวัตถุนิยม พอมาในศตวรรษที่ 18 ม่านใน โรงละครมักเป็นสีฟ้าแต่จากนั้นก็เปลี่ยนเป็นสีแดงไม่เพียงเพราะรสนิยมที่เปลี่ยนแปลงไป แต่เนื่องจากแสงที่ส่องมายังนักแสดง ทำให้นักแสดงได้เปรียบรู้สึกมีความมั่นใจในบรรยากาศที่เป็นสีแดง ม่านและ เวทีเปลี่ยนเป็นสีแดงที่ละน้อย ไม่ว่าจะเป็นคู่กับทอง สีแดงได้กลายเป็นสีสัญลักษณ์ของโรงละครและโอเปร่า จนถึงทุกวันนี้ ในยุคปัจจุบันการแสดงละครของสีแดงไม่ได้หายไปจากโบสถ์หรือพระราชวัง แต่ได้ ขยายไปยังสถานที่และสถานบันเทิงอื่นๆ สีแดงจึงกลายเป็นสีหลักของสถานที่แห่งความบันเทิงและการจัดแสดงให้ฟังดนตรี เล่นละครหรือโอเปร่า ห้องทุกห้องได้รับการตกแต่งด้วยสีแดงจากพื้นถึงเพดานเก้าอี้นุ่ม พร้อมผ้าม่าน เพื่อแสดงถึงลักษณะพิเศษของสถานที่และความสุขที่ได้ชมการแสดง

ภาพที่ 2.19 โรงละคร

ที่มา : <http://expositions.bnf.fr/rouge/bande/bande.htm>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5.6 รองเท้าส้นสูงสีแดง

ในประวัติศาสตร์ สีแดงถูกนำมาใช้เป็นสีเพื่อแสดงถึงสถานะทางสังคมและความมั่งคั่ง เบื้องหลังของรองเท้าส้นสูงสีแดง เกิดที่ประเทศฝรั่งเศสในช่วง ประมาณในปี ค.ศ.1533 ส้นสูงที่เราเห็นกันทุกวันนี้ได้ถูกนำไปที่พระราชวังแวร์ซายส์ โดยพระราชินี Catherine Medici เธอมีความสูงไม่ถึง 5 ฟุต ซึ่ง เธอต้องการสร้างความประทับใจ ดุสง่า ให้กับผู้คนที่ยกย่อง ดังนั้นเธอจึงสวมรองเท้าที่มีส้นสูง 2 นิ้ว และนี่ก็เป็นอีกหนึ่งในความสำเร็จที่ทำให้คนรู้จักส้นสูงและใช้ส้นสูงกระจายไปทั่วยุโรป พอถึงยุคของหลุยส์ ที่ 14 บุคคลที่สวมใส่ส้นสูงสีแดงถึง 5 นิ้วเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความละเอียดรอบคอบในฐานะของพระราชวงศ์ และได้มีคำสั่งออกในปี ค.ศ. 1673 ประกาศว่าขุนนางชั้นสูงเท่านั้นที่สามารถสวมใส่สีแดงได้ ในยุคปัจจุบันแบรนด์รองเท้าส้นสูงจากฝรั่งเศส รองเท้าพื้นแดงอันโด่งดังที่มีชื่อเสียงคงจะเป็นแบรนด์อื่นไปไม่ได้นอกจาก “Christian Louboutin” (คริสเตียน ลูบูแตง) แบรนด์รองเท้าส้นสูงจากฝรั่งเศสที่เหมือนจะทำให้ผู้หญิงแทบทุกคนต้องมนต์สะกดไปกับเสน่ห์อันลึกลับของรองเท้าแบรนด์นี้ Christian Louboutin เป็นดีไซน์เนอร์ชาวฝรั่งเศสผู้หลงใหลในการทำรองเท้าเป็นชีวิตจิตใจ เขาเริ่มร่างแบบรองเท้าตั้งแต่เขาเป็นวัยรุ่น จากการเข้าเรียนในสถาบัน Académie d'Art Roederer ในสาขา Drawing and the Decorative Arts เขาเริ่มหลงใหลในตัวรองเท้าเป็นจริงเป็นจังในปี 1976 เมื่อเขาได้ไปที่พิพิธภัณฑ์ Musée national des Arts d'Afrique et d'Océanie ในกรุงปารีสและได้เห็นป้ายเตือนไม่ให้ผู้หญิงเดินใส่รองเท้าส้นสูง เพราะเกรงว่าจะทำให้พื้นไม้เป็นรอย คำเตือนนั้นได้ติดตา Louboutin มาโดยตลอด ซึ่งตอนหลังเขาได้แรงบันดาลใจจากมันออกแบบรองเท้าของเขา “ผมอยากทำลายคำห้ามเหล่านั้น” Louboutin กล่าว “ผมอยากจะทำอะไรสักอย่างขึ้นมาเพื่อแหกกฎเดิมๆและทำให้ผู้หญิงรู้สึกมั่นใจและมีอำนาจในตัวเอง” Louboutin ได้ใช้ชีวิตในช่วงวัยรุ่นในประเทศอียิปต์และอินเดียเป็นเวลาหลายปี หลังจากกลับมาที่ปารีส เขาก็ได้นำแบบร่างรองเท้าของเขาไปเสนอแบรนด์ต่างๆ จนไปเข้าตา Charles Jourdan ดีไซน์เนอร์รองเท้าผู้หญิงชื่อดังชาวฝรั่งเศสผู้ให้ Louboutin เข้าทำงานกับเขาเป็นที่แรก และหลังจากนั้น Louboutin ก็เข้าฝึกงานกับ Roger Vivier ในเวลาต่อมา แกรมเขายังเคยเป็นฟรีแลนซ์ออกแบบรองเท้าให้กับแบรนด์ดังต่างๆ อาทิ Chanel, Yves Saint Laurent และ Maude Frizon อีกด้วย

ต่อมาในปี 1991, Christian Louboutin ก็ได้เปิดร้านรองเท้าแห่งแรกในกรุงปารีสเป็นของตัวเอง โดยมีลูกค้าคนแรกเป็นเจ้าของหญิงแคโรไลน์ แห่งโมนาโค และเหมือนดวงคนมันจะดัง ในวันเดียวกับที่เจ้าหญิงแคโรไลน์ได้เข้าไปเป็นลูกค้าของร้านและได้เอ่ยปากชมว่าเธอชอบรองเท้าของ Louboutin มากๆ ก็บังเอิญมีนักหนังสือพิมพ์แพชชั่นอยู่ในร้านด้วยพอดี ซึ่งหลังจากที่นักหนังสือพิมพ์คนนั้นได้ตีพิมพ์ถึงเหตุการณ์ดังกล่าว ร้านรองเท้าของ Louboutin ก็ดังเป็นพลุแตก ถึงขนาด Diane von Fürstenberg ดีไซน์เนอร์แบรนด์เสื้อผ้าผู้หญิงชื่อดัง และ Catherine Deneuve ดาราฮอลลีวูดชาวฝรั่งเศสระดับตำนานยังต้องไปเป็นลูกค้าของ Louboutin ในเวลาต่อมา คราวนี้เรามาพูดถึงรองเท้าส้นสูงกับพื้นสีแดง “red bottoms” สุด iconic นั้นกันบ้าง รู้หรือไม่ว่าเจ้าพื้นรองเท้าสีแดงของรองเท้าส้นสูงขนาด 6 นิ้วที่ผู้หญิงอย่างเราๆหลงใหลกันนั้นนั้น ไม่ได้เกิดจากความตั้งใจของ Christian เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Louboutin แต่อย่างไรก็ตาม แต่เกิดจากความบังเอิญที่ไม่มีใครคาดคิดต่างหาก! วันหนึ่ง Louboutin ได้แบบรองเท้าที่เขาสั่งทำพิเศษจากอิตาลี เขาเฝ้าปู้กับดีไซน์ของรองเท้าทุกอย่างแล้ว นอกจากพื้นรองเท้าที่เป็นสีดำที่เขารู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างขาดหายไป จนเขาเหลือบไปเห็นผู้ช่วยเขาคคนหนึ่งกำลังนั่งทาเล็บสีแดงอยู่ใกล้ๆ เขาจึงรีบคว้าน้ำยาทาเล็บสีแดงขวดนั้น และบรรเลงทามันลงบนพื้นของรองเท้าคู่นั้น ผลปรากฏว่ามันเป็นอะไรที่เปรี้ยวและถูกใจเขามาก จากนั้นต่อมาเขาเลยยึดให้พื้นรองเท้าทุกคู่ที่เขาออกแบบมีพื้นสีแดง นอกจากซิกเนเจอร์ red bottoms ของเขาแล้ว ความลับในการออกแบบรองเท้าของเขาก็คือ เขาต้องการทำให้ผู้หญิงที่สวมใส่รองเท้าของเขา รู้สึกมั่นใจและมีอำนาจ เห็นได้จากการนำวัสดุที่แปลกและแตกต่างจากแบรนด์รองเท้าอื่นๆมาใช้ เช่น หมุดเงิน (ที่ได้อิทธิพลมาจากวัฒนธรรม punk ที่เขาเคยชื่นชอบตอนเป็นวัยรุ่น) ขนสัตว์และหนังสัตว์แปลกๆ ผ้าลูกไม้ ผ้าซาติน ผ้าตาข่าย ไปจนถึงคริสตัล และอีกหนึ่งจุดเด่นของรองเท้า Louboutin ก็คือ ความสูงของรองเท้าที่มีขนาด 4.72 นิ้วไปจนถึง 6.3 นิ้วกันเลยทีเดียว แต่ถึงแม้มันจะมีความสูงเพียงใดก็ตาม รองเท้าของเขานั้นใส่สบายมาก แล้วยังทำให้เรียวยาวของสาว ๆ ที่ใส่รองเท้าของเขาดูเพริ้วสวยอีกด้วย ซึ่งคอนเซ็ปต์ของ Christian Louboutin ก็คือ เขาต้องการทำรองเท้าให้เป็นเสมือนเครื่องประดับแก่ๆ ของคุณผู้หญิงนั่นเอง

ภาพที่ 2.20 รองเท้าส้นสูงสีแดงของหลุยส์ที่ 14

ที่มา : <http://thisisversaillesmadame.blogspot.com/2013/09/high-and-mighty-on-heels-mens-shoes.html>

2.6 Red In Egypt Culture

Hmar (อะหมัร) : สีแดง สีแดงเป็นสีที่มีอิทธิพลเพราะเชื่อมโยงกับเลือด เลือดของไอริส (Isis) เป็นพลังที่ป้องกันปกป้องสิ่งชั่วร้ายต่างๆ Tjet (เครื่องรางที่ร้อยเชือกผูกกัน) ซึ่งจะใส่เป็นสร้อยห้อยคอ มักจะทำจากหินสีแดง แต่นักวิชาการหลายคนได้ทำการเชื่อมโยงสัญลักษณ์กับเลือดของ Isis และพิจารณาว่าอาจเป็นลักษณะของแผ่นรองประจำเดือน สีแดงหมายถึงชีวิต ศิลปะอียิปต์มักจะมีเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยามให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพผิวแดงบ่งบอกถึงชีวิตชีวาและในระหว่างการเฉลิมฉลองคนจะทาสีตามร่างกายด้วยสี Red ocre และ ใส่เครื่องราง Carnelian เป็นอัญมณีมีพลังในการปกป้องคุ้มครอง ถือเป็นหินอัญมณีนำโชค และนำความปรารถนาดีมาให้และเครื่องราง Shen ทำให้ชีวิตยืนยาวมีความสัมพันธ์กับดวงอาทิตย์ และพระเจ้า Ra เป็นหินสีแดงคล้ายกับหินคาร์เนเลียน

ภาพที่ 2.21 Tjet

ที่มา : http://www.pinsdaddy.com/knot-of-isis-goddess_2ZDjOozPHd%7Co5kXs4zWvi-wLIM9XW*zPjrb2Mnwk4wXw/

มัมมี่ของฟาโรห์ถูกฝังไปกับเครื่องรางที่ใช้แทนหัวใจ คือ ด้วงสการับเป็นแมลงศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเป็นตัวแทนของบา (Ba คือ ส่วนที่เรียกรวมระหว่างร่างผู้ตายกับคา (วิญญาณที่แฝงอยู่ในกายจริง) บางครั้งสามารถแปลงร่าง เป็นนกที่มีหน้าเป็นคน สามารถบินได้ เป็นสัญลักษณ์ของผู้ตาย) และเพียงแค่วางเครื่องรางรูป “สการับ” เอาไว้บนตำแหน่งหัวใจของมัมมี่ มันก็สามารถทำหน้าที่เสมือนหัวใจของผู้วายชนม์ได้อย่างสมบูรณ์ ทำจากหินสีแดงอันมีค่า เครื่องรางด้วงสการับถูกสวมใส่โดยผู้ที่มีภาวะเป็นโรคหัวใจ เพื่อขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าต่อความอ่อนแอของพวกเขา ถึงอย่างไรก็ตาม สีแดงยังเป็นตัวแทนของความโกรธความสับสนวุ่นวายและไฟ มีความสัมพันธ์กับชุดของพระเจ้าและคนที่มีเส้นผมสีแดงถูกคิดว่าเชื่อมต่อกับพระเจ้าได้ เป็นผลให้ชาวอียิปต์อธิบายว่าบุคคลที่มีความโกรธจะมี “ดวงตาสีแดง” ถ้าพวกเขาโกรธขั้นรุนแรงสามารถฆ่าถึงตายได้ และยังเชื่อมโยงกับด้านที่ร้อนแรงของดวงอาทิตย์และเทพธิดา Sekhmet “เทวีแห่งเปลวไฟ” เทวีผู้ดุร้าย คอยปกป้องเทพทั้งมวลโดยเฉพาะสุริยเทพ เป็นผู้นำความหายนะมาสู่ศัตรูผู้คิดร้ายกับสุริยเทพ มีรูปเป็นสิงโตตัวเมีย จะสวมใส่สิริราภรณ์รูปจานกลมแห่งดวงอาทิตย์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.22 สคารับ (Scarab)

ที่มา : <http://pierotucci.wordpress.com/2011/05/27/ancient-symbols-the-meaning-behind-the-egyptian-scarab/>

ภาพที่ 2.23 The Ba (Soul)

ที่มา : <http://www.sofiatopia.org/maat/ba.htm>

2.6.1 สัญลักษณ์ Aten

เป็นแผ่นดวงอาทิตย์ของอียิปต์อยู่ตรงกลางระหว่างดวงตาทั้งสองข้างเปรียบกับดวงตาที่สาม บริเวณ “หน้าผาก” ประเทศอินเดีย “หน้าผากจุด” เรียกว่า “Bindi” ในอียิปต์จุดที่หน้าผากจะเรียกว่า “Aten” สัญลักษณ์ดวงอาทิตย์ของอียิปต์ ดังนั้นชาวอียิปต์อาจใช้ “หน้าผาก” เหมือนกับทางฮินดูเพื่อเป็นสัญลักษณ์ของ “Third Eye” Aten จึงมักถูกวาดเป็นตาที่สามเหนือและระหว่างสองตา และเปรียบกับเครื่องราง Shen สัญลักษณ์ของ “นิรันดร”

Aten หมายถึงตาที่สามที่เห็น “ภายในจิตวิญญาณ” หรือ “ดวงอาทิตย์” หรือ “จุดประกายพระเจ้า” ภายในตัวเรา มีเพียงหลักฐานภาพขั้นพื้นฐานเท่านั้นที่นำมาแสดงและชี้ให้เห็นอย่างเด่นชัดว่าชาวอียิปต์มีความเชื่อเช่นเดียวกับชาวฮินดู พวกเขาเชื่อมั่นในตัวเองและได้ฝึกฝนการปฏิบัติทางจิต

วิญญาณ หลักฐานภาพก็แสดงให้เห็นว่าแนวคิดเรื่อง Third Eye มีความ กว้างกว่าในสมัยโบราณที่ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยามให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บัดนี้เข้าใจหรือยอมรับโดยนักวิชาการ และยังมีความเชื่อว่าหมายถึง “ความสมดุล” ชาวอียิปต์เข้าใจความเป็นคู่ซึ่งเป็นรูปแบบของ “ตรงกันข้ามคือความสมดุล” (กล่าวคือด้านขวา “สมดุล” กับทาง

ภาพที่ 2.24 Aten

ที่มา : <http://egypteroi.blogspot.com/2013/01/akhenaton-et-de-sa-famille.html>

2.6.2 Red Colors of Ancient Egypt

สีแดงที่พบในยุคอียิปต์โบราณนั้น ได้มาจากสี ของพื้นดิน ซึ่งกลายเป็นสีน้ำตาลเข้มหรือสี เลือดนก ซึ่งในปัจจุบันสีแดงเป็นสีที่ทรงพลัง มากที่สุดสีหนึ่ง ต่อความเชื่อของชาวอียิปต์ สีแดงเป็นสัญลักษณ์ของ ไฟ ความโกรธและ ยังเป็นสัญลักษณ์ของเลือด ซึ่งพิธีกรรมทางอียิปต์มักส่งผ่านทางโลหิตบ่อยครั้ง สิ่งที่ทำมาจากหินสีแดงในการค้นพบจากพีระมิดและบันทึกของชาวอียิปต์ ได้แก่ The BA จะถูก เก็บไว้ใกล้กับช่องใส่หัวใจของมัมมี่ ซึ่งเชื่อว่าเป็นตัวแทนของเทพเจ้า สามารถที่จะเยียวยา รักษาเกี่ยวกับระบบหัวใจ และยังรักษาความเจ็บปวดได้ แต่ในอียิปต์สมัยโบราณ สีแดงจะมีหลายเฉด ที่มาของแต่ละเฉด ก็จะแตกต่างกันไป

- Red Lead ตะกั่วแดง คนอียิปต์สมัยโบราณนิยมใช้สีนี้ สำหรับภาพวาดบนผนังและเป็นสีผิวของผู้ชาย
- Red Ochre ดินเทศ พิธีกรรมเกี่ยวกับความตายนิยมใช้ดินเทศโรยหรือป้ายบนศพหรือมัมมี่
- Madder แมตเตอร์ การย้อมสีของรากแมตเตอร์ดูเหมือนจะเป็นที่รู้จักกันมาตั้งแต่สมัยก่อนๆ ผ้าที่ย้อมด้วยสีแมตเตอร์ ได้ทำการพบในมัมมี่อียิปต์โบราณ
- Carmine สีแดงเข้ม มาจากเปลือกหอยชนิดหนึ่งเรียกว่า Kermes เป็นสีที่มาจากทะเลแดงสถานที่สำคัญของชาวอียิปต์สมัยโบราณ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6.3 ลิปติกสีแดง

นับแต่สมัยเมโสโปเตเมีย มีการค้นพบว่าทั้งสตรีและบุรุษอีกไม่น้อยได้บดหินสีให้ละเอียด เพื่อทาป้ายสีแดงบนริมฝีปาก จนกระทั่งยุคพระนางคลีโอพัตรา ราชนินีแห่งอียิปต์ผู้ซึ่งเป็นนวัตกรด้านความงาม ได้ค้นพบว่าการบดตัวด้วงและมด เพื่อให้ได้สีสการ์เล็ตต์ส้มแดงดั่งใจ แต่กระนั้น ส่วนผสมที่ใช้ทำลิปติกก็ยังคงเสี่ยงอันตรายต่อผู้ใช้ ความงามที่ต้องตาอาจแลกมาด้วยความเจ็บป่วยและความตาย ดังที่คน สมัยนั้น เรียกขานกันไว้ว่า “The Kiss of death” หรือจุมพิตมรณะ แม้กระทั่งในสมัยอียิปต์โบราณ ชาวอียิปต์จะแต่งตัวด้วยสีแดงสด ในช่วงการฉลองสิริราชสมบัติ หญิงอียิปต์ก็ยังใช้สีแดงสดเป็นเครื่องสำอางค์ทาแก้มและริมฝีปากและยังใช้เส่นำทาสีผมและทาสีเล็บ เบื้องลึกความรู้สึกล้นนั้นเกิดจากสัญญะทางจิตของมนุษย์ทั่วทุกเผ่าพันธุ์ ริมฝีปากเป็นสัญลักษณ์ทางจิตที่สื่อสะท้อนถึงอวัยวะเพศหญิงซึ่งมีพลังอำนาจในการให้ความเพลิดเพลินเชิงเพศรสและ ยังเป็นอายาตนะให้กำเนิดมนุษย์สืบต่อกันมา บุรุษเพศซึ่งได้ถูกกระตุ้นเร้าด้วยสิ่งที่มองเห็นด้วยตาลิปติกสีแดงบนริมฝีปากอวบอ้อม จึงเป็นอาวุธปลุกเร้าความต้องการทางเพศ

2.6.4 ความเชื่อเกี่ยวกับทะเลแดง

ว่ากันว่าสมัยก่อนคริสตกาล ในช่วงของยุคอียิปต์นั้น โมเสสได้นำชาวยิว (หรือชาวอิสราเอลในปัจจุบัน) ข้ามผ่านทะเลแดงโดยการแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ในการแยกทะเลแดงออกเป็น 2 ฝั่งให้ชาวยิวได้หนีจากอียิปต์และกลับสู่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์เดิม นั่นคือ ปาเลสไตน์

ทะเลแดง (Red Sea ภาษาอาหรับ คืออัลบะฮฺรฺ อัลอะฮฺมฺรฺ) เป็นทางเข้าของมหาสมุทรอินเดีย ซึ่งเป็นพรมแดนทางธรรมชาติระหว่างอียิปต์กับคาบสมุทรอาหรับ แม่น้ำที่ไหลผ่านตามธรรมชาติจะเป็นน้ำจืดทำให้เป็นหนึ่งในแหล่งน้ำที่มีน้ำเกลือมากที่สุดในโลก ทะเลสีแดงจึงมีบทบาทสำคัญในกาสร้างชีวิตให้ชาวอียิปต์โบราณทะเลแดงมีชื่ออื่นคือ อ่าวอาหรับ ซึ่งจะเรียกกันก่อนสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 20 ชื่อทะเลแดงไม่ได้หมายถึงสีของน้ำทะเล แต่หมายถึงสีของแบคทีเรียชนิดหนึ่งอยู่บริเวณผิวน้ำ

ภาพที่ 2.25 Red Sea

ที่มา : <http://jynacademy.com/course/hre23-transformers-conquerors-or-rebels/>
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไมอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.7 Red In Thai Culture

ภาพที่ 2.26 สีแดงในวัฒนธรรมไทย

ที่มา : [https://www.pinterest.com/search/pins/?q=red%20in%20thai%20culture&rs=-typed&term_meta\[\]=red%20in%20thai%20culture%7Ctyped](https://www.pinterest.com/search/pins/?q=red%20in%20thai%20culture&rs=-typed&term_meta[]=red%20in%20thai%20culture%7Ctyped)

ความคิดความเชื่อเกี่ยวกับสีแดง การใช้สีในวัฒนธรรมไทยส่วนหนึ่งมาจากความคิด ความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับศาสนาโหราศาสตร์ ซึ่งไทยได้รับอิทธิพลจากอินเดีย เนื่องจากเป็นเรื่องความคิดความเชื่อซึ่งเกี่ยวกับความสิริมงคลและอัปมงคล สิ่งเหล่านี้จึงกลายเป็นรากฐานที่สำคัญในชีวิตของคนไทย ทั้งด้านพิธีกรรมและด้านอื่นๆ ที่มักจะมีข้องเกี่ยวกับสีแดง เช่น เครื่องนุ่งห่ม เครื่องประดับ อัญมณีโดยเฉพาะชั้นสูง สุนันทา ฟาเบรอส พุดถึงสีกับความเชื่อจากคัมภีร์พระเวทไว้ว่า คัมภีร์พระเวทและคำภีร์อเวสตะ ของพวกอินโดอารยันกล่าวถึงสีเพื่อเป็นสัญลักษณ์ของระบบจักรวาลอยู่ 3 สี หนึ่งในนั้นมีสีแดงซึ่งสีแดงหมายถึง พื้นโลก ในสังคมอารยันยังแบ่งชนชั้น 3 ชั้น ชนชั้นกษัตริย์ใช้สีแดง ส่วนความเชื่อของไทยที่เกี่ยวข้องกับโหราศาสตร์ต่างๆ ไว้เรียกว่าพรหมชาติ ซึ่งหมายถึง ชะตาชีวิตที่พระพรหมลิขิตไว้ โหราศาสตร์เป็นศาสตร์ที่เชื่อว่าชาติกำเนิดของคนนั้นอยู่ในอิทธิพลของดาวนพเคราะห์ และดาวนพเคราะห์เหล่านี้ก็คือเทพเจ้า ซึ่งมีกำเนิดมาจากเทพเจ้าสูงสุด การเกิดของเทวดานพเคราะห์นั้นเป็นวัฒนธรรมของอินเดีย ความเชื่อดังกล่าวนั้นถูกสืบทอดมาสู่วัฒนธรรมไทยด้วย ความเชื่อเกี่ยวกับสีแดง จึงเกี่ยวข้องกับวันอาทิตย์ อาภรณ์ที่ใช้ คือทับทิม ส่วนสีที่ใช้คือ สีแดง วัฒนธรรมจากพุทธศาสนาและโหราศาสตร์ดังกล่าว ยังส่งผลต่อในพระพุทธรูปสีแดงเป็นหนึ่งในห้าสีที่กล่าวถึงการตรัสรู้หรือนิพพานของพระพุทธเจ้า เกี่ยวข้องกับทางศาสนาพุทธ คือ ความสำเร็จ ภูมิปัญญา การมีคุณธรรม ความมั่งคั่งและศักดิ์ศรี มีความเชื่อกันว่าสีแดงมีอำนาจที่จะต่อต้านความชั่วร้ายได้ อาจสรุปได้ว่าวัฒนธรรมการใช้สีของคนไทยนั้นมีความผูกพันเกี่ยวกับความคิด ความเชื่อ ศาสนา โหราศาสตร์มาเป็นเวลานาน และสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน ในประเทศไทยสีแดงมักใช้ในการสร้างสถาปัตยกรรมวัดไม่ว่าจะเป็นกำแพง เสาและประตูวัด ล้วนเป็นสีแดงทั้งสิ้น และยังรับรู้ถึงความศักดิ์สิทธิ์ ความน่าเคารพ แต่ก็ยังมีชาวต่างชาติบางส่วนที่เข้ามาในวัดไทย แล้วรู้สึกหดหู่ เนื่องจากเพราะความเชื่อของวัฒนธรรมนั้นได้แตกต่างกัน ทำให้เราได้รับรู้ว่าสีแดง จึงมีอิทธิพลต่อแต่ละวัฒนธรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.7.1 เจดสีแดงในไทย

สีแดงในงานจิตรกรรมไทยโบราณ มีมากมายให้เลือกตามงานที่ต้องการ โดยมีชื่อเรียกตามวัสดุที่นำมาประกอบเป็นสีนั้นๆ เช่น

สีดินแดงเป็นสีแดงคล้ำ ได้จากดินแดงตามธรรมชาติซึ่งเกิดจากสนิมแร่เหล็ก นิยมใช้ดินแดงจากสุราษฎร์ธานีที่ให้สีแดงสดใสมากกว่าดินแดงจากชลบุรี และจันทบุรี

สีดินแดงเทศ เป็นสีแดงคล้ำกว่าดินแดงไทยถ้าส่งมาจากอินเดียและจะเรียกดินแดงจากประเทศจีนว่า ตัวเปี้ย

สีแดงจากชาต คือแดงสด หรือ Crimson Red ชาตเป็นผงสีแดงชนิดหนึ่ง มาจากแร่ธาตุซินนาบาร์ (Cinnabar) ใช้สำหรับเขียนหรือตีตราสิ่งต่างๆ สมัยก่อนยังนำมาทำยาไทยได้อีกด้วย ชาตมีสีแดงสดทำให้เราเรียกสีแดงชนิดนี้ว่า “แดงชาต” ชาตในไทยเดินทางมาจากประเทศจีน ชาวจีนมักใช้เขียนอยู่ ระบายสีและงานช่างทั่วไปและนำมาผสมกับน้ำมันเพื่อใช้สำหรับประทับตราต่างๆ ในเวลาต่อมามีตลับหมึกสำเร็จรูปแล้ว แต่คนไทยก็ยังคงเรียกติดปากว่า ตลับชาต แม้ตลับหมึกจะไม่มีแคสีแดงแล้วก็ตาม แต่ในไทยเราได้จากต้นชาตหรือคุณ เมื่อนำชาตบดผสมน้ำกาว จะได้สีแดงฉ่ำ เรียกว่า ชาตจอบแล ส่วนชาตสีสุกเกิดจาก ชาตผงผสมน้ำมันยางหรือน้ำมันรัก หากนำผงชาตผสมปรอทและกำมะถัน จะได้สีชาตหรือคุณ เป็นสีแดงสด ใช้ทาและเขียนบนทอง สีแดงชนิดนี้จะจับเนื้อทองได้สีสนสดใส สดปลั่งมากกว่าชนิดอื่น

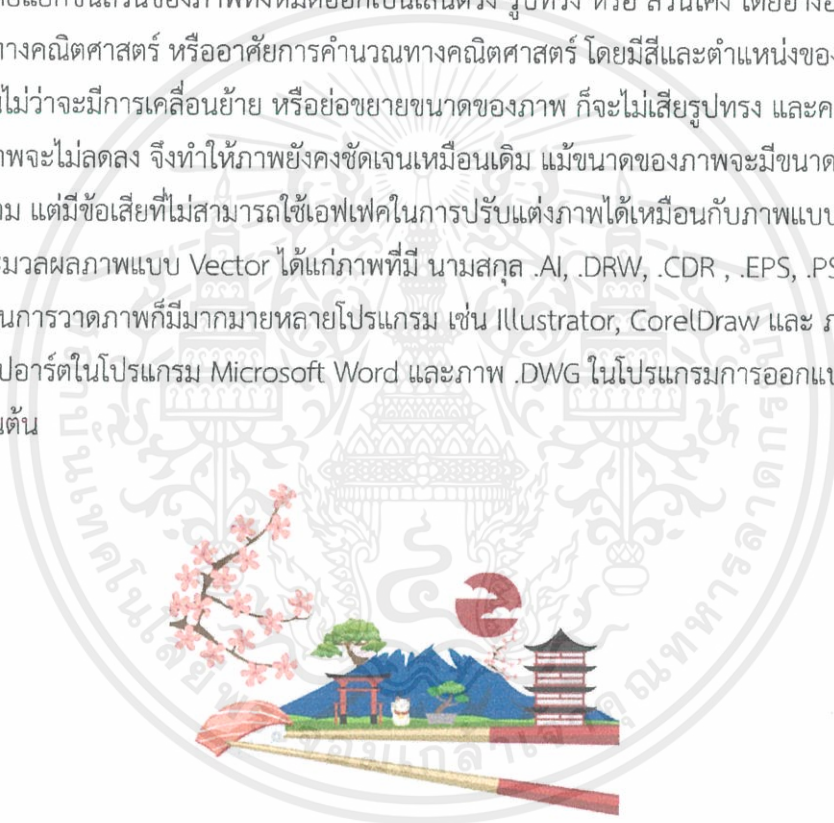
ในงานจิตรกรรมที่ต้องใช้สีแดงระบายส่วนเท้าของหงส์นั้น ชื่อจะขึ้นต้นว่า หงส์เสมอ เช่น หงส์ชาต เป็นสีผสมระหว่างสีขาวกับชาต หงส์ดิน เป็นสีดินแดงผสมสีขาว หงส์บาท เกิดจากสีขาวกับสีแดง จะได้สีเหมือนเท้าหงส์ คือสีส้มค่อนข้างเหลือง หงส์เสน หรือสีแดงดอกชบา ก็คือชาตผสมกับเสนนั่นเอง

บทที่ 3

3.1 ภาพแบบเวกเตอร์ (Vector)

ภาพแบบเวกเตอร์ หรือ Object-Oriented Graphics หรือ เรียกว่า เป็นรูปภาพ Resolution-Independent เป็นภาพที่มีลักษณะของการสร้างจากคอมพิวเตอร์ที่มีการสร้างให้แต่ละส่วนของภาพเป็นอิสระต่อกัน โดยแยกชิ้นส่วนของภาพทั้งหมดออกเป็นเส้นตรง รูปทรง หรือ ส่วนโค้ง โดยอ้างอิงตามความสัมพันธ์ทางคณิตศาสตร์ หรืออาศัยการคำนวณทางคณิตศาสตร์ โดยมีสีและตำแหน่งของสีที่แน่นอน ฉะนั้นไม่ว่าจะมีการเคลื่อนย้าย หรือย่อขยายขนาดของภาพ ก็จะไม่เสียรูปทรง และความละเอียดของภาพจะไม่ลดลง จึงทำให้ภาพยังคงชัดเจนเหมือนเดิม แม้ขนาดของภาพจะมีขนาดใหญ่ขึ้น หรือเล็กลงก็ตาม แต่มีข้อเสียที่ไม่สามารถใช้ซอฟต์แวร์ในการปรับแต่งภาพได้เหมือนกับภาพแบบ Raster

การประมวลผลภาพแบบ Vector ได้แก่ภาพที่มีนามสกุล .AI, .DRW, .CDR, .EPS, .PS ซึ่งโปรแกรมที่ใช้ในการวาดภาพก็มีมากมายหลายโปรแกรม เช่น Illustrator, CorelDraw และ ภาพ .WMF ซึ่งเป็นภาพคลิปปาร์ตในโปรแกรม Microsoft Word และภาพ .DWG ในโปรแกรมการออกแบบ AutoCAD เป็นต้น

ภาพที่ 3.1 ตัวอย่างภาพกราฟิกแบบ Vector

ที่มา : https://ru.pngtree.com/freepng/japan-mount-fuji_2840767.html

ความแตกต่างของกราฟิกแบบ 2 มิติ

ภาพกราฟิก 2 มิติแบบ Raster และ แบบ Vector มีความแตกต่างกันดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพกราฟิกแบบ Raster

1. ภาพกราฟิกเกิดจากจุดสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ หลากหลายสี (Pixels) มาเรียงต่อกันจนกลายเป็นรูปภาพ
2. การขยายภาพกราฟิกให้มีขนาดใหญ่ขึ้น จะทำให้ความละเอียดของภาพลดลง ทำให้มองเห็นภาพเป็นจุดสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ
3. การตกแต่งและแก้ไขภาพ สามารถทำได้ง่ายและสวยงาม เช่น การ Retouching ภาพคนแก้ไขให้หนุ่มขึ้น การปรับสีผิวกายให้ขาวเนียนขึ้น เป็นต้น
4. การประมวลผลภาพสามารถทำได้รวดเร็ว

ภาพกราฟิกแบบ Vector

1. ภาพเกิดจากการอ้างอิงความสัมพันธ์ทางคณิตศาสตร์หรือการคำนวณ โดยองค์ประกอบของภาพมีอิสระต่อกัน
2. การขยายภาพกราฟิกให้มีขนาดใหญ่ขึ้น ภาพยังคงความละเอียดคมชัดเหมือนเดิม
3. เหมาะกับงานออกแบบต่าง ๆ เช่น งานสถาปัตยกรรม ออกแบบโลโก้ เป็นต้น
4. การประมวลผลภาพจะใช้เวลานาน เนื่องจากใช้คำสั่งในการทำงานมาก

3.2 การวาดเส้นสร้างสรรค์ (Creative Drawing)

3.2.1 ความหมายของการวาดเส้น (Mean of Drawing)

การวาดเส้น (Drawing) เป็นวิธีสื่อความหมายทางการเห็นขั้นพื้นฐาน การวาดเส้นเป็นการสร้างภาพด้วยวิธีวาด วิธีเขียนด้วยวัสดุเครื่องมือลงบนพื้นระนาบ มีเนื้อหาสาระทางการเห็นเป็นทัศนศิลป์รูปแบบหนึ่ง การวาดเส้นมีความสัมพันธ์กับจิตรกรรมอย่างมาก เพราะมีเทคนิคบางอย่างที่เหมือนกัน เช่น การเขียน การป้าย การระบาย เป็นต้น การวาดเส้นเป็นการวาดรูปร่างลักษณะของภาพด้วยเทคนิคการใช้เส้น (สุชาติเถาทอง, 2536ก) บางครั้งงานวาดภาพระบายสีก็มีลักษณะงานวาดเส้นผสมผสาน ยากที่จะแยกออกจากกันอย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นลักษณะงานและการใช้วัสดุโดยสีไม่ได้เป็นสิ่งครอบงำการวาดภาพ สีและการวาดเส้นเป็นสิ่งที่ผสมผสานกลมกลืนกันไป การวาดเส้นหรือวาดเขียน หมายถึง การลากเส้นบนพื้นระนาบของรูปร่างหรือรูปทรง ต่างๆ ซึ่งอาจมีการระบายสีในขั้นต่อไป หรืออาจเป็นการแรเงาด้วยแสงและเงาด้วยวิธีแรเส้นเงา(Hatching) หรือด้วยการใช้สีหมึกระบาย การวาดเส้น เป็นกลวิธีพื้นฐาน และเป็นผลงานแบบวิจิตรศิลป์และยังเป็นขั้นตอนแรกของการทำงานประเภทจิตรกรรม กลวิธีในการวาดเส้นมีหลายวิธีมีลักษณะ ที่เกิดขึ้นตามวัตถุประสงค์ของศิลปิน ได้แก่การวาดเส้นด้วยดินสอบนพื้นเรียบเนียนจะให้เส้นที่เรียบต่อเนื่อง ชัดเจน ถ้าวาดเส้นบนพื้นผิวหยาบ ขรุขระ จะให้เส้นเว้า ๆ แหว่ง ๆ การใช้หมึกหรือสีน้ำ ด้วยฟู่กัน ความอ่อนแก่ของหมึกหรือสีน้ำจะแสดงความตื้นลึก แทนการใช้เส้นแรเงาการวาดเส้น เป็นวิธีการและกลวิธีขั้นพื้นฐานในการสร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ทุกสาขา เป็นการเริ่มต้นของการถ่ายทอดความคิด การจินตนาการ การศึกษารายละเอียด และฝึกฝนทักษะ การวาดภาพ เพื่อให้มีความแม่นยำชำนาญในการนำไปใช้สร้างเอกสารเป็นเอกสารที่ส่งมอบไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอญูญาติให้เข้าไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

งานอื่น ๆ การวาดเส้นจึงเป็นทั้งทฤษฎีและการปฏิบัติที่สำคัญอย่างยิ่งในงานศิลปกรรม วิธีการวาดเส้นมีหลายแบบและหลายวิธีส่วนมากวาดเป็นลายเส้นบนพื้นที่เป็นแผ่น ได้แก่ แผ่นหนัง กระดาษ โลหะ หรือบนวัตถุสิ่งของเครื่องใช้ภาชนะต่าง ๆ ผลงานวาดเส้นจึงรวมถึงลายเส้นของงานประติมากรรมลายเส้นที่ปรากฏบนวัตถุสิ่งของเครื่องใช้ภาชนะ มีหลายลักษณะ หลายวิธีการ เช่น ลายสลัก ภาพสลักลายเส้นบนแผ่นหิน แผ่นโลหะภาพวาดเส้นระบายสีบนภาชนะกรีกและโรมัน เป็นต้น ภาพพิมพ์(Print) เป็นผลงานการถ่ายทอดด้วยการพิมพ์จากแม่พิมพ์ซึ่งทำด้วยวัสดุต่าง ๆ เช่น แผ่นไม้ แผ่นโลหะ แผ่นหิน ผลงานที่ได้จะกลับด้านซ้าย ขวากับแม่พิมพ์มีแม่พิมพ์ตะแกรงไหม (Silk Screen) ที่ผลงานจะเหมือนกับแม่พิมพ์ไม่กลับด้านซ้าย ขวา งานภาพพิมพ์ที่เกี่ยวข้องกับ การวาดเส้นมากกว่าสาขาอื่น ตั้งแต่การร่างภาพความคิด พัฒนาความคิด ด้วยการวาดเส้นสร้างสรรค์การทำแม่พิมพ์ด้วยการวาดเส้นลงบนแผ่นโลหะ แผ่นหิน หรือแผ่นไม้แล้วดำเนินการตามกระบวนการของการพิมพ์ ผลสำเร็จของงานภาพพิมพ์มีลักษณะแสดงคุณค่าความงามของเส้น ค่าน้ำหนักเช่นเดียวกับงานวาดเส้น จึงจัดเป็นงานวาดเส้นสร้างสรรค์ด้วย

3.2.2 การสร้างสรรค์(Creation)

การสร้างสรรค์เป็นพฤติกรรมสำคัญของมนุษย์ในการต้องการสร้างสิ่งใหม่หรือปรับเปลี่ยนสิ่งเดิมให้ดีขึ้น ส่วนประกอบที่สำคัญของการสร้างสรรค์มีดังนี้

- การรับรู้(Perception) การรับรู้เป็นส่วนประกอบแรกของมนุษย์เราจะพบว่า ผู้มีความคิดสร้างสรรค์มักเป็นผู้ที่มีประสบการณ์พบเห็นสิ่งต่าง ๆ มาก มี การรับรู้และพยายามสังเกตสิ่งต่าง ๆ จากการรับรู้ นั้น
- จินตนาการ (Imagination) จินตนาการเป็นผลมาจากการสังสมการรับรู้ทั้งหมด ด้วยประสาทสัมผัสต่าง ๆ ของมนุษย์ผสมผสานกับความคิดในการสร้างสรรค์ขึ้นใหม่ด้วยลักษณะที่แตกต่างจากเดิม
- ประสบการณ์(Experience) ประสบการณ์เป็นผลจากการรับรู้ในการเรียนรู้และเก็บสังสมไว้ ประสบการณ์มีความสำคัญที่ทำให้เกิดการเรียนรู้และการแก้ปัญหา ประสบการณ์จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ

3.2.3 ขั้นตอนของการสร้างสรรค์ (Creativity Process)

การสร้างสรรค์ศิลปะรวมถึงการวาดเส้นสร้างสรรค์มีกระบวนการขั้นตอนในการสร้างสรรค์ที่สอดคล้องต่อเนื่องกันตั้งแต่เริ่มต้นจนปรากฏผลสำเร็จ ดังนี้

- รูปความคิดหรือมโนคติ(Idea) เป็นสิ่งบังตาใจที่เกิดจากประสบการณ์การรับรู้และปรัชญาชีวิตของศิลปินหรือผู้สร้างสรรค์งานศิลปะที่มีต่อสภาพแวดล้อมและสังคม
- ความคิดรวบยอดหรือแนวความคิด (Concept) เป็นการรวมตัวของมโนคติที่หลากหลายเข้าด้วยกัน เป็นแนวความคิดที่ชัดเจน เป็นหลักสำคัญ ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายของการสร้างสรรค์งาน
- โครงสร้างของรูปทรงที่สอดคล้องกับแนวคิดและการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึก ด้วยรูปแบบ วัสดุ กลวิธีที่เหมาะสม แสดงบุคลิกเฉพาะตัวการควบคุมและการกำหนดเนื้อหาหรือแนวทางการสร้างสรรค์ที่มีแนวคิดเป็นหลักสำคัญ ย่อมจะทำให้เห็นทิศทางได้ชัดเจน ความคิดใหม่และแนวความคิด เป็นเอกสารเป็นเอกสารที่ส่งมอบไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวทางการวาดเส้นสร้างสรรค์นอกจากมุ่งเน้นเรื่องการแสดงออกทางความคิดแล้วอาจแสดงออกโดยสร้างค่าน่าหนักพิณผิว เพื่อสร้างมิติความแตกต่าง ความกลมกลืน ของรูปและพื้น

3.2.4 ความหมายของการวาดเส้นสร้างสรรค์ (Mean of Creative Drawing)

การวาดเส้นสร้างสรรค์ (Creative Drawing) หมายถึง การวาดภาพด้วยเส้นที่แสดงออก ด้านอารมณ์ความรู้สึก การสื่อความหมายด้วยการสร้างสรรค์เนื้อหา รูปแบบ และกลวิธีต่าง ๆ เพื่อให้ผลที่เกิดขึ้นมีความแปลกใหม่

การวาดเส้นสร้างสรรค์ (Creative Drawing) ประกอบด้วย คำว่า การวาดเส้นและสร้างสรรค์ ดังนั้นการวาดเส้นสร้างสรรค์ นอกจากต้องมีความรู้และมีทักษะด้านศิลปะแล้วยังต้องมีความคิดในการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ด้วย

การวาดเส้นสร้างสรรค์เป็นกระบวนการที่ต้องผ่านการกลั่นกรองจากการเห็นและ การรับรู้ กระบวนการวาดเส้นสร้างสรรค์ประกอบด้วย การรับรู้จินตนาการและประสบการณ์ภาพพิมพ์มีความสัมพันธ์งานวาดเส้นสร้างสรรค์เพราะกลวิธีการทำแม่พิมพ์และผลสำเร็จของ งานภาพพิมพ์แสดงคุณค่าความงามและสุนทรีย์ยะคล้ายงานวาดเส้นสร้างสรรค์การวาดเส้นสร้างสรรค์

3.2.5 จุดมุ่งหมายของการวาดเส้นสร้างสรรค์(Purpose of Creative Drawing)

แบ่งตามความมุ่งหมายได้ 2 ประการ คือ เพื่อสร้างสรรค์ด้านจิตรศิลป์และเพื่อสร้างสรรค์ด้านประยุกต์ศิลป์

3.2.5.1 การวาดเส้นสร้างสรรค์ด้านจิตรศิลป์เป็นการสร้างสรรค์เพื่อคุณค่าความงามและสุนทรีย์ยะ แบ่งได้ 3 ประเภท คือ แบ่งตามความมุ่งหมายของการสร้างสรรค์ศิลปะ แบ่งตามเนื้อหาที่ถ่ายทอด และแบ่งตามรูปแบบที่ถ่ายทอด

3.2.5.2 การวาดเส้นสร้างสรรค์ด้านประยุกต์ศิลป์เป็นการสร้างสรรค์เพื่อใช้ประโยชน์เป็นการประยุกต์ศิลปะเข้าไปในผลผลิตที่มุ่งประโยชน์ใช้สอย ได้แก่ ภาพประกอบ ภาพโฆษณา การออกแบบเครื่องแต่งกาย และการตกแต่งผลิตภัณฑ์ เป็นต้น

การวาดเส้นเป็นความรู้ เป็นทักษะขั้นพื้นฐานและเป็นงานขั้นเริ่มต้นที่จะพัฒนาไปสู่กระบวนการสร้างงานศิลปะทั้งในงานจิตรศิลป์และประยุกต์ศิลป์ การวาดเส้นนอกจากมัตถุประสงค์เพื่อการถ่ายทอดเนื้อหา เรื่องราว รูปร่าง รูปทรงของสิ่งที่มองเห็น รับรู้ ความคิดและจินตนาการแล้ว การวาดเส้นยังมีการสร้างสรรค์รูปแบบ กลวิธีและความคิดแปลกใหม่มาอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

3.2.6 ประเภทของการวาดเส้นสร้างสรรค์(Kind of Creative Drawing)

การวาดเส้นสร้างสรรค์มีลักษณะงานและมีการนำไปใช้อย่างหลากหลาย ทั้งเพื่อสร้างความรู้สึกสุนทรีย์ยะ สร้างคุณค่าแก่ผลิตภัณฑ์กระตุ้นความคิด ให้ความรู้ความเข้าใจและการสื่อสาร การวาดเส้นสร้างสรรค์แบ่งตามความมุ่งหมายของการสร้างได้ 2 ประเภท คือ การวาดเส้นสร้างสรรค์ด้านจิตรศิลป์และการวาดเส้นสร้างสรรค์ด้านประยุกต์ศิลป์

3.2.6.1 การวาดเส้นสร้างสรรค์ด้านจิตรศิลป์(Creative Drawing for Fine Art)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การวาดเส้นสร้างสรรค์ด้านจิตรศิลป์เป็นการวาดเส้นสร้างสรรค์เพื่อความงาม

ความรู้สึกสุนทรีย์ ประเทืองปัญญาและอารมณ์แก่ผู้ดูแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

3.2.6.1.1 แบ่งตามความมุ่งหมายของการสร้างสรรค์ศิลปะ การวาดเส้นสร้างสรรค์เพื่อสร้างงานศิลปะ มี 3 ประเภท ดังนี้

- งานวาดเส้นที่เป็นผลงานสำเร็จในตัวเอง ซึ่งจัดเป็นผลงานจิตรศิลป์
- งานวาดเส้นที่ศิลปินทำ เพื่อฝึกวาดหรือศึกษาแบบไม่ใช่ผลงานสำเร็จที่มุ่งสร้างแต่มีคุณค่าทางความงาม ได้แก่การฝึกวาดท่าทาง (Contour Drawing) การฝึกวาดสิ่งมีชีวิต(Life Drawing) การฝึกวาดจากหุ่น (Drawing from Antique or from Cast) การร่างภาพ(Sketch) การวาดเพื่อศึกษาแบบ (Study) ภาพลายปรุ (Cartoon) เป็นต้น
- งานวาดเส้นที่ใช้ในการเตรียมวางแผนการทางงานศิลปะขั้นต้น ได้แก่ ภาพร่างก่อนทางงานจิตรกรรมฝาผนัง หรือภาพร่างทางงานประติมากรรม หรือสถาปัตยกรรม เป็นต้น

3.2.6.1.2 แบ่งตามเนื้อหาที่ถ่ายทอด เป็นการวาดเส้นสร้างสรรค์ที่มีเนื้อหาเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์สังคม และธรรมชาติได้แก่ เนื้อหาส่วนบุคคล และเนื้อหาเกี่ยวกับสังคม เป็นต้น

เนื้อหาส่วนบุคคล (Personal Functions) มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัว ครอบครัว ความรัก ความสุข ความเศร้า ความกลัว ความเชื่อ ความศรัทธา เพศ ที่สะท้อน

เนื้อหาเกี่ยวกับสังคม (Social Functions) มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับสังคมทั้งคุณค่าทางสุนทรีย์ภาพและคุณค่าการสื่อสารที่มีความสำคัญหรือผลกระทบต่อชีวิตของผู้คนในสังคม ได้แก่สภาพแวดล้อม การเมือง ศาสนา ลัทธิวัฒนธรรม ภาพสะท้อนชีวิต เหตุการณ์ในสังคมในลักษณะบอกเล่า บันทึก ถากถาง เสียดสีล้อเลียน ชี้นะ เป็นต้น นอกจากนี้การวาดเส้นสร้างสรรค์ยังแบ่งตามเนื้อหาที่ถ่ายทอดออกเป็น ภาพคน (Figure) ภาพคนเหมือน (Portrait) ภาพหุ่นนิ่ง (Still Life) ภาพทิวทัศน์ (View) ภาพสัตว์(Animals) ภาพจินตนาการ(Imaginative) และภาพอื่น ๆ (Other)

3.2.6.1.3 แบ่งตามรูปแบบที่ถ่ายทอด การวาดเส้นสร้างสรรค์ตามรูปแบบที่ถ่ายทอด

รูปแบบที่ใช้ในการนำเสนอเนื้อหา เรื่องราวในการวาดเส้นสร้างสรรค์มีลักษณะการถ่ายทอด 3 รูปแบบ ดังนี้

รูปแบบเหมือนจริง (Realistic) หรือแบบรูปลักษณ์(Figurative) คือ การถ่ายทอดรูปแบบตามความเป็นจริงที่มองเห็น แสดงรูปลักษณะของคน สัตว์วัตถุสิ่งของ และสิ่งที่พบเห็นตามธรรมชาติโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลง แปรสภาพหรือบิดเบือนไปจากความจริงที่ปรากฏ แต่ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด มุมมอง ของผู้สร้างสรรค์ลงในผลงานด้วย รูปแบบนี้เป็นการนำเสนอ ความจริงและข้อเท็จจริงต่าง ๆ

รูปแบบกึ่งนามธรรม (Semi-abstract) หรือแบบกึ่งไร้รูปลักษณ์ (Semifigurative) คือการถ่ายทอดแบบตัดทอนโดยแสดงรูปแบบคน วัตถุสิ่งของ ตามจริงเพียงบางส่วนหรือมีลักษณะของวัตถุจริง แต่ดัดแปลงลักษณะรูปแบบบ้าง แบ่งแยกรูปเป็นรูปทรงพื้นฐานบ้าง หรือทำให้พรางมัวบ้าง

รูปแบบนามธรรม (Abstract) หรือแบบไร้รูปลักษณ์(Non-figurative) หรือแบบไร้วัตถุวิสัย

(Non-objective) คือการถ่ายทอดการวาดเส้นสร้างสรรค์ตามความรู้สึกเป็นการละทิ้งรูปแบบจริง เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทั้งหมด ส่วนคุณค่าทางสุนทรียะอยู่ที่โครงสร้างของรูปร่าง เส้นและค่าน้ำหนักความมุ่งหมายและองค์ประกอบในลักษณะนามธรรม มีมาตั้งแต่ยุคหินใหม่ในงานศิลปะและงานตกแต่ง แต่งานลักษณะนามธรรมที่สร้างโดยคำนึงถึงหลักการทางความงาม เริ่มมีขึ้นในคริสต์ศตวรรษที่ 20 จากการสร้างงานศิลปะบาบาศนิยม (Cubism) โดย ปาโบล ปิกัสโซ (ค.ศ. 1881-1973) และจอร์จ บราก (ค.ศ. 1882-1963)

3.2.6.2 การวาดเส้นสร้างสรรค์ด้านประยุกต์ศิลป์(Creative Drawing for Applied Art)

การวาดเส้นสร้างสรรค์ด้านประยุกต์ศิลป์เป็นการวาดเส้นสร้างสรรค์เพื่อใช้ประโยชน์อย่างอื่น นอกจากความรู้สึกชื่นชมในคุณค่าของศิลปะโดยตรง เป็นการประยุกต์ศิลปะเข้าไปในผลผลิตที่มุ่งประโยชน์ใช้สอยทำให้เกิดความงาม สร้างเสริมการรับรู้การสื่อสารแก่ผู้บริโภค ได้แก่ ภาพสัญลักษณ์ ภาพที่ใช้ในงานตกแต่ง อาคาร สิ่งของ เครื่องใช้และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เป็นต้น บางครั้งจะพบว่ามีการนำงานวาดเส้นสร้างสรรค์ด้านจิตรศิลป์ไปใช้เป็นส่วนประกอบหรือใช้ตกแต่งในงานด้านประยุกต์ศิลป์ ดังนั้นความแตกต่างอย่างแท้จริงของประยุกต์ศิลป์และจิตรศิลป์จึงไม่สามารถแบ่งแยกจากกันได้อย่างเด็ดขาด ผลงานประยุกต์ศิลป์บางชิ้นที่สร้างขึ้นเพื่อประโยชน์ใช้สอย แต่ในขณะเดียวกัน ก็ได้รับการยกย่องชื่นชมด้านคุณค่าทางสุนทรียะเช่นเดียวกับงานจิตรศิลป์งานวาดเส้น

3.2.7 วัสดุอุปกรณ์(Material and Equipment)

วัสดุอุปกรณ์ในการวาดเส้นสร้างสรรค์มีทั้งวัสดุอุปกรณ์สำหรับวาดเส้นโดยเฉพาะ และวัสดุอุปกรณ์ทั่วไปที่หาได้ง่าย สามารถนำมาใช้วาดเส้นได้ตลอดจนมีการนำวัสดุอุปกรณ์สำหรับงานวาดภาพระบายสีมาใช้ในงานวาดเส้นสร้างสรรค์อีกด้วย วัสดุอุปกรณ์มีทั้งชนิดแห้งและชนิดเปียกได้แก่ แท่งเงินปลายแหลม (Silver Point) ดินสอแกรไฟต์แท่งถ่าน ดินสอสีกึ่งเตเกรยอง สีชอล์ก สีพาสเทล ปากกาจุ่มหมึก หมึกสีต่าง ๆ ปากกาลูกลื่น ปากกาเขียนแบบ ปากกาปลายสักหลาด ปากกา ปลายไฟเบอร์สไตน์ และฟู่กัน เป็นต้น ส่วนวัสดุรองรับการวาดเส้น ส่วนใหญ่วาดลงบนพื้นที่เป็นแผ่น ได้แก่ แผ่นหนัง แผ่นกระดาษ แผ่นไม้แผ่นโลหะ แผ่นพลาสติก หรือแผ่นวัสดุอื่น ๆ รวมถึงฝาผนังและพื้นผิวภาชนะ สิ่งของต่าง ๆ

3.2.8 กลวิธีการวาดเส้นสร้างสรรค์(Technique of Creative Drawing)

เทคนิค (Technique) หรือกลวิธีหมายถึง กระบวนการทั้งหมดในการทำงานสร้างสรรค์และความชำนาญเชิงช่าง กลยุทธ์ของศิลปินในการใช้สื่อ วัสดุอุปกรณ์ในการทางานศิลปะให้ได้ผลดีกลวิธีการวาดเส้นสร้างสรรค์นอกจากใช้วัสดุชนิดเดียว ยังมีการใช้วัสดุหลายชนิดร่วมกันอีกด้วย การวาดเส้นสร้างสรรค์มีวิธีการแสดงรูปและค่าน้ำหนัก แสง เงา เพื่อให้บรรลุผลตามที่ต้องการหลายวิธี ดังนี้

3.2.8.1 การแรเงาด้วยการเกลี่ย (Blending) หรือการแสดงแสง เงา (Painterly) เป็นงานที่มีได้เน้นการแสดงออกในลายเส้น เพื่อถ่ายทอดรูปร่างหรือรูปทรง แต่เป็นการถ่ายทอดแสง เงา และแสดงความงามด้วยวิธีการเกลี่ยให้กลมกลืน นุ่มนวล ซึ่งนำวิธีการวาดระบายสีทางจิตรกรรมมาใช้ในการเกลี่ยสีประเภทพาสเทล หรือดินสอตา นิยมใช้แท่งกระดาษ (Stump) หรือใช้ปลายนิ้วมือไล่เกลี่ยสีหรือลาย

เส้นดินสอให้ผสมผสานกัน เป็นการแรเงาด้วยวิธีการเกลี่ยสีที่อยู่ใกล้เคียงกัน อาจมีสีต่างกันหรือระดับ

เอกสารเป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาติให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความแก่อ่อนต่างกันให้กลมกลืนเข้าหากันโดยไม่มีรอยต่อให้เห็นเด่นชัด

3.2.8.2 การแรเงา (Hatching) คือ การแรเงาด้วยเส้นที่ลากขนานกันถี่ๆ เพื่อถ่ายทอดรูปทรงในงานศิลปะประเภทสองมิติถ้าเขียนเส้นขนานกันถี่ๆ แล้วเขียนเส้นเช่นเดิมตัดกัน เรียกว่าการแรเงาขวาง (Cross Hatching) ความถี่ห่างของเส้นและความหนักเบาของเส้นจะทำให้มีระดับความเข้มอ่อน มีด สว่าง และอารมณ์ความรู้สึกของภาพที่แสดงออกต่างกัน การวาดเส้นด้วยวิธีแรเงายังเป็นวิธีการที่ใช้ในงานภาพพิมพ์แกะลายเส้น (Engraving) ภาพพิมพ์กัดกรด (Etching) ตลอดจนงานสีฝุ่นและสีน้ำมัน ซึ่งต้องการใช้เส้นแรเงา

3.2.8.3 การวาดเส้นแรเงา (Drawing to Emphasize the Light) เป็นการเน้นความสำคัญของการมองและการรับรู้ที่แสงหรือความสว่างบนรูปทรง การวาดเส้นจะแรเงาความสว่างด้วยดินสอหรือเกรยองสีขาวบนพื้นกระดาษสีดำ และแรเงาสีดำ ในน้ำหนักความมืด เพื่อสร้างปริมาตรของรูปทรงระยะระหว่างรูปทรง และบรรยากาศของภาพ เป็นวิธีการสร้างสรรค์แบบกลับความรู้สึกจากตาเป็นขาว

3.2.8.4 การวาดเส้นแสดงทรง (Contour Drawing) เป็นการวาดที่ผู้วาดใช้ตามองที่เส้นขอบของวัตถุหรือสิ่งที่วาดแล้วลากเส้นแสดงทรงตามที่รูปร่างที่มองเห็นอย่างช้า ๆ โดยไม่ยกปลายดินสอจากกระดาษและไม่มองกระดาษที่กำลังวาดเลย ตาของผู้วาดจะเคลื่อนไปตามเส้นขอบรอบนอกเอกสารประกอบการบรรยาย รายวิชาวาดเส้นสร้างสรรค์ขั้นสูง เรียบเรียงโดย อาจารย์ ดร.สุชาติ สุขนาของ วัตถุอย่างช้า ๆ ขณะที่มือก็ลากเส้นไปตามที่ตาเห็นอย่างช้าไปพร้อมๆ กัน อาจละสายตาจากกระดาษขณะที่จะเริ่มวาดเส้นของส่วนที่อยู่ภายในและเมื่อวาดเส้นต่อผู้วาดจะไม่มองที่กระดาษที่วาดอีก

3.2.8.5 การวาดเส้นท่าทาง (Gesture Drawing) หมายถึง การวาดเส้นท่าทาง การเคลื่อนไหว แสดงอารมณ์แรงกระตุ้นภายใน ใช้เส้นรวดเร็วหวัด ๆ อย่างฉับพลัน (อารีสุทธิพันธ์, 2528) การวาดเส้นท่าทางมีหลายลักษณะ

3.2.8.6 การแสดงเส้น (Linear) มีลักษณะเน้นเส้นมากกว่าลักษณะเน้นเนื้อที่หรือมวล ซึ่งตรงข้ามกับลักษณะแสดงแสงเงา การวาดหรือระบายเชิงเส้น เน้นถ่ายทอดแบบด้วยเส้นแสดงทรง เป็นเส้นขอบนอกที่คมชัด แสดงทรงของภาพ เพื่อจำกัดหรือกำหนดขอบเขตการรับรู้ของผู้ดูต่อภาพนั้นๆ เป็นการนำเสนออย่างเฉพาะเจาะจง และแสดงความงามของเส้น

3.2.8.7 การวาดเส้นขอบ (Outline Drawing) เป็นการถ่ายทอดรูปแบบของวัตถุด้วยการวาดเฉพาะเส้นขอบของวัตถุนั้น เส้นขอบของรูปที่วาดจะมีความหนาและน้ำหนักที่สม่ำเสมอจนตลอดทั้งภาพ ไม่มีการแรเงา แสดงเนื้อที่หรือมวลของวัตถุ มีลักษณะ 2 มิติไม่แสดงการทับซ้อนของเส้น ซึ่งต่างจากการวาดแสดงรูปทรง

3.2.8.8 การวาดแบบจุด (Blot Drawing or dot Drawing) เป็นวิธีการสร้างค่าน้ำหนักเงาด้วยวิธีป้ายแต้ม ตะ เป็นจุด นิยมใช้หมึก ทำให้เกิดรอยต่าง หรือใช้วิธีวาดเป็นจุด สร้างค่าน้ำหนักแสงเงา

3.2.8.9 การวาดด้วยฟู่กัน หรือภาพวาดสีหมึก (Wash Drawing) เป็นการวาดเส้นด้วยฟู่กันกับสีหมึกหรือสีน้ำในลักษณะภาพเอกรงค์ (Monochrome) ระบายด้วยความเข้มและเจือจางหลายระดับ อาจใช้ปากกาคับหมึกแล้วระบายสีหมึกหรือสีน้ำ (Pen and Wash)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2.8.10 การวาดเส้นแบบคาลิกราฟฟิก (Calligraphic Line) เป็นเส้นแสดงจังหวะของความเคลื่อนไหว อารมณ์และบุคลิกภาพของผู้เขียนด้วยการขีด การวัดของปากกา หรือฟู่กัน เส้นในงานวาดเส้นและเส้นลายมือเขียนตัวอักษร มีลักษณะและอารมณ์เฉพาะตัว เปลี่ยนแปรไปได้หลายแบบ อาจให้ความรู้สึกหนักแน่น อ่อนหวาน เคลื่อนไหว นุ่มนวล

3.2.8.11 การวาดเส้นแสดงทรงแบบเส้นประสาน (Cross-contour Drawing) การวาดเส้นแสดงทรงเน้น การแสดงเส้นขอบรอบรูปทรงอย่างประณีต สม่่าเสมอ แต่ศิลปินมีวิธีการที่แตกต่างหลากหลาย เช่น วาดเส้นแสดงทรงแบบเส้นประสาน ด้วยการเขียนเส้นประสานขอบรอบรูปทรงโดยรอบ เป็นการเน้นเรื่องราวให้อยู่ภายในรูปทรง ซึ่งแสดงลักษณะ 3 มิติของรูปทรงได้เป็นอย่างดี

3.2.8.12 การวาดเส้นเคลื่อนไหว (Lyric Lines) การวาดเส้นเคลื่อนไหว ให้ความรู้สึกร่าเริง มีชีวิตชีวา เคลื่อนที่ โดยกลุ่มเส้นเคลื่อนไหวจะอยู่ใกล้กันกับพื้นที่เปิด (Open Space) หรือใช้เส้นโค้งอ่อนหวาน และมีน้ำหนักอ่อน แก่ ในตัวเส้น

3.2.8.13 การวาดเส้นเลื่อนไหล (Fluid Line) ดุมีเยร์ซึ่งเป็นผู้นำการวาดภาพล้อเลียน เสียดสีการเมือง รวมทั้งการวาดเส้นสร้างสรรค์ถ่ายทอดสภาพชีวิตและสังคมจากสิ่งที่พบเห็น ดุมีเยร์พัฒนาการวาดเส้นเลื่อนไหลที่ทำให้เขาสามารถวาดภาพที่พบเห็นตามท้องถนนได้อย่างรวดเร็ว เขา วาดเส้นผสมผสานกับการระบายน้ำหนักเข้มในบริเวณที่เป็นเงา โดยใช้เส้นสร้างน้ำหนักเบาบาง

3.2.8.14 การวาดเส้นด้วยกลวิธีประสมประสานภาพปะติด (Collage) เป็นวิธีการสร้างภาพโดยใช้เศษวัสดุธรรมชาติหรือเศษวัสดุที่มนุษย์สร้างขึ้น ได้แก่ เศษกระดาษ เศษผ้า ปะติดลงบนพื้นผ้าใบหรือแผ่นกระดาษ ผลงานจึงมีลักษณะสองมิติที่ดูนูนต่ำมาจากความหนาของเศษวัสดุ(2540) การวาดเส้นสร้างสรรค์มีการนำวิธีการปะติดด้วยเศษวัสดุมาใช้ร่วมกับการวาดเส้น

3.2.8.15 การวาดเส้นด้วยกลวิธีภาพถู (Frottage) เป็นวิธีการพิมพ์ผิวของวัสดุสิ่งของ ได้แก่ เปลือกไม้ ไม้หิน สิ่งทอ แผ่นวัสดุสังเคราะห์ เป็นต้น ด้วยการทากระดาษบนวัตถุที่ต้องการลักษณะพื้นผิว แล้วใช้ดินสอหรือสีเขียน ถูกระดาษนั้น ศิลปินกลุ่มลัทธิเหนือจริง (Surrealism) นำวิธีการนี้มาใช้สร้างสรรค์ผลงานบ้าง ศิลปินที่นิยมใช้วิธีนี้ผสมผสานกับการระบายสีคือ มักซ์แอร์นส์(Max Ernst) กลวิธีภาพถูเป็นกรรมวิธีที่มักซ์แอร์นส์นำมาใช้กับงานวาดเส้นที่เขาสร้างขึ้น แอร์นส์ใช้วัสดุที่มีพื้นผิวน่าสนใจ ได้แก่ ใบไม้ผ้า และแผ่นไม้ เป็นต้น เอากระดาษวางทับลงไปใช้ดินสอ และแท่งถ่าน ถูจนปรากฏร่องรอยพื้นผิวของวัสดุ

3.2.8.16 การวาดเส้นด้วยกลวิธีประสมประสานภาพถ่าย (Photomontage) เป็นการนำรูปถ่ายมาใช้ปะติดเข้าด้วยกันร่วมกับการวาดเส้น เพื่อสร้างสรรค์งานชิ้นใหม่

ส่วนภาพพิมพ์มีกลวิธีการสร้างงานหลายวิธีและยังนิยมใช้กลวิธีการวาดเส้นสร้างสรรค์หลายอย่างเข้าด้วยกัน งานภาพพิมพ์เกี่ยวข้องกับการวาดเส้นสร้างสรรค์ตั้งแต่การร่างภาพ ความคิดพัฒนาความคิดด้วยการวาดเส้นสร้างสรรค์การทาแม่พิมพ์ด้วยการวาดเส้นลงบนแผ่นโลหะ แผ่นหิน แผ่นไม้แผ่นยาง หรือแผ่นพลาสติก แล้วดำเนินการตามกระบวนการของการพิมพ์แต่ละกลวิธีจน

สำเร็จเป็นผลงานภาพพิมพ์กลวิธีที่ใช้สร้างงานภาพพิมพ์มี 4 วิธีดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- การพิมพ์ผิวฉนวน (Relief Printing) เป็นกระบวนการพิมพ์จากพื้นผิวส่วนที่อยู่สูงของแม่พิมพ์ส่วนที่ถูกแกะเซาะหรือกัดกรุดออกไปจะไม่ถูกพิมพ์เมื่อพิมพ์แม่พิมพ์จะใช้ลูกกลิ้งหรือลูกประคบหนึ่ง ทาหมึกลงบนส่วนนูนของแม่พิมพ์แล้วจึงนำไปพิมพ์แม่พิมพ์โลหะจะให้รายละเอียดซับซ้อน ทำให้มีค่าน้ำหนักอ่อนแก่ ได้มากกว่าไม้การพิมพ์ผิวฉนวน ได้แก่ ภาพพิมพ์แกะไม้(Woodcut)ภาพพิมพ์แกะไม้ค่าต่างแสงเงา (Chiaroscuro Woodcut) ภาพพิมพ์ลายแกะไม้(Wood Engraving)ภาพพิมพ์มีขมิ้มรงค์ (Mezzotint) ภาพพิมพ์ยางแกะ (Linocut or Linoleum Cut) ภาพพิมพ์ถู(Rubbing) และภาพพิมพ์จากฟิล์มถ่ายรูป (Photoengraving) เป็นต้น

- การพิมพ์ร่องลึก (Intaglio) เป็นกระบวนการพิมพ์จากส่วนร่องของแม่พิมพ์ที่หมึกพิมพ์ซึ่งอยู่ด้วยกลวิธีแกะลายเส้น กัดกรุดและจารเข้ม โดยทาหมึกลงบนแม่พิมพ์เช็ดผิวหน้าของแม่พิมพ์ให้สะอาดเหลือไว้แต่หมึกที่อยู่ในร่องเส้น ใช้กระดาษพิมพ์ชุบน้ำหมาด ๆ พิมพ์ผ่านแท่นพิมพ์การพิมพ์ร่องลึก ได้แก่ ภาพพิมพ์เซาะร่อง (Engraving) ภาพพิมพ์กัดกรุด (Etching) ภาพพิมพ์กัดกรุดแบบ พื้นนึ่ม (Soft-Ground Etching) ภาพพิมพ์จารเข้ม (Dry Point) ภาพพิมพ์อย่างสีน้ำ(Aquatint) และการพิมพ์กราวัวร์แบบภาพถ่าย (Photogravure) เป็นต้น

- การพิมพ์พื้นราบ (Planographic Printing) เป็นการพิมพ์จากพื้นแบนราบในด้านศิลปะภาพพิมพ์เป็นกลวิธีพิมพ์หิน (Lithography) ส่วนที่ถูกพิมพ์และส่วนที่ไม่ติดหมึกพิมพ์อยู่บนระนาบแม่พิมพ์ โดยใช้หลักการที่ว่า น้ำมันยอมร่วมตัวกันและไม่รวมตัวกับน้ำ โดยใช้ดินสอไขวาดลงบนพื้นแม่พิมพ์หินปูน แล้วลูบด้วยน้ำก่อนกลิ้งหมึกพิมพ์ลงบนแม่พิมพ์ด้วยลูกกลิ้ง หมึกพิมพ์จะจับติดแต่เส้นที่วาดด้วยดินสอไขเท่านั้น

- การพิมพ์ฉลุ (Stencil) เป็นการพิมพ์จากแม่พิมพ์ที่ฉลุ เป็นภาพที่ต้องการ ซึ่งมีวิธีการง่าย ๆ จนถึงซับซ้อน การพิมพ์ตะแกรงไหมในศิลปะภาพพิมพ์ใช้อุปกรณ์ไม้ปาดสีรีดเนื้อสีผ่านตะแกรงเนื้อละเอียดสีที่ใช้เป็นเนื้อสีไม่ใช่หมึกพิมพ์และใช้กระดาษใยผ้าคุณภาพดีการพิมพ์ฉลุได้แก่การฉลุกระดาษเป็นแม่พิมพ์การพิมพ์ตะแกรงไหม (Serigraphy) เป็นต้น นอกจากกลวิธีที่กล่าวมาแล้วยังมีการนาเทคโนโลยีเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์มาใช้ในการบวนการสร้างสรรค์งานวาดเส้นและภาพพิมพ์รวมถึงวิธีการนำเสนอผลงานวาดเส้นสร้างสรรค์ในลักษณะศิลปะการจัดแสดง (Performance Art) และศิลปะการจัดวาง (Installation Art) ได้แก่ แสดงการวาดเส้นบนผนังกระจกอาคารสำนักงาน การนำเสนอด้วยแสงเงา ตกทอดของวัตถุเกี่ยวกับเส้นและเงาที่ทับของวัตถุการจัดวางชุดภาพวาดเส้นขนาดจิ๋วจำนวนมาก เป็นต้น

*เสริม

- การพิมพ์ฟอยล์หรือการเคลือบฟอยล์ (Foil coating) ฟอยล์สำหรับสร้างงานนามบัตร สร้างตัวอักษร สร้างภาพสีดำให้เป็นสีทองเค ด้วยเครื่องเคลือบบัตร เมื่อเราพิมพ์นามบัตรด้วยเครื่องเลเซอร์พรินเราจะได้นามบัตรที่เป็นสีดำให้เรานำฟอยล์มาตัดตามขนาดตาม ตัวหนังสือหรือรูปภาพสีดำ แล้วนำฟอยล์ไปวางบนนามบัตรที่เราต้องการเปลี่ยนสีแล้วนำเข้าเครื่องเคลือบบัตรเราจะได้นามบัตรของนามบัตรออกมาตามสีที่เราเลือกใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.2 ผลงานภาพวาดดินสอสีของ Caroline Evans

ที่มา : <https://www.healing-power-of-art.org/artist-caroline-evans-creates-award-winning-narrative-drawings/>

ภาพที่ 3.3 DIY Foil Prints

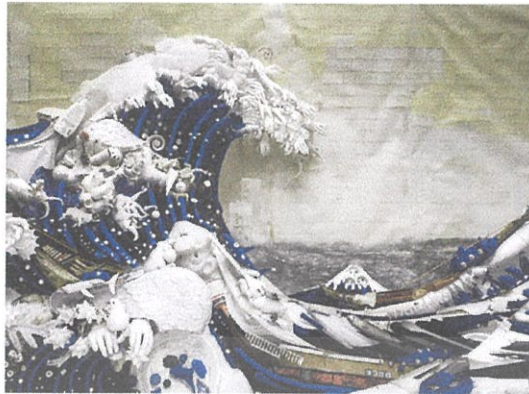
ที่มา : <https://bydawnnicole.com/diy-foil-prints-two-ways/>

ภาพที่ 3.4 การฉลุกระดาษ

ที่มา : <http://petmaya.com/20>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.5 ผลงานศิลปะจากวัสดุรีไซเคิล (materials)

ที่มา : <https://inhabitat.com/bernard-pras-recreates-masterpieces-entirely-from-recycled-materials/>

ภาพที่ 3.6 ภาพ Collage

ที่มา : <http://mesineto.tumblr.com/>

ภาพที่ 3.7 ภาพการวาดเส้นด้วยกลวิธีประสมประสานภาพถ่าย (Photomontage)

ที่มา : <http://juliefarris193.blogspot.com/2014/04/photo-montage-artist.html>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3 วาดเส้นร่วมสมัย (Contemporary Drawing)

3.3.1 ความหมายของวาดเส้นร่วมสมัย (Mean of Contemporary Drawing)

วาดเส้นร่วมสมัย ตามความหมายของ “วาดเส้น” ที่ยอมรับกันทั่วไปนั้นเป็นความหมายเชิงวิธีการ แต่ “วาดเส้น” เป็นการสร้างสรรค์งานศิลปะที่เกี่ยวข้องกันอย่างลึกซึ้งกับ จินตนาการ ความคิดของผู้สร้าง ศิลปิน ขณะปฏิบัติงานสร้างสรรค์ไม่ได้ใส่ใจเรื่องขอบเขตนิยามจะเป็นไปเช่นไร ดังนั้น วิธีคิดที่มีต่อนิยามไม่มีผลต่อการสร้างสรรค์งานวาดเส้นร่วมสมัย “วาดเส้น” หมายถึง ผลงานวาดเส้นที่มีความสมบูรณ์ในตัวเอง จบบริบูรณ์มีฐานะเป็นผลงานศิลปกรรมชิ้นหนึ่ง โดยที่ผลงานนั้นจะใช้กระบวนการ กลวิธีอุปกรณ์ใดก็ได้ในการสร้างให้เกิดร่องรอย หรือลาย บนพื้นผิวแบบใดก็ได้ทั้ง 2 มิติ 3 มิติท้ายที่สุด ผลงานที่ปรากฏต้องมีผลทางการเห็น (Visual Effect) ที่แก่นแท้ของภาพเป็นงานวาดเส้น คือ มีเส้นเป็นแก่นอันหนึ่งของภาพ และหรือมีน้ำหนักเป็นแก่นอันดับสอง และผลงานนั้นต้องปรากฏในช่วงเวลาเดียวกัน อยู่ร่วมสมัยกันกับผู้ศึกษา

3.3.2 ความเป็นมาของการวาดเส้นร่วมสมัย (Background of Contemporary Drawing)

ผลงานวาดเส้นชิ้นแรกบนผนังถ้ำที่เก่าแก่อย่าง ลาคาร์วซ์ (Lascaux) ในประเทศฝรั่งเศสหรือแม้แต่สัญลักษณ์เส้นที่ปรากฏในอารยธรรมเมโสโปเตเมีย อักษรภาพเฮียโรกลิฟิคของอียิปต์ หรืออักษรภาพของจีน ฯลฯ ล้วนเป็นมรดกแห่งการสร้างสรรค์ที่ยืนยันว่า มนุษย์มีชีวิตอยู่มิใช่เพียงเพื่อการดำรงชีพ สืบเผ่าพันธุ์ แต่มนุษย์มีศักยภาพแห่งการคิด จินตนาการและการสร้างสรรค์ “วาดเส้น” จึงเป็นเครื่องมือหรือวิธีการแรกที่มนุษย์ใช้ในการจำลองโลกของการเห็น ถ่ายทอดโลกในความคิดและจินตนาการมาเป็นรูปธรรมวาดเส้นในความหมายที่เก่าแก่ที่สุดก็คือ การสื่อสาร งานวาดเส้นนับเป็นปฐมบทของภาษาหรือการสื่อสารด้วยลายลักษณ์ต่อมา เมื่อมนุษยชาติพัฒนา ก่อเกิดอารยธรรม เริ่มมีงานวาดเส้นเพื่อจุดมุ่งหมายทางการสร้างสรรค์ศิลปะ ความหมายของวาดเส้นเริ่มแตกแขนงออกไป ทั้งเพื่อบันทึกข้อเท็จจริง ศึกษารายละเอียดส่วนต่างๆ ก่อนลงมือสร้างสรรค์เพื่อศึกษาธรรมชาติเช่น ผลงานวาดเส้นร่างกายมนุษย์ในสมุดภาพร่าง (Sketchbooks) ของ ลีโอนาโด ดา วินชี (Leonardo da Vinci) ศิลปินอิตาลีในยุคเรเนสซองส์ซึ่งต่อมากลายเป็นดารากายวิภาคเล่มแรก

วาดเส้นยังเป็นวิธีเบื้องต้นของการทางานทัศนศิลป์สาขาอื่นๆ เช่น สถาปัตยกรรม ประติมากรรม ฯลฯ ศิลปินใช้วาดเส้นเพื่อพัฒนาความคิด โดยการสร้างภาพร่าง (Preliminary Sketches) หาความเป็นไปได้ต่างๆ ในการสร้างสรรค์ก่อนลงมือทางานจริง ขณะที่การสร้างสรรค์จิตรกรรมบางเทคนิค การวาดเส้นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เช่น การทาภาพผนังปูนเปียก (Fresco) จะขาดขั้นตอนการร่างเส้นลายปรุ (Cartoon) เสียไม่ได้ไมเคิล แองเจโล (Michelangelo) ศิลปินระดับโลกที่เชี่ยวชาญเรื่องการเขียนภาพบนผนังปูนเปียกจัดเป็นศิลปินคนหนึ่งที่มีทักษะการวาดเส้นที่เยี่ยมยอด

การวาดเส้น หมายถึง การวาดภาพที่มี “เส้น” เป็นแก่นแท้ของภาพ ด้วยวิธีการใช้ดินสอ

ปากกา เครื่องหมาย ชาร์โคล สีเทียน สีชอล์ก (ก่อนหน้านั้นใช้ปากกาขนนก จุ่มหมึก ปากกาไม้ไฟ พู่กัน เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หรือ ซอลก์) เครื่องมือทั้งหมดมีลักษณะเป็นแท่งจึงต้องเริ่มต้นด้วยการวาด การลาก การขีด การเขียน เป็นเส้น และผลงานวาดเส้นส่วนมากหรือแทบทั้งหมดสร้างสรรค์บนกระดาษ จนกระทั่งถึงปลาย ศตวรรษที่ 20 ความหมายของวาดเส้นแบบที่เข้าใจกันทั่วไปเริ่มเปลี่ยนแปลงไปในนิยามที่เคยกล่าวไว้ ศตวรรษที่ 20 จุดเปลี่ยน: “วาดเส้น” ความหมายใหม่หรือทักษะที่ไม่จำเป็นเช่นเดียวกับศิลปะอื่นๆ เมื่อเข้าสู่ยุคศิลปะสมัยใหม่ (Modern Art) ในศตวรรษที่ 20 ศิลปินหลายคนเริ่มตระหนักชัดว่า งาน วาดเส้นมีภาษาและสุนทรียศาสตร์เฉพาะตัว ปลายทศวรรษ 60 กลุ่มศิลปินอเมริกันเริ่มบุกเบิกการ วาดเส้นให้เป็นผลงานสร้างสรรค์อิสระสมบูรณ์ในตัวเอง เช่น เราส์เซนเบิร์ก(Rauschenberg, Robert) กับการสร้างสรรค์ผลงานด้วยเทคนิค Transfer drawing ซึ่งไม่ได้เป็นเพียงนวัตกรรมทางเทคนิค เท่านั้นแต่เป็นความเคลื่อนไหวสำคัญที่ทำให้ศิลปินหลุดพ้นจากความจำเจของแนวคิด abstract Expressionism แล้วเขายังขอผลงานวาดเส้นของศิลปินรุ่นพี่ วิลเลียม เดอ คู닝 (Willem de Kooning) นามาลบออก จนเหลือเพียงร่องรอยของยางลบและภาพเลือนรางเป็นการทดลองสร้างผลงานวาดเส้นในอีกรูปแบบหนึ่ง

ทศวรรษต่อมา (1970-1980) ยังมีการขยายบทบาทของงานวาดเส้นด้วยสื่ออื่นๆ เช่น การวาด ภาพด้วยแสงของปิกัสโซ่ (Picasso, Pablo) การวาดภาพบนผนังของเลวิตต์ (Lewitt, Sol) จนปัจจุบัน มีการใช้สื่อที่หลากหลายแทนดินสอและกระดาษในการวาดเส้นร่วมสมัย อาทิการวาดด้วยรถไถบน พื้นที่เกษตรกรรมขนาดใหญ่การวาดด้วยควันจากเครื่องบินบนท้องฟ้า หรือแม้แต่การเดินทางของศิลปิน ริชาร์ด ลอง (Richard Long) กับผลงาน Walking the Line in Peru เป็นต้น ขณะเดียวกัน ในช่วง เวลาของการเปลี่ยนแปลงอันท่วมท้นนี้เกิดแนวความคิดใหม่ๆ มากมาย รวมถึงลัทธิศิลปะหลาย ประเภท ศิลปินสร้างสรรค์ได้โดยไม่ต้องใช้ทักษะการวาดเส้นเช่น เอ็กซ์เพรสชันนิสซึมแอบสแตร็ค (Expressionism Abstract) และนับตั้งแต่ปิกัสโซ่ริเริ่มวิธีการปะติด (Collage) ทักษะการวาดเส้นดู เหมือนยิ่งลดความสำคัญ หรือถูกตั้งคำถามถึงความจำเป็นโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อศิลปินมาร์เซล ดู ชอมป์ (Marcell Duchamp) ตั้งคำถามใหญ่ที่กลายเป็นหมุดหมายสำคัญพลิกโฉมวงการศิลปะ เขา เริ่มใช้วัตถุสำเร็จรูป (Readymade) ในการสร้างสรรค์ผลงาน นั้นหมายถึงว่า ศิลปินไม่ต้องใช้ทักษะ ฝีมือ รวมถึงอาจไม่ต้องลงมือทำเองด้วยซ้ำ

การวาดเส้นซึ่งเคยเป็นคุณสมบัติสำคัญและเป็นทักษะพื้นฐานของศิลปินเริ่มสั่นคลอนแต่ก็ยังคง มีอยู่ จนกระทั่งเมื่อเกิดแนวทางศิลปะกลุ่มโฟโต้เรียลลิซึม (Photo realism) และ ป๊อปอาร์ต (Pop art) การวาดเส้นก็กลับมามีบทบาทสำคัญอีกครั้ง และเมื่อมีการปฏิวัติเทคโนโลยีสื่อใหม่เข้ามา มี บทบาทในการสร้างสรรค์งานศิลปะมากขึ้นเรื่อยๆ ตั้งแต่ภาพถ่าย ภาพยนตร์วิดีโอ เริ่มเกิดคาถามใหญ่ว่า การวาดเส้นจะยังคงมีความสำคัญมากน้อยแค่ไหนในการสร้างสรรค์งานศิลปะ และคาถามยิ่งเข้มข้นขึ้นเมื่อเทคโนโลยีก้าวไกลสู่ยุคดิจิทัลและการสื่อสารไร้พรมแดน ยิ่งเปิดกว้างให้ศิลปิน สร้างสรรค์งานด้วยสื่อเทคนิควิธีการมากกว่าเดิมทั้งคอมพิวเตอร์อินเทอร์เน็ต หรือเรียกรวมว่า ดิจิทัล อาร์ต (Digital Art) การสร้างสรรค์งานด้วยการวาดเส้นจะเปลี่ยนแปลงอย่างไร เป็นสิ่งที่ต้อง ติดตามกันต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

“วาดเส้น” ในยุคของศิลปะสมัยใหม่ เรื่อยมาจนกระทั่งปัจจุบัน การนิยามตามความ วัตถุประสงค์ถูกยกระดับขึ้นมา วาดเส้น หมายถึง งานสร้างสรรค์ที่สมบูรณ์หรือจบบริบูรณ์ในตัว เช่นเดียวกับงานจิตรกรรม

“วาดเส้นร่วมสมัย” ขยายขอบเขตความเป็นไปได้ไม่จำกัดเมื่อก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 คาถาของ เรื่องวาดเส้นเริ่มดั่งขึ้นเรื่อยๆ ในแวดวงวิชาการของศิลปกรรมฝั่งตะวันตก กระแสเริ่มก่อหวอดตั้งแต่ ปีค.ศ. 1983 เมื่อจอห์น เอลเดอร์ฟิลด์(John Elderfield) หัวหน้าภัณฑารักษ์ของพิพิธภัณฑ์ศิลปะ สมัยใหม่ (Chief curator of MoMA) เขียนหนังสือเรื่อง Modern Drawing เขามีความเห็นว่าการ วาดเส้นโดยทั่วไปไม่ได้รับการพิถีพิถันทางประวัติศาสตร์ศิลปะอย่างจริงจังตามที่ควรได้รับ บาง ครั้งมักเห็นว่าเป็นเพียงแค่งานปลุกย่อยและถูกพิจารณาเฉพาะเรื่องประโยชน์ใช้สอยเท่านั้น บางครั้งก็ มองว่าเป็นเพียงงานฝีมือและพิจารณากันเพียงในแง่คุณสมบัติทางเทคนิค การศึกษาทั้งสองประการนี้ ก่อให้เกิดรายงาน หนังสือ และเอกสารที่มีคุณค่ามาก แต่ก็แค่บันทึกเรื่องการวาดเส้น ไม่ได้มีการ วิพากษ์วิจารณ์อะไรนอกจากการพูดถึงระเบียบแบบแผนของการวาดเส้น โดยเฉพาะการวาดเส้นสมัย ใหม่เน้นมีการพูดถึงน้อยมากจนดูคล้ายหลังต้นศตวรรษที่ 21 นี้กระแสความสนใจงานวาดเส้นที่เริ่มฟื้นขึ้น เริ่มมีการศึกษางานวาดเส้นร่วมสมัยในตะวันตกอย่างจริงจังในช่วงเวลากว่า 10 ปีที่ผ่านมา มีหนังสือ สำคัญ ที่พูดถึงงานวาดเส้นร่วมสมัยหลายเล่ม ที่สำคัญเป็นที่กล่าวถึงมาก มีอยู่ 3 เล่ม คือ ปี2002 เมื่อ พิพิธภัณฑ์ศิลปะสมัยใหม่The Museum of Modern Art (MoMA) จัดนิทรรศการใหญ่ขึ้นในหัวข้อ Drawing Now: Eight Proposition เพื่อเผยแพร่ผลงานสร้างสรรค์บนกระดาษทั้งขนาดเล็กและขนาดใหญ่ ของศิลปินจากทวีปเอเชีย ยุโรป และอเมริกาจำนวน 26 คน มากกว่า 200 ชิ้น

จากการสำรวจและศึกษาเอกสารสมัยใหม่ที่กล่าวถึง งานวาดเส้นร่วมสมัย (Contemporary Drawing) ในฝั่งตะวันตกก็เห็นว่าแม้ไม่มีใครเขียนนิยามอย่างตรงไปตรงมาว่าวาดเส้นร่วมสมัยคือ อะไรแต่สรุปภาพรวมได้ตรงกันว่า หากนิยามตามความมุ่งหมาย วาดเส้นร่วมสมัย คือ งานสร้างสรรค์ ที่จบบริบูรณ์และมีคุณค่าในตัวเองในฐานะงานสร้างสรรค์ชิ้นหนึ่ง หากนิยามตามคุณลักษณะหรือ กระบวนการสร้างสรรค์อาจไม่ได้ระบุชัดแต่เห็นแนวโน้มว่า มีความเป็นไปได้ใหม่มาก จนทำให้เส้น แบ่งระหว่างศิลปะแขนงต่างๆ ที่เคยใช้กันนั้นอาจใช้ไม่ได้อีกต่อไป ซึ่งปิดท้ายด้วยคาพูด ของศิลปินรุ่น ใหม่อย่างเบอร์เนต นิวแมน (Barnett Newman) ได้ว่า “วาดเส้นไม่ได้เป็นอะไรเลย วาดเส้น ก็คือ วาดเส้น” (“drawing is nothing, drawing is drawing”)

ภาพที่ 3.8 Contemporary Drawing

ที่มา : <https://www.widewalls.ch/contemporary-drawing-art-market-paris/>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

การออกแบบหนังสือ (Book Design)

4.1 Book Design

หนังสือเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีเนื้อหาเป็นเรื่องเดียวกันตลอดเล่ม เย็บรวมเป็นรูปเล่มถาวร มีส่วนประกอบของรูปเล่มที่สมบูรณ์ แต่หนังสือก็แบ่งเป็นหลายประเภทอาจจะมีแค่รูปภาพ ภาพประกอบอย่างเดียว หรือตัวหนังสืออย่างเดียวก็ได้ ตามที่ผู้คนสนใจ และการออกแบบเป็นการวางแผน หรือความตั้งใจว่าจะดำเนินการอย่างไรอย่างหนึ่งที่เป็นระบบและมีแบบแผนตามที่ได้กำหนดล่วงหน้าไว้

ดังนั้นการออกแบบหนังสือ (Book Design) หมายถึง การกำหนดความคิดรวบยอดการวางแผน และกำหนดโครงสร้างทางกายภาพของหนังสือเล่ม โดยคำนึงถึงการจัดวางองค์ประกอบต่างๆ ของหนังสือให้เป็นรูปร่าง และได้สัดส่วนของหนังสือที่ออกมาเป็นระเบียบ สวยงาม อ่านง่าย และมีความน่าสนใจ ตลอดจนมีความเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการจัดพิมพ์หนังสือนั้นๆ ด้วย

นักออกแบบจะต้องหาวิธีชี้ชวนผู้อ่านให้ติดตามอ่านหนังสือเล่มนั้น ตั้งแต่ปกหน้าไปจนถึงปกหลังด้วยความน่าสนใจ การจะดูว่าการออกแบบหนังสือประสบความสำเร็จหรือไม่จะดูจาก รูปเล่มของหนังสือนั้นๆ ว่าน่าจับต้องหรือไม่ มีการจัดวางองค์ประกอบน่าอ่าน น่าสนใจเพียงใด ผลงานออกแบบนั้นจะต้องไม่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกสับสน หรือเบื่อหน่าย ตรงกันข้ามนักออกแบบจะต้องใช้ความพยายามทุกๆ ทางที่จะทำให้อ่านเกิดความรู้สึกสะดุดตาในรูปเล่มทางกายภาพเบื้องต้น และเมื่อพลิกเข้าไปด้านในก็เกิดความรู้สึกอยากติดตามอ่านเนื้อเรื่องในหนังสือ ไม่ว่าจะเรื่องนั้นจะเป็นเรื่องหนักหรือเบา การออกแบบและจัดทำหนังสือที่ดีควรเป็นการทำให้อ่าน สามารถติดตามอ่านเนื้อหาของหนังสือเล่มนั้นต่อไปได้อย่างสบายตา มีความเข้าใจในเนื้อหาประโยคต่อประโยค ย่อหน้าต่อย่อหน้า เรื่องต่อเรื่อง สัมพันธ์กันไปตลอดทั้งเล่ม ซึ่งถือว่าเป็นลักษณะที่สำคัญอันเกิดจากการได้มีการออกแบบหนังสือไว้ได้นั่นเอง

4.2 สิ่งที่ต้องกำหนดและวางแผนก่อนการออกแบบหนังสือ

4.2.1 ศึกษาและทำความเข้าใจหนังสือ

ก่อนที่จะทำการออกแบบ นักออกแบบจะต้องพยายามหาข้อมูลจากผู้เขียนหรือสำนักพิมพ์ถึงวัตถุประสงค์ในการเขียนหรือจัดทำหนังสือ และต้องทราบถึงลักษณะของผู้อ่านที่เป็นกลุ่มเป้าหมายว่า เจตนาจะมุ่งที่ใครเป็นหลักและคนกลุ่มนี้มีพฤติกรรมและความชอบไม่ชอบอย่างไร นอกจากนี้ยังต้องทราบให้ชัดเจนว่าผู้เขียนมีความคิดหลักหรือแนวคิดเบื้องหลังของหนังสืออย่างไร รวมทั้งเป็นหนังสือประเภทใดและควร จะมีบุคลิกภาพแบบไหน

4.2.2 กำหนดขนาดและรูปแบบของหนังสือ

เมื่อเทียบกับหนังสือพิมพ์และนิตยสารแล้ว หนังสือสามารถจัดทำได้หลายขนาดและหลายรูป เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบมากกว่า ซึ่งในการเลือกขนาดและรูปแบบ ที่เหมาะสมนี้จะต้องดูจากวัตถุประสงค์และประเภทของหนังสือ เป็นหลัก ส่วนใหญ่แล้ว จะต้องพยายามเลือกขนาดที่ตัดกระดาษได้โดยเหลือเศษ น้อย เพื่อเป็นการประหยัดกระดาษเพื่อลดต้นทุนนอกจากในกรณีที่เป็น หนังสือที่ ระวังราคาแพงและต้องการ รูปแบบ ที่แปลกแตกต่างไปจาก ปกติ ขนาดของหนังสือที่เป็นที่นิยมกันมาก เช่น 5 x 7 นิ้ว (16 หน้ายก หรือขนาดพ็อกเก็ตบุ๊ก) 5 x 8 นิ้ว (ขนาด A5 หรือขนาด พ็อกเก็ตบุ๊ก) เป็นต้น

4.2.3 รูปแบบของปกหน้า

เนื่องจากความหลากหลายในรูปแบบที่เป็นไปได้ในการออกแบบปกหน้าของหนังสือ นักออกแบบจึงควรตกลงร่วมกันกับผู้เขียน หรือสำนักพิมพ์เรื่อง รูปแบบของปกหน้าเสียก่อนในเรื่องต่างๆ ดังนี้

- กระดาษที่ใช้ในการพิมพ์ปกหน้า

จะเป็นกระดาษแบบเดียวกันกับหน้าใน หรือจะเป็นกระดาษที่หนากว่าปกติส่วนใหญ่แล้วกระดาษที่ใช้ในการทำปกหน้ามักจะเป็น กระดาษแข็งในบางครั้งอาจจะมีการหุ้มหรือเคลือบเอาไว้ด้วยวัสดุชนิดอื่น เช่น ผ้าหรือพลาสติกก็ได้

- หน้าหุ้มปก

หนังสือที่มีความหนามาก หรือมีราคาสูงจะมีหน้าหุ้มปกเพื่อรักษาปกหน้าไว้ไม่ให้เสียหาย

- ระบบการพิมพ์และจำนวนสีที่จะพิมพ์

รวมทั้งการใช้เทคนิคพิเศษอื่นในทางการพิมพ์หรือไม่ เนื่องจากปกหน้าของหนังสือทำหน้าที่เหมือน หน้าโฆษณาขายหนังสือเล่มนั้นๆ จึงเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลที่จะให้ความสำคัญเป็นพิเศษทั้งในงานออกแบบและการผลิต

4.2.4 รูปแบบของหน้าใน

รูปแบบของหน้าในของหนังสือนั้นจะมีลักษณะเช่นไรย่อมขึ้นอยู่กับลักษณะของสิ่งที่จะเป็นองค์ประกอบของเนื้อหา ได้แก่ เนื้อหาที่เป็นตัวพิมพ์และภาพประกอบต่างๆ ว่ามีมากน้อยและต้องการคุณภาพในระดับใด ทั้งนี้ควรพิจารณาในเรื่องต่อไปนี้

- กระดาษที่ใช้ในการพิมพ์เป็นกระดาษชนิดใด และจะเป็นกระดาษที่มีความหนาหรือน้ำหนักเท่าใด

- ระบบการพิมพ์ที่เหมาะสมควรเป็นระบบใด และพิมพ์กี่สี

ในหนังสือบางเล่มอาจจะมีหน้าในที่มีการพิมพ์สีไม่เท่ากัน จึงต้องมีการกำหนดว่าจะป็นหน้าสีที่หน้า หน้าสีเดียวกับหน้า รวมทั้งมีการใช้เทคนิคพิเศษอื่นในทางการพิมพ์หรือไม่ โดยปกติแล้วหน้าในของหนังสือมักจะไม่ค่อยใช้เทคนิคพิเศษอะไรมากนัก ยกเว้นหนังสือเด็กซึ่งอาจจะมีการอัดตัดตามแม่แบบ หรือโดคัต หรือป๊อปอัพ (Pop Up) เพื่อเพิ่มมิติให้หน้าหนังสือ

4.2.5 แบบและขนาดตัวอักษร ปกติแล้วตัวอักษรที่ใช้ในหนังสือหนึ่งเล่ม

จะไม่มี ความหลากหลายมากนักแต่อาจมีความแตกต่างกันระหว่างตัวที่เป็นหัวเรื่องหรือพาดหัว กับตัวที่เป็นเนื้อเรื่องเท่านั้น อย่างไรก็ตามในเรื่องขนาดของตัวเนื้อเรื่อง จะต้องพิจารณาใช้ในขนาดที่เหมาะสมกับผู้อ่านที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย หากเป็นผู้มีอายุมากหรือเด็ก อาจจะต้องเลือกตัวอักษรที่มีเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขนาดใหญ่กว่าตัวอักษรที่ใช้ สำหรับ วันรุ่นหรือผู้ใหญ่ทั่วไป

4.2.6 แบบและจำนวนภาพประกอบ

ภาพประกอบเป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่ควรนำมาพิจารณา ว่าต้องการจะนำเสนอภาพประกอบเป็น สีสี่หรือขาวดำ จำนวนอย่างละกี่รูป ซึ่งแบบและจำนวนภาพประกอบนี้จะไปมีผลต่อการเลือกชนิด กระดาษ ระบบการพิมพ์ และต้นทุนในการผลิต

4.2.7 การกำหนดขั้นตอนหลังการพิมพ์

เนื่องจากหนังสือมีขนาดความหนาที่หลากหลาย ทำให้วิธีการเย็บเล่มหนังสือที่เหมาะสมแตกต่างกันไป นอกจากนี้เทคนิคพิเศษบางอย่าง เช่น ดุนนูน (Emboss) การประทับลายร้อน ปั้นทอง (Foil Stamping) หรือไค้คัต หรือการอัดตัดตามแม่แบบก็เป็น สิ่งที่ต้องดำเนินการภายหลังการพิมพ์ เสร็จสิ้นลง ดังนั้นการได้สรุปขั้นตอนที่คาดว่าจะใช้หลังการพิมพ์ไว้ล่วงหน้าจะทำให้เห็นกรอบแบบได้ คิดเผื่อในขณะที่ทำกรออกแบบ

4.3 การออกแบบกราฟฟิกสำหรับหนังสือ

งานกราฟฟิกเป็นส่วนสำคัญที่มีบทบาทยิ่งต่อการออกแบบและกระบวนการผลิตสื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อที่ต้องการการสัมผัสรับรู้ด้วยตา ได้แก่ หนังสือ นิตยสาร วารสาร แผ่นป้ายบรรจุภัณฑ์ แผ่นพับ แผ่นปลิว โทรทัศน์ โฆษณา ภาพยนต์ ฯลฯ นักออกแบบจะใช้วิธีการทางศิลปะและวิธีการทางการ ออกแบบร่วมกันสร้างรูปแบบสื่อ เพื่อให้เกิดศักยภาพสูงสุดในการที่จะเป็นตัวกลางในการสื่อความหมายระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร วิธีการออกแบบและวิธีแก้ปัญหาการออกแบบ โดยการนำเอา รูปภาพประกอบ ภาพถ่าย สัญลักษณ์ รูปแบบ ขนาดตัวอักษร มาจัดวางเพื่อให้เกิดการนำเสนอ ข้อมูลอย่างชัดเจน เกิดผลดีต่อกระบวนการสื่อความหมาย

4.3.1 ความหมายของการออกแบบกราฟฟิก

เป็นลักษณะของการออกแบบพื้นผิว 2 มิติ เพื่อเป็นสื่อกลางสำหรับถ่ายทอดข้อความ ความรู้สึกนึกคิด และอารมณ์ จากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง เพื่อให้เข้าใจและรู้เรื่องโดยใช้ประสาทตา ในการรับรู้เป็นส่วนใหญ่ งานกราฟฟิคมีอิทธิพลต่อชีวิตประจำวันของเราเป็นอย่างมาก สิ่งที่เรามองเห็น ด้วยตาจะโน้มน้าวจิตใจได้ดีกว่าการรับรู้ประเภทอื่น งานกราฟฟิกที่ดีต้องขึ้นอยู่กับกรออกแบบที่ดี ด้วย นับตั้งแต่หลักการเบื้องต้นของศิลปะ รวมถึงการเลือกใช้วัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ที่นำมาใช้ในการผลิต วัสดุกราฟฟิก นอกจากนี้ยังต้องมีความรู้ในเรื่องเทคโนโลยีใหม่ๆ ซึ่งจะสามารถนำมาใช้ในการ ออกแบบกราฟฟิกด้วย เพื่อที่จะสามารถพัฒนางานออกแบบให้ทันยุคสมัยที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

4.3.2 คุณค่าของงานกราฟฟิกในการออกแบบหนังสือ

งานกราฟฟิกชิ้นที่ดีจะทำให้เห็นถึงความคิดในการออกแบบเป็นเลิศ จะมีอิทธิพลโดยตรงที่จะ โน้มน้าวผู้รับข้อมูลให้เกิดความสนใจและยอมรับ และในขณะเดียวกันก็ยังแสดงถึง

- เป็นสื่อกลางในการสื่อความหมายให้เกิดความเข้าใจตรงกัน จากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งได้อย่างถูกต้อง
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต้องและชัดเจน

- สามารถทำหน้าที่เป็นสื่อ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ เกิดการศึกษากับกลุ่มเป้าหมายได้เป็นอย่างดี
- ช่วยทำให้เกิดความน่าสนใจ ประทับใจ และน่าเชื่อถือแก่ผู้พบเห็น
- ช่วยให้เกิดการกระตุ้นทางความคิด และการตัดสินใจอย่างรวดเร็ว
- ก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์
- ทำให้ผู้พบเห็นเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ทั้งทางด้านการกระทำและความคิด

4.3.3 อิทธิพลของศิลปะในการออกแบบกราฟฟิกสำหรับหนังสือ

องค์ประกอบสำคัญที่จะช่วยทำให้งานกราฟิกมีความโดดเด่นน่าสนใจ นักออกแบบจึงใช้หลักและวิธีการทางศิลปะเป็นแนวทางในการออกแบบ โดยพิจารณา ดังนี้

4.3.3.1 รูปแบบตัวอักษรและขนาด

การสร้างรูปแบบตัวอักษรให้มีรูปแบบแปลกตา สวยงามจะช่วยเร่งเร้าความรู้สึกตอบสนองได้เป็นอย่างดี โดยเน้นความชัดเจนสวยงาม สอดคล้องกับจุดประสงค์ สำหรับข้อความนำเรื่องและข้อความรายละเอียด นอกจากนั้นขนาดของตัวอักษรก็มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ขนาดของตัวอักษรทุกตัวบนชิ้นงานต้องมีความพอดี อ่านได้ง่าย สื่อความหมายได้ดีไม่ต้องคิดมาก นอกจากนั้นแล้วการจัดวางรูปแบบข้อความที่ดีก็จะช่วยให้การสื่อความหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพด้วย

4.3.3.2 การกำหนดระยะห่างและพื้นที่ว่าง

การจัดพื้นที่ว่างในการออกแบบกราฟิก มีวัตถุประสงค์เพื่อการจัดระเบียบของข้อมูล ช่วยเน้นความเป็นระเบียบและความชัดเจน ระยะห่างหรือพื้นที่ว่างจะช่วยพักสายตาในการอ่าน ทำให้ดูสบายตา สร้างจังหวะลีลาขององค์ประกอบภาพให้เหมาะสมและสวยงาม

4.3.3.3 การกำหนดสี

สีมีบทบาทอย่างมากที่ช่วยเน้นความชัดเจน ทำให้สะดุดตา สร้างสรรค์ความสวยงาม การกำหนดสีใดๆ ขึ้นอยู่กับประเภทของงานนั้นๆ ข้อสำคัญที่ควรคำนึงถึงคือ สีบนตัวภาพ พื้นภาพและตัวอักษร ต้องมีความโดดเด่น ชัดเจน เหมาะกับกลุ่มเป้าหมายซึ่งมีความชอบที่แตกต่างกัน นักออกแบบจะพยายามใช้สีเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์มากที่สุด

4.3.3.4 การจัดวางตำแหน่ง

เป็นการจัดวางโครงร่างทั้งหมดที่จะกำหนดตำแหน่งขนาดของภาพประกอบ ตำแหน่งของข้อความทั้งหมด และส่วนประกอบอื่นๆที่ปรากฏ ซึ่งต้องคำนึงถึงจุดเด่นที่ควรเน้น ความสมดุลต่างๆ ความสบายตาในการมอง นักออกแบบต้องให้ความสำคัญต่อทุกๆ ส่วนที่ปรากฏบนชิ้นงานเท่ากันทั้งหมด ความพอเหมาะพอดีช่วยให้งานออกแบบมีความน่าเชื่อถือและน่าสนใจ

4.3.4 ส่วนประกอบของการออกแบบ

- จุด เป็นส่วนประกอบที่เล็กที่สุด เป็นพื้นฐานเบื้องต้นของส่วนประกอบต่างๆ โดยอาจเรียงเป็นเส้นหรือรวมเป็นภาพ

- เส้น เป็นส่วนประกอบของจุดหลาย ๆ จุดต่อเนื่องกันจนกลายเป็นเส้น อาจเป็นเส้นตรง เส้นโค้ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ก็ได้ รวมถึงสิ่งอื่นๆ ที่มีลักษณะเป็นแนวเส้น

- รูปร่าง เมื่อนำเส้นมาบรรจบกันจะเป็นภาพรูปร่างมีลักษณะเป็น 2 มิติ คือ กว้าง และยาว ซึ่งมีลักษณะ เช่น รูปสี่เหลี่ยม รูปสามเหลี่ยม รูปกลม รูปหลายเหลี่ยม รูปอิสระไม่แน่นอน
- รูปทรง เป็นลักษณะของรูป 3 มิติ ซึ่งนอกจากจะมีความกว้างความยาวแล้ว ยังเพิ่มความหนาขึ้นอีกด้วย ทำให้เราทราบถึงรูปร่างสัณฐานของวัตถุต่างๆ ได้
- แสงและเงา เราสามารถเห็นวัตถุต่างๆ ได้ก็ต่อเมื่อมีแสงไปกระทบวัตถุนั้น แล้วแสงจากวัตถุนั้นสะท้อนเข้าตาเรา จึงทำให้เราเห็นภาพขึ้น ส่วนเงานั้นจะทำให้เราเห็นภาพนั้นเด่นขึ้น หรือเห็นรายละเอียดชัดเจนขึ้นว่าวัตถุนั้นมีรูปร่างเป็นอย่างไร
- สี มีอิทธิพลอย่างมากต่อมนุษย์เรา สีที่ปรากฏนั้นอาจเกิดจากการมองเห็นของสายตา จากการที่แสงส่องมากระทบวัตถุ เกิดจากสีที่มีอยู่ในตัวของวัตถุเอง เราอาจแยกสีเป็น 2 ประเภท คือ สีที่เกิดจากธรรมชาติ เช่น สีของใบไม้ ดอกไม้ ท้องฟ้า สีผิว และอื่น ๆ อีกมากมาย สีที่เกิดจากการผลิตขึ้นมาโดยมนุษย์ อาจให้สีเหมือนธรรมชาติหรือสร้างขึ้นใหม่ก็ได้
- ลักษณะพื้นผิว ในการออกแบบกราฟิก พื้นผิวมี 2 ลักษณะคือ พื้นผิวที่สามารถสัมผัสได้ อาจเรียบหรือขรุขระ พื้นผิวที่สื่อออกมาด้วยลายเส้น หรือวิธีการใด ๆ ทางกราฟิก
- สัดส่วน สัดส่วนทั้งในส่วนของวัตถุ และความเหมาะสมระหว่างวัตถุและบริเวณภาพ ซึ่งเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับเรื่องขนาด ปริมาณ และบริเวณว่าง จะต้องพิจารณาให้ละเอียดไม่คร่ำครึเลย ซึ่งจะมีผลต่อการสื่อความหมายได้
- ทิศทาง เป็นการนำสายตา จูงใจ และแสดงความเคลื่อนไหว อาจแสดงด้วยเส้น ลูกศร สายตา การเดินทาง ถนน ฯลฯ
- จังหวะ สีลา การจัดวางเส้น รูปร่าง รูปทรงที่มีความต่อเนื่อง มีลีลาที่เคลื่อนไหวที่แสดงความถี่หรือใกล้ชิด ความห่างหรือไกลกัน และอาจมีความพอเหมาะพอดีที่เรียกว่า “ลงตัว”
- บริเวณว่าง ควรจะคำนึงถึงและใช้ให้ถูกต้อง มิเช่นนั้นแล้วจะมีผลต่อการสื่อความหมายให้ผิดพลาดคลาดเคลื่อนได้ การใช้บริเวณว่างที่เหมาะสมจะทำให้ได้ภาพชัดเจน ง่ายต่อการรับรู้และเข้าใจรวมไปถึงความงามอีกด้วย
- ระยะของภาพ สายตาของมนุษย์เราจะมองเห็นภาพที่อยู่ใกล้ชัดเจนที่สุด และมองเห็นภาพที่อยู่ไกลเลือนราง ให้รายละเอียดไม่ชัดเจน การรับรู้ของสายตาและการถ่ายทอดเพื่อสื่อความหมายในเรื่องระยะของภาพนี้ ทำให้เกิดความถูกต้อง สมจริง บอกได้ถึงขนาด สัดส่วน ระยะทาง ความลึก ฯลฯ

4.3.5 การจัดองค์ประกอบของงานกราฟิก

- จัดให้เป็นเอกภาพ ในที่นี้หมายถึง สิ่งที่จะช่วยทำให้ชิ้นงานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งต้องขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์นั้น ๆ ความเป็นเอกภาพจะครอบคลุมถึงเรื่องของความคิดและการออกแบบ
- ความสมดุล ในงานกราฟิกเป็นเรื่องของความงาม ความน่าสนใจ เป็นการจัดสมดุลกันทั้งในด้านรูปแบบและสี มีอยู่ 2 ลักษณะที่สำคัญ คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความสมดุลในรูปทรงหรือความเหมือนกันทั้ง 2 ด้าน คือเมื่อมองดูภาพแล้วเห็นได้ทันทีว่าภาพที่ปรากฏนั้นเท่ากัน ลักษณะภาพแบบนี้จะทำให้ความรู้สึกที่มั่นคง เป็นทางการ แต่อาจทำให้ดูน่าเบื่อได้ง่าย

ความสมดุลในความรู้สึก หรือความสมดุลที่สองข้างไม่เหมือนกัน เป็นความแตกต่างกันทั้งในด้านรูปแบบ สี หรือพื้นผิว แต่เมื่อมองดูโดยรวม จะเห็นว่าเท่ากัน ไม่เอนเอียงไปข้างใดข้างหนึ่ง ความสมดุลในลักษณะนี้ ทำให้เกิดความรู้สึกเคลื่อนไหว แปรเปลี่ยน ไม่เป็นทางการ และไม่น่าเบื่อ

- การจัดให้มีจุดสนใจ ภายในเนื้อหาที่จำกัดจะต้องมีการเน้น การเน้นจะเป็น ณ จุดใดจุดหนึ่งให้เห็นว่ามีความสำคัญ อาจทำได้ด้วยภาพหรือข้อความก็ได้ โดยมีหลักว่า “ความคิดเดียวและจุดสนใจเดียว” การมีหลายความคิด หรือมีจุดสนใจหลายจุด จะทำให้การออกแบบเกิดความล้มเหลวเพราะหาจุดเด่นชัดไม่ได้ ภาพรวมจะไม่ชัดเจน ขาดเอกลักษณ์ของความเป็นผู้นำในตัวชิ้นงาน

สำหรับวิธีการที่จะทำให้มีจุดสนใจอาจเน้นด้วย สี ขนาด สัดส่วน และรูปร่างที่แปลกไปกว่าส่วนอื่นๆ ในภาพ ส่วนตำแหน่งที่เหมาะสมในการวางจุดสนใจนั้นสามารถกระทำได้ดังนี้ นำภาพมาแบ่งเป็น 3 ส่วน บริเวณที่เส้นตัดกันนั่นก็คือ ตำแหน่งที่เหมาะสม จากผลการวิจัยหลายๆ ครั้ง พบว่า ตรงจุดตัดกันที่มุมบนซ้ายนั้นเป็นตำแหน่งที่ดีที่สุด เหตุผลหนึ่งที่น่าสนใจก็คือ ในการอ่านหนังสือ นั้น เรามักอ่านจากมุมซ้ายไปขวา และจากบนลงล่าง ฉะนั้น ตำแหน่งนี้จะเป็นจุดแรกที่สายตาเรามอง เพื่ออ่านหรือดูภาพบนแผ่นภาพนั่นเอง

งานกราฟฟิกที่น่าสนใจจะต้องมีเอกลักษณ์ของตัวเองชัดเจน การออกแบบจะเป็นตัวสนับสนุนให้งานน่าสนใจ การออกแบบจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมากที่จะทำให้งานน่าสนใจ

4.4 ตัวอย่างอ้างอิงของหนังสือ

4.4.1 URBANISATION & BIODIVERSITY

หนังสือ risograph ที่สำรวจผลกระทบของการล้นเกินในพืชชนิดต่างๆ ความเป็นเมืองและความหลากหลายทางชีวภาพเป็นโครงการหนังสือเกี่ยวกับความผันของนิตยสาร Fleur Ellis ที่สำรวจความสัมพันธ์ระหว่างการล้นเกินกับปริมาณของพืชพรรณในเมืองเม็กซิโกซิตี ฮ่องกงและสิงคโปร์

ริโซกราฟ (Risograph) เป็นเทคนิคการพิมพ์ที่ได้รับความนิยมในกลุ่มคนทำหนังสือทำมือ Zine ไปสเตอร์ ใบปลิว ตลอดจนผลงานศิลปะ มองภายนอกตัวเครื่องมีลักษณะคล้ายเครื่องถ่ายเอกสารทั่วไป แต่กระบวนการทำงานนั้นมีความน่าสนใจต่างจากอิงก์เจ็ตและเลเซอร์ นั่นคือ หนึ่ง พิมพ์ได้ครั้งละสีเท่านั้น เวลานั้นออกแบบหรือศิลปินต้องการพิมพ์งานที่มีหลายสี ก็ต้องทำการเปลี่ยนหลอดสีที่ต้องการใช้ใส่เข้าไปใน Color Drum ที่คนไทยเรียกกันว่าลูกไม้ , สอง หลอดสีมีสีสันทึ่จำกัดทำให้งานมีความเฉพาะตัว , สาม สีของงานริโซกราฟเป็นสีโปร่งแสงและสะท้อนแสงในตัวทำให้สามารถพิมพ์ซ้ำกระดาษแผ่นเดิมบริเวณเดิมโดยสร้างเอฟเฟกต์ใหม่ๆ ที่น่าสนใจขึ้นมาได้

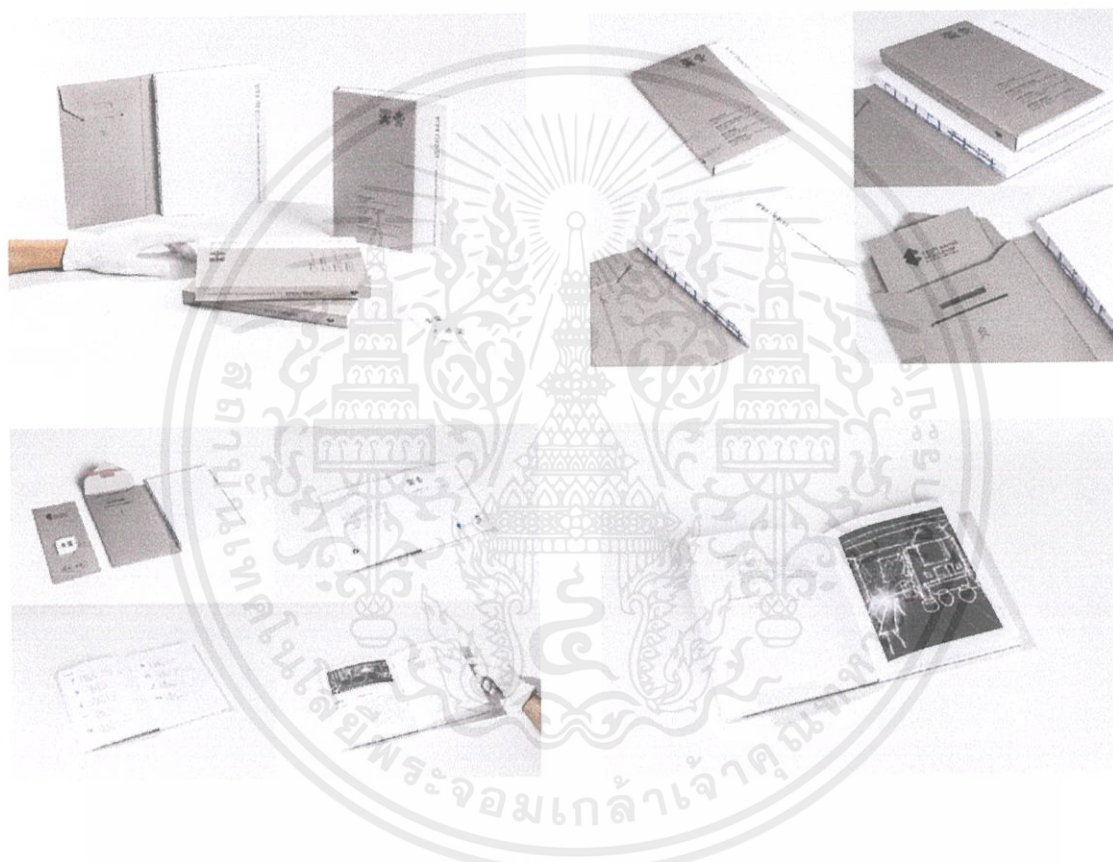
ภาพที่ 4.1 ภาพ Risograph Book - URBANISATION & BIODIVERSITY

ที่มา : <http://thebookdesignblog.com/book-design-inspiration/urbanisation-biodiversity>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.4.2 ECHO OF THE URALS

หนังสือภาพเคลื่อนไหวจากงาน Echo of the Urals ที่พิพิธภัณฑ์แห่งชาติเอสโตเนีย เสียงสะท้อนของเทือกเขายูรัลเป็นนิทรรศการถาวรที่พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติเอสโตเนีย หน่วยงานสร้างสรรค์ Wulcan สร้างหนังสือที่สวยงามโดดเด่นซึ่งนำเสนอภาพเคลื่อนไหว 9 ภาพที่สร้างขึ้นโดยเป็นส่วนหนึ่งของงานนิทรรศการ ใช้เทคนิคการพิมพ์ที่ดี ดูสะอาดและเรียบง่ายและการประทับตราไอคอนสำหรับคนตาบอดเป็นสิ่งที่ดียิ่งๆ

ภาพที่ 4.2 ภาพ A book of animations from the Echo of the Urals
ที่มา : <http://thebookdesignblog.com/book-design-inspiration/echo-of-the-urals>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

การวิเคราะห์และสรุปข้อมูลเบื้องต้น

5.1 Concept Book Design

“จะผูกจะแพง ต้องแดงไว้ก่อน” เป็นคำพูดที่เรามักจะได้ยินกัน สีแดงจึงมักเลือกให้เป็นสีที่ใช้ดึงดูดความสนใจมากที่สุดสีหนึ่ง และเมื่อสีแดงเข้ามามีอิทธิพล ผู้คนต่างวัฒนธรรมต่างประเพณีอาจตีความหมายของสีต่างกัน ตัวอย่างเช่น ชาวเอเชียบางคนมองว่าสีแดงเป็นสีมงคลและสีแห่งการเฉลิมฉลอง ขณะที่ผู้คนในบางภูมิภาคของทวีปยุโรปมองว่าสีแดงเป็นสีแห่งความโศกเศร้า แต่ไม่ว่าคนเราจะเติบโตมาในวัฒนธรรมเช่นไร ความรู้สึกที่พวกเขามีต่อสีก็จะมีคล้ายกัน

สิ่งหนึ่งที่ต้องไม่ลืมก็คือ สีก็เป็นเสมือน “ภาษา” ที่ใช้สื่อสารชนิดหนึ่ง หนังสือ “Red In Cultures” จึงเป็นสื่อที่ถ่ายทอดภาษาของสีแดงที่ทำให้เรารับรู้ ว่า สีแดงมีอิทธิพลมากแค่ไหนต่อวัฒนธรรม

5.1.1 ภาพรวมของหนังสือ

มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม แต่ดึงความเป็นสีแดงออกมาให้ดูน่าสนใจ และดูเป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมนั้นๆ

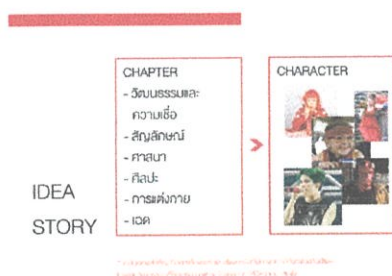
5.1.2 กลุ่มเป้าหมาย

วัยรุ่น-วัยผู้ใหญ่ ช่วงอายุ 20-35 ปี เป็นวัยที่ชอบศึกษา กล้าคิด กล้าทำ และชอบความหลากหลายของวัฒนธรรม รู้จักการปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้

5.2 แนวทางการออกแบบ

5.2.1 แนวทางที่ 1 บุคคลที่มีชื่อเสียงเป็นตัวเล่าเรื่อง

เล่าโดยมีศิลปิน หรือบุคคลที่มีชื่อเสียง มีคาแรกเตอร์ ที่มีความเกี่ยวข้องกับสีแดง เป็นตัวนำเข้าไปสู่เนื้อเรื่อง เรื่องราว

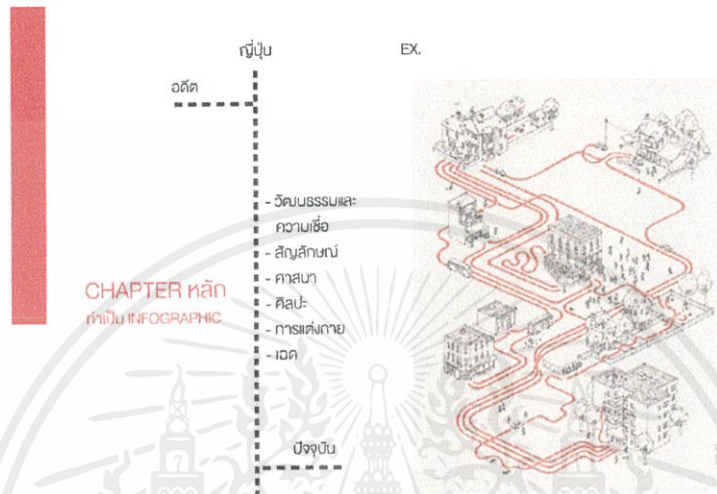
ภาพที่ 5.1 ภาพแนวทางการออกแบบที่ 1

ที่มา www.pinterest.com

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.2.2 แนวทางที่ 2 อดีต-ปัจจุบัน

แนวทางที่ใช้ในการเล่าเรื่อง คือเล่าจากวัฒนธรรมที่แบ่งเป็นหัวข้อ ภาษา ความเชื่อ สัญลักษณ์ การแต่งกาย ศาสนา ศิลปะ เฉด เล่าให้เห็นถึงความเป็นมาจากอดีตถึงปัจจุบัน

ภาพที่ 5.2 ภาพแนวทางการออกแบบที่ 2

ที่มา www.pinterest.com

จากแนวทางข้างต้น จึงสรุปได้ว่า แนวทางที่ 2 อดีต-ปัจจุบัน คือแนวทางที่ตอบโจทย์กับกลุ่มเป้าหมายและ Concept Book Design ได้มากที่สุด จึงได้เลือกเพื่อไปพัฒนาต่อไป

5.3 ขอบเขตของงาน

5.3.1 โครงการจะออกแบบหนังสือ เป็นสื่อสิ่งพิมพ์ประสม ขนาดเล่ม 14*22 ซม.

5.3.2 การออกแบบสื่อจะให้เห็นภาพรวมของสีแดง ในวัฒนธรรมตะวันออกและตะวันตก ว่ามีความเชื่อหรือความแตกต่างกันมากแค่ไหน จะมีด้วยกัน 7 ประเทศ โดยให้ผู้รับสื่อในยุคนี้ สามารถเข้าใจถึงวัฒนธรรมที่มีมาตั้งแต่สมัยก่อน จนถึงการเปลี่ยนแปลงว่า สีแดงนั้น มีอิทธิพลมากน้อยแค่ไหนจนถึงปัจจุบัน

5.3.3 หัวข้อสำคัญ จะแบ่งเป็นเรื่อง ภาษา ศาสนา การแต่งกาย ความเชื่อ สัญลักษณ์ และศิลปะ ฯลฯ

5.3.4 สไตลอาร์ตการใช้ภาพประกอบ และกราฟฟิก แต่ละประเทศจะใช้ไม่เหมือนกัน เพื่อนดึงจุดเด่น และดึงความเป็นเอกลักษณ์ของประเทศนั้นๆ

5.3.5 Mood ของหนังสือจะใช้สามสีหลัก คือ แดง ดำ ขาว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 6

การออกแบบและพัฒนาแบบร่าง

6.1 การออกแบบ

จากการวิเคราะห์และสรุปข้อมูลเบื้องต้น สรุปได้ว่าจะใช้ Concept “อดีต-ปัจจุบัน” โดยอาร์ตจะเป็นสื่อประสม มีรายละเอียดที่สำคัญดังนี้

ภาพที่ 6.1 ภาพแผนภาพแสดงรายละเอียดอาร์ตสื่อประสม

6.2 Layoutและกราฟฟิก

6.2.1 Sketch Layout Graphic ครั้งที่หนึ่ง

เริ่มต้นพัฒนา Layout โดยจัดวางเรียงง่าย ไปในทิศทางเดียวกันทั้งหมด ใช้กราฟฟิกเวกเตอร์ทั้งหมด และเล่นคู่สีในแต่ละวัฒนธรรมนั้น โดยร่างแบบโดยเลือกมาวัฒนธรรมหนึ่งก่อน

ภาพที่ 6.2 ภาพ Sketch Layout Graphic ครั้งที่หนึ่ง

Sketch ครั้งที่ 1 รู้สึกว่าการใช้คูสีในแต่ละวัฒนธรรม เราไม่มีข้อมูลที่ชัดเจนว่าทำไมต้องใช้คูสีนี้ ดูเหมือนการมโน ส่วนเรื่องการจัดเลย์เอาท์ยังไม่ค่อยเข้าที่เข้าทาง เนื่องจากยังเรียงลำดับการเล่าไม่ค่อยน่าสนใจ

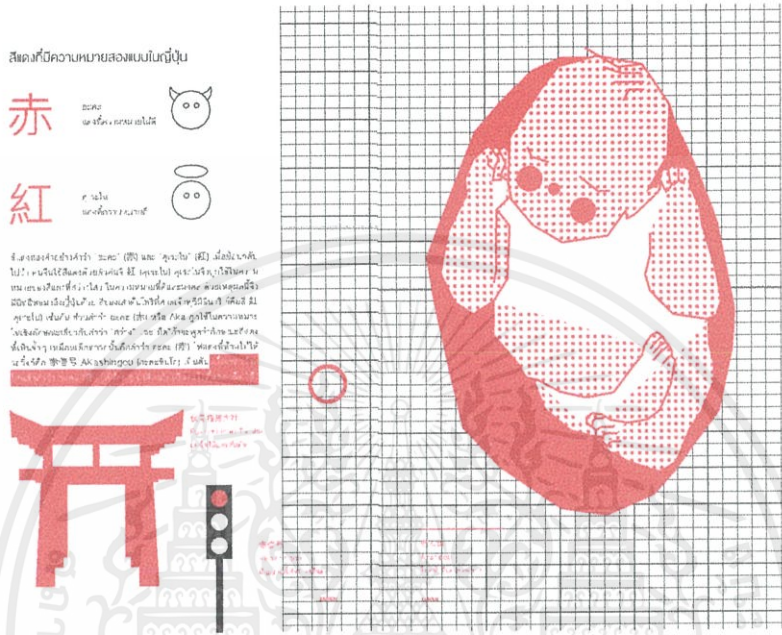
6.2.2 Sketch Layout Graphic ครั้งที่สอง

วางเลย์เอาท์ ในขนาดเล่ม 8*8 นิ้ว Mood ไซสี แดง ดำ ขาว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.2.3 Sketch Layout Graphic ครั้งที่สาม

มีการคิดจัดเลย์เอาท์ เป็นลำดับมากขึ้น เล่าเรื่องที่มาทีไป อย่างต่อเนื่อง ในแต่ละวัฒนธรรมใช้ กราฟฟีกอาร์ท ให้มีความแตกต่างและน่าสนใจ

ภาพที่ 6.4 ภาพ Sketch Layout Graphic ครั้งที่สาม

จึงเลือกใช้ Sketch ครั้งที่สาม เพราะลงตัวที่สุด

6.3 ขนาดเล่มหนังสือ

6.3.1 แบบที่ 1 8*8 นิ้ว

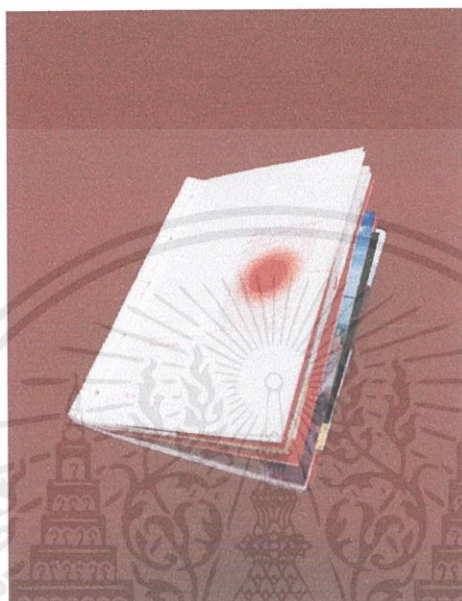

ภาพที่ 6.5 ภาพ Sketch

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รู้สึกว่าขนาด 8*8 นิ้ว พอได้ทำการเทคนิคการพับแล้ว มีความขนาดใหญ่เกินไป ดูไม่เรียบร้อย

6.3.2 แบบที่ 2 14*22 ซม.

ภาพที่ 6.6 ภาพ Sketch

ขนาด 14*22 ซม. มีขนาดที่เหมาะสมกับการจัดเลย์เอาต์และเนื้อหา เล่มขนาดเหมาะมือ อ่านง่าย สะดวก จึงเลือกขนาดนี้ในการทำหนังสือ

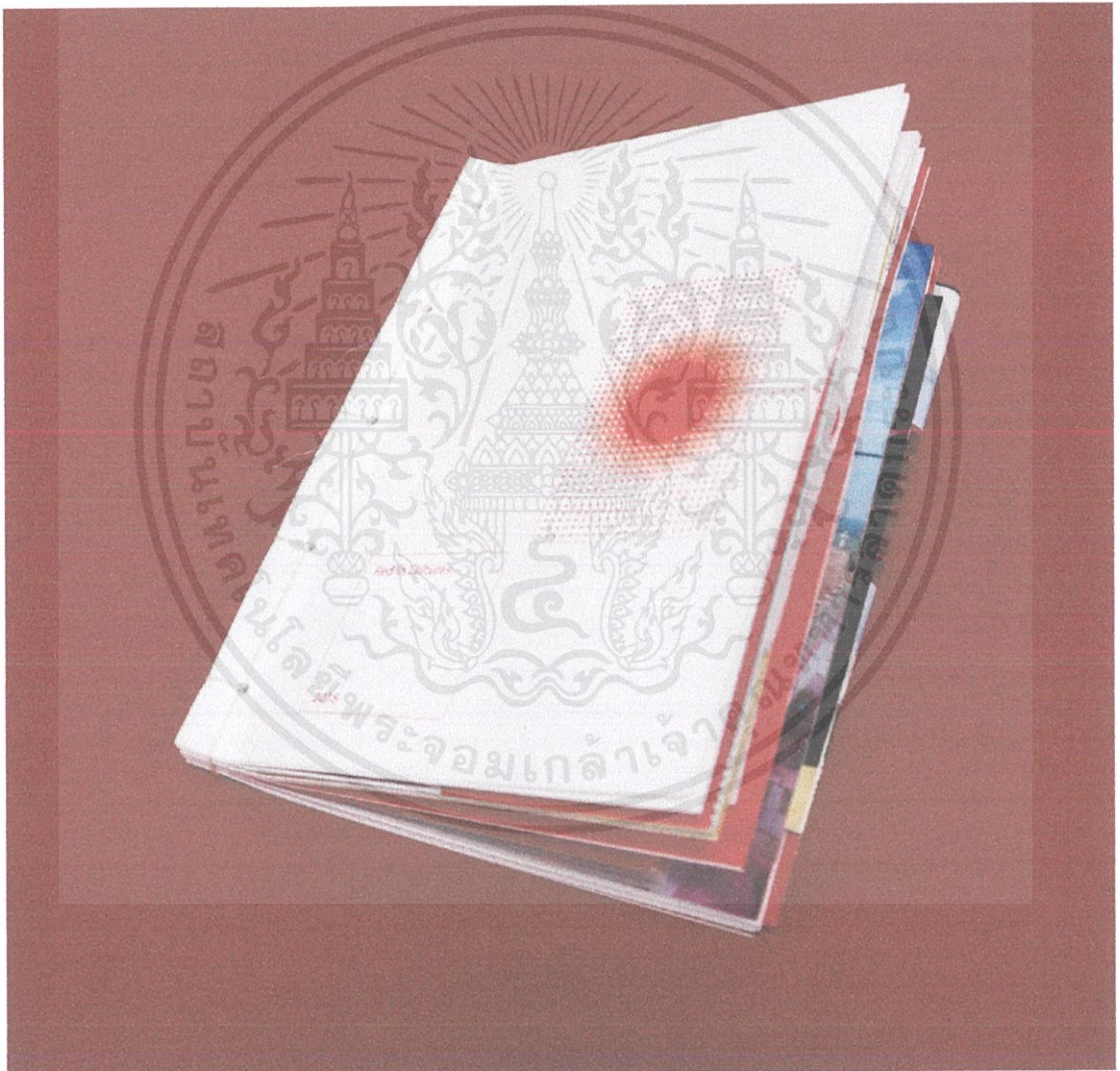
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 7

ผลงานจริง

7.1 ภาพผลงานจริง Book Design - Red In Cultures

7.1.1 หน้าปก

ภาพที่ 7.1 ภาพผลงานจริง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7.1.2 บทของญี่ปุ่น

ภาพที่ 7.2 ภาพผลงานจริง

7.1.3 บทของจีน

ภาพที่ 7.3 ภาพผลงานจริง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7.1.4 บทของอินเดีย

ภาพที่ 7.4 ภาพผลงานจริง

7.1.5 บทของรัสเซีย

ภาพที่ 7.5 ภาพผลงานจริง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7.1.6 บทของฝรั่งเศส

ภาพที่ 7.6 ภาพผลงานจริง

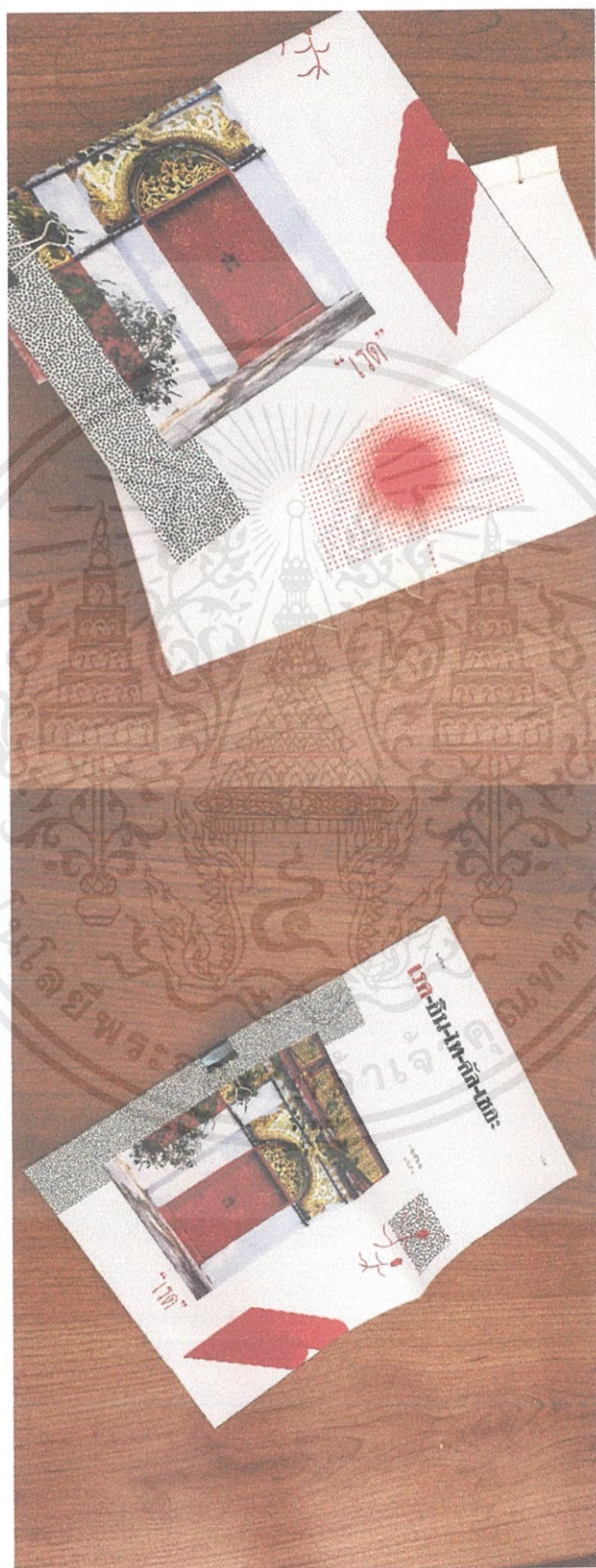
7.1.7 บทของอียิปต์

ภาพที่ 7.7 ภาพผลงานจริง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7.1.8 บทของไทย

ภาพที่ 7.8 ภาพผลงานจริง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 8

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การดำเนินโครงการออกแบบหนังสือ “Red In Culture” มี ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ ปัญหาระหว่างการทำงานดังนี้

ช่วงแรกควรคำนวณภาระงานตั้งแต่เสนอหัวข้อโครงการ และจำกัดขอบเขตของโครงการให้ตี ไม่ให้ปริมาณงานเยอะเกินไป ต่อมาผู้จัดทำได้พบปัญหาระหว่างการทำงานคือ ขนาดของเล่มใหญ่ เวลาพับกระดาษทับซ้อนกันมากเกินไป โดยปัญหาใหญ่ที่พบคือ โรงพิมพ์ทั่วไปสามารถพิมพ์ได้ในขนาดกระดาษไม่เกิน A3 วิธีการแก้ปัญหาคือ วางแผนล่วงหน้าเกี่ยวกับขนาดของเล่มเมื่อคลี่แล้วไม่ควรเกินขนาดกระดาษ A3 ควรหาโรงพิมพ์และโทรสอบถามเกี่ยวกับขนาดกระดาษและความหนาที่รับพิมพ์ล่วงหน้า ควรเผื่อเวลาสำหรับการสั่งพิมพ์ก่อนวันส่งจริง 2 อาทิตย์ อาทิตย์แรกสำหรับการพิมพ์ และอาทิตย์ที่สองสำหรับการแก้ไขอย่างน้อย และถ้ามีเทคนิคพิเศษเช่น พิมพ์ทอง สีพิเศษ หรือพิมพ์นูน ควรเผื่อเวลาเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งอาทิตย์ เพื่อให้โรงพิมพ์มีเวลาทำงาน

โดยสรุปแล้ว การดำเนินโครงการออกแบบหนังสือ “Red In Cultures” สามารถดำเนินไปได้อย่างราบรื่น และมีประสิทธิภาพ มีแค่บางส่วนเท่านั้นที่เป็นปัญหาเล็กน้อย ทำให้ได้งานที่ตอบโจทย์ของผู้จัดทำได้มากที่สุด

บรรณานุกรม

Red Wikipedia. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : https://en.wikipedia.org/wiki/Red#History_and_art (วันที่ค้นข้อมูล : 20 กุมภาพันธ์ 2561).

The Secret History of the Color Red. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <https://artsandculture.google.com/theme/GwLyao99SLXVKg> (วันที่ค้นข้อมูล : 20 กุมภาพันธ์ 2561).

The 20,000-Year-Old History of Red Pigments in Art. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <https://www.artsy.net/article/artsy-editorial-history-red> (วันที่ค้นข้อมูล : 20 กุมภาพันธ์ 2561).

All About the Color RED. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.sensationalcolor.com/color-meaning/color-meaning-symbolism-psychology/all-about-the-color-red-4344#.WyLjNtlzbIV> (วันที่ค้นข้อมูล : 20 กุมภาพันธ์ 2561).

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล บุญยพูน อังประเสริฐ
 วัน เดือน ปี เกิด 27 ธันวาคม 2537
 ที่อยู่ปัจจุบัน 94/164 หมู่ 12 ซอยศรีदान 22 ตำบลบางแก้ว อำเภอบางพลี
 จังหวัดสมุทรปราการ 10540

ประวัติการศึกษา

 2560 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
 E - mail junnie.nine@hotmail.co.th
 เบอร์โทรศัพท์ 098 - 280 - 3165

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้